

KATOLIŠKI MISIJONI
MISIJONSKA NEDELJA 21. OKTOBRA

Dve misli za Misijonsko nedeljo

Brez dvoma imamo veliko skrbi s seboj in s svojimi domačimi onkraj oceana. Trpljenje našega naroda doma nas boli in nas še bolj navezuje na našo slovensko domovino. Čutimo dolžnost, da še več mislimo nanjo, da jo še bolj ljubimo in ji kar moč pomagamo. Včasih se zdi, da kar pozabljamo na ostali svet, tako smo zaverovani vanjo. Menimo celo včasih, da mora tako biti.

1. Misijonska nedelja pa obrača spet naše misli v prostrani tuji misijonski svet. Dama nas iz sna pozabe in brezbriznosti. Budi v nas znova široko katoliško, to je ves svet objemajočo zavest. Ob misijonskem prazniku spet začutimo, da je Cerkev, ki ji pripadamo mi in naš narod, prav ista, ki živi in raste v misijonih. Je eno in isto skrivnostno telo, čigar udje smo mi in krščeni zamorci v Ugandi. Isto nadnaravno življenje nas veže v tesno skupnost. Cerkev je naša Mati in prav ista

Slika tu in desno: dva lepa primera katoliške veseljnosti. Spodaj č. gg. Zaletel in Burja s črnskimi duhovniki na svetoletnem romanju v Rimu, desno misijonar o. Jože Cukale z domačinskimi indijskim sobratom

Cerkev je mati tudi Kitajcev in Indijcev. Kdor pa ima isto mater, je naš brat. Brat je doma v isti hiši in v isti družini. Ni tujec, ki bi ga smeli pozabljati ali celo prezirati. Bližji nam je sicer — in to po vsej pravici — kdor nam je soroden tudi po rodu in krvi, a ni pravilno, da pozabljamo duhovne nadnaravne vezi, ki nas družijo v skupnost ene vere, ki smo si po nji bratje v isti osebni povezanosti s Kristusom, ki prejemamo milosti istih sakramentov, imamo isto veliko upanje in ki naj bi v duhu evangelija vse objeli v isti široki ljubezni, ki je svojska sila in jedro krščanskega življenja. Ob upravičenem poudarjanju narodnih vezi, ne pozabljajmo, da nas osebna povezanost s Kristusom (v čemer je prvi bistveni element krščanstva) osebno poveže z vsemi Kristusovimi brati po vsem svetu, tudi s kristjani v misijonskih deželah, čeprav so druge polti in drugačnih potez v obrazu, drugih navad in okusa, a z nami enega duha in enega srca. In po tem smo si resnično "bratje v Gospodu".

Prav v današnjem času je osnovne važnosti poudarjati to duhovno povezanost in bratstvo vseh kristjanov. Te duhovne vezi naj pomagajo premostiti sovraštvo in sebičnost v današnjem zmaterializiranem svetu. Obenem naj bo ta zavestna notranja povezanost vseh kristjanov protiutež trdni in vse narodne razlike zanikajoči skupnosti mednarodnega komunizma, ki se svoje enotnosti živo zaveda in organizirano pomaga tudi najoddaljenejšim postojankam v njih načelnem in tudi krvavem osvajanju.

Misijonska nedelja naj v nas predrami in poglobi ta čut povezanosti tudi s kristjani v misijonskih deželah.

2. Še bolj pa obrača misijonski praznik naše misli k poganom. Mnogokrat smo že brali o misijonski dolžnosti: zanimati se za misijonsko delo Cerkve, sodelovati, pomagati. Pogosto smo čuli razloge, ki to dolžnost utemeljujejo, pa jih ali pozabljamo, ali pa imamo premalo žive vere in pravega duha, tako da ne vplivajo na nas s tisto silo, ki jo dejansko vsebujejo.

Res se zdi neumljivo, da bi resnično ljubil Kristusa, komur ni mar njegove želje in zapovedi: "Pojdite po vsem svetu in učite vse narode." komur ni za to, da bi njeno odrešilno delo zajelo vse, za katere je tekla na Kalvariji sveta kri! Kdor čuti s Cerkvijo, se bo z njo resnično trudil za njeno rast in njen razvoj tudi tam, kamor še niso segle veje gor-

čičnega drevesa. Upam si trditi, da je eden bistvenih znakov cerkvenega duha razumevanje in izpolnjevanje misijonske dolžnosti. Prepričano vernemu kristjanu, ki se živo zaveda vrednosti, pomena in edine zveličavnosti vere, je srčna zadeva, da pomaga vero širiti in posredovati vsem, ki ne vedo o njej in so tako izven redne poti k zveličanju. Če le malo doumemo bistvo krščanske ljubezni, bomo pomagali v veliki duhovni stiski poganom, ki so v nevarnosti, da ne dosežejo svojega končnega smotra. Kdor te stiske ne občuti, nima žive vere ne prave ljubezni, ki ji je najvažnejša zadeva najvišja dobrina sploh: rešitev duš po Cerkvi.

Ne prezirimo tudi, da se danes borita za pogansko dušo dve sili: Kristus in načelno brezboštvo komunistične miselnosti. Proti temu brezboštvu se moramo boriti na vsej črti, tudi v ogromnih misijonskih predelih, če hočemo, da se njena moč ne bo povečala z novimi milijonskimi silami. Slabiti moč organiziranega brezboštva moremo s tem, da dejavno pomagamo pri organiziranem misijonskem delu Cerkve za pokristjanjenje poganskih narodov. S tem da tako zaviramo okrepitev brezboštva, pomagamo posredno tudi sebi in svojemu narodu.

3. Podpirajmo torej misijonsko delo z molitvijo z žrtvami in tudi z denarnimi prispevki. Vem, da imamo že mnogo dajatev vseh vrst za obče potrebe. Potrebne so in včasih se nam zdi vse preveč prošnji in pozivov. Gotovo je n. pr. pomoč semenišču v tujini nujna; navezana je le na dobroto slovenske emigracije v svetu. Zato moramo gotovo prej gledati nanj, kot na daljne misijone. A gotovo je tudi, da moremo z malo dobre volje nameniti tudi misijonom vsaj dar uboge vdove. Kdo bi mogel resno trditi, da ne more pristopiti k DŠV in plačevati 50 ctv. na mesec v misijonske namene! Malo je to, a nas je veliko, in če bi vsi katoliški Slovenci žrtvovali vsaj ta malenkostni misijonski davek, bi bila naša podpora misijonom precejšnja. In ta dobra volja za tako veliko stvar bi tudi v nas obrodila stotero. Naj misijonska nedelja letos znova poživimo misijonsko misel in zbudi čut za našo resnično misijonsko dolžnost.

DR. I. L.

VERNIKI ZA VSE NEVERNIKE

Pod tem geslom bo ves katoliški svet, celo po misijonskih deželah, obnavljal oziroma izpopolnjeval svoje včlanjenje v papeško misijonsko DRUŽBO ZA ŠIRJENJE VERE, ki pobira od vseh katoličanov MISIJONSKI DAVEK MOLITVE IN DENARNEGA PRISPEVKA za rast Cerkve tam, kjer je še ni.

Vsi verniki naj bi za vse nevernike vsak dan zmolili OČE NAŠ, ZDRAVO MARIJO in SVETI FRANČIŠEK KSAVERIJ, PROSI ZA NAS, ter MESEČNO DAROVALI MAL PRISPEVEK 50 CENTAVOV za stroške vesoljne misijonske akcije.

OTROCI POD 12 LETOM naj bi istočasno obnavljali svoje včlanjenje v DRUŽBO SVETEGA DETINSTVA JEZUSOVEGA, ki je tudi papeška in ima namen, z molitvijo in darovanimi denarnimi prihranki krščanskih otrok reševati njih poganske bratce in sestre po svetu za Kristusa in Cerkev.

SLOVENSKI KATOLIČANI po svetu se ne bomo pomišljali. Preveč se zavedamo bogastva vere in milosti, ki smo ga prejeli mi že zdavnaj — tudi po misijonskem delu Cerkve. V tistem trenutku smo postali vsemu ostalemu, še poganskemu svetu, DOLŽNIKI, VELIKI DOLŽNIKI.

Z MOLITVENIM IN DENARNIM SODELOVANJEM PRI DŠV BOMO IZPOLNILI LE MINIMALNO NAŠO KATOLIŠKO DOLŽNOST!

V ARGENTINI SMO SLOVENCİ PRIZNANI KOT POSEBNA SKUPINA ČLANSTVA DŠV IN SMO MED TAKIMI SKUPINAMI TAKO V LETU 1950 KOT V LETU 1951 NA PRVEM MESTU! VZTRAJAJMO! Radi se odzovimo desetnikom DŠV, ko nas bodo obiskovali z nabiralnimi polami, radi prispevajmo na misijonsko nedeljo pri cerkveni nabirki za misijone!

V DRUGIH DEŽELAH, kjer živite rojaki, IZPOLNITE SVOJO MINIMALNO DOLŽNOST TAMKAJŠNJIM OBIČAJEM PRIMERNO!

SLOVENSKI MISIJONSKI ODSEK

SLOVENSKI MISIJONARJI

Misijonska nedelja ni le praznik katoliške vesoljnosti in Družbe za širjenje vere, ampak tudi praznik graditeljev Cerkve tam, kjer je še ni — misijonarjev. Čudovito lepo gesto je napravil glavni predavatelj na Baragovi proslavi v Buenos Airesu prof. dr. Franc Jaklič, ko je pozval vse navzoče, naj ob proslavljanju našega največjega misijonarja Barage obudimo živ spomin tudi na naše današnje misijonarje, ki so, morda nemalo prav po njegovem vzvišenem vzgledu, šli po njegovih stopinjah v širni vinograd Gospodov, zavedajoč se tudi oni, da je "le eno potrebno": čim prej vse človeštvo združiti v Kristusu in njegovi Cerkvi, da bo ena čreda in en pastir...

Na misijonsko nedeljo mislimo tudi na slovenske misijonarje in molimo zanje ter sklenimo, da jim bomo vztrajno stali ob strani vsaj mi, slovenski rojaki izven meja Jugoslavije, ki uživamo dragoceno versko svobodo, katera je večini naroda v domovini ugrabljena in jim je komaj skrita žrtev in tiha molitev za misijonarje dovoljena, vsaka druga pomoč pa onemogočena.

V naslednjem sestavku bomo obiskali vse slovenske misijonarje po svetu, za katere vemo ali upamo, da so še živi in na svojih postojankah. Hvala Bogu, z večino od njih se je posrečilo obnoviti redne stike, ki so bili v času pred vojno tako tesni in koristni, in imamo tako na razpolago najnovejše podatke o njih življenju in delovanju. Nekaj misijonarjev in misijonark pa je še vedno brez stika z nami, od časa, ko smo morali misijonski

delavci zapustiti drago domovino, ali pa celo od časov pred začetkom druge svetovne vojne.

Obiskali bomo naše misijonarje in misijonarke, začenši z Daljnim Vzhodom, z Japonsko, odkoder se bomo podali preko vse Kitajske v Indijo in od tam v Afriko, zaključivši naš misijonski obisk na kontinentu, na katerem izhajajo "Katoliški misijoni" — Južni Ameriki, kjer v paragvajskih indijanskih redukcijah slovenske mariborske šolske sestre trdo misijonarijo...

JAPONSKA

Dežela cvetočih češenj je danes dežela cvetočih misijonov. Tisoči misijonarjev in misijonark prihajajo delat v deželo, ki je bila tako dolgo zaprta in ki je bila do nedavnega morda najtrša misijonska ledina. Tudi nekaj slovenskih misijonark je prišlo pred letom ali dvema tjakaj, na pomoč usmiljenki sestri JOŽEFI ZUPANČIČ, ki je skupaj s še eno francosko sestro ustanovila velik nov katoliški misijon usmiljenih sester sv. Vincencija Pavelskega. Lani so prišle s Kitajskega na Japonsko s. CIRENIJA JUG, ki je že pred leti tamkaj delovala, v Osaki, potem pa s. BENJAMINA KARDINAR in KATARINA JANČAR. Tako imamo tamkaj Slovenci kar 4 misijonarke-usmiljenke, ki se trudijo pri začetku cvetočega misijona oziroma se v Osaki pripravljajo na delo v njem, študirajoč težko japonščino.

Na Japonskem je bila in je verjetno še vedno tudi ena slovenska Frančiškanska Marijina misijonarka MARIJA MAKNIŠA LUŽEVIČ, ki je delovala pri Yokohami, pa z njo nimamo po vojni stikov. Pač pa vemo, da se je povrnil na Japonsko naš prekmurski rojak, salezijanec AVGUŠTIN ANTOLIN, ki je odšel tjakaj že kot bogoslovec pred več leti, bil tam posvečen, čudovito razgibano ves čas vojne deloval, po vojni pa šel za nekaj mesecev na oddih v USA. Tudi z njim žal še nismo obnovili pismenih zvez, a ga kljub temu vključujemo v svoje misijonske molitve.

KITAJSKA

V misijonski zgodovini svete Cerkve je veliko tragike. Tako tragiko tudi sedaj doživljamo — na Kitajskem. Koliko misijonarjev, sredstev, truda, da, mučeniške krvi je bilo v stoletjih misijonskega dela v tem največjem narodu sveta žrtvovanih Cerkvi in Kitajski na oltar, sedaj pa se že nekaj let vse to, kar je bilo zgrajenega, ruši vedno bolj in bolj. Misijonarji in misijonarke bi sicer tako radi in za vsako ceno ostali med ljubljanim kitajskim ljudstvom, katero bi sedaj njih opore že veliko bolj potrebovalo, pa se ne morejo ustavljati sili, izgonu, ko jih trdo vojaško spremstvo v stotinah peha preko kitajske meje tam pri Hong Kongu... Tudi slovenski misijonarji na Kitajskem so začeli doživljati to tragiko, in sicer najprej slovenski lazaristi, ki so tako lepo zastavili na skoraj samostojnem misijonskem področju v provinci Ki-

GRADITELJI SVETE CERKVE

angsi, pa so morali doslej že 4 zapustiti deželo, oropani prav vsega. To sta gg. KOPAČ in WOLBANG, ki sta našim bralcem prav dobro poznana po svojih spisih in ki sta že pred pol leta doživela izgon, in pa gg. POKORN in PREBIL, ki sta bila izgnana šele pred kratkim. Vsi 4 so sedaj v svetem mestu Rimu, kjer pričakujejo migljava božje Previdnosti za novo, Bog daj, tudi misijonsko življenjsko pot... Pred komunistično nevarnostjo oziroma že nasiljem, ki sta ga morala doživljati še ne severu Kitajske, ki je bila prva pod rdečimi, sta se sama umaknila že prej v USA gg. Rupar in Časl.

Tako imamo slovenski lazarisiti danes na Kitajskem samo še dva sobrata: g. JEREBA FRANCETA, starosta in škana našega misijonskega področja, ki je pa trenutno sam na njem ostal, in pa brata CIRILA VERDNIKA, ki vztraja na važni postojanki v šanghaju, v centralni hiši lazaristov na Kitajskem.

G. JEREB je v pismu na br. Verdnika podal nekaj vesti o položaju misijona v Ning-tuju, potem ko sta ga morala zapustiti gg. Kopač in Wolbang. Pravi, da se kljub nevarnosti še vedno zbira nekaj otrok na Pavlovem (dober mlad katoličan) domu k molitvi. Večina vernikov pa deli usodo ovac brez pastirja... Iz cerkve so pometali vse, kar je spominjalo na Boga. Tudi sicer misijon pridno podirajo in prezidavajo za svoje namene. Po drugih misijonskih postajah tamkajšnjega okrožja je tudi vedno bolj žalostno; mnogi misijonarji umirajo po težkih zaporih, enega domačinskega duhovnika so ustrelili, ostali dobesedno umirajo od lakote. V središču misijona Kanchow so kljub vsemu imeli za letošnje binkošti še vedno 400 svetih obhajil. Bolnišnica je podržavljena, a sestre so ostale na mestih in se žrtvujejo, dokler jih ne odpokličejo. Misijonarju Jerebu gre trda. Od neprestanih nadlegovanj in preiskav so mu živci že čisto razrahljani. Obe njegovi učiteljici, ki ju je privabil za misijonsko delo iz Pekinga, sta bili nagnani nazaj, od koder sta prišli. Počasi bo vse uničeno...

Brat CIRIL VERDNIK pa v pismu meseca junija tole poroča:

Rdeči v šanghaju izvajajo velikopotezno propagando proti katoliški Cerkvi. Na žalost so jim velikokrat voljno orodje pri tem kaki odpadli seminaristi. Druga propaganda je pa za odhod na bojno fronto na Koreji. Misijonarji Kitajsko, prisiljeni, vedno bolj zapuščajo; tako je odšel po 47 letih delovanja nazaj v Evropo tudi lazaristovski škof mons. Montagne. Katoliško pisarno v šanghaju, ki je prej igrala veliko vlogo v razcvetu katoliškega gibanja, so rdeči zaprli in zapečatili. Po časopisju blatijo zlasti internuncija, paškega zastopnika. šanghajskega škofa je oblast poklicala in zahtevala od njega, da pretrga vsake stike z internuncijem, tako tudi verniki, ker sicer bodo osumljeni protinarodnega mišljenja in delovanja. Seveda je škof kratko in jasno odvrnil, da tega nikakor ne on ne verniki ne morejo storiti, ker so sicer

izobčeni iz Cerkve, kar da je njegova dolžnost vernikom sporočiti. In res jim je dal po vseh cerkvah javno oznaniti, da je zvestoba papeževemu zastopniku njih verska dolžnost. Doslej si rdeči v šanghaju zunanega nasilja vendarle ne upajo še dosti izvajati, ker so preveč pred očmi celega sveta v tem pristanškem vele mestu. Služba božja se po cerkvah vrši kot prej in s še večjim sijajem. Zlasti se vse posveča Brezmadežnemu Srcu Marijinemu. V govorih vernike pripravljajo na vse, kar še lahko nadnje pride, tudi na najhujše.

Skoro istočasno kot br. Verdnik in drugi novejši, sedaj že izgnani novi slovenski kitajski misijonarji gg. Kopač, Prebil in Wolbang, je došel pred slabimi 4 leti na Kitajsko tudi slovenski primorski rojak lazarist CIRIL ČARGA. Ta je bil najprej zelo delaven na misijonu v Kianu, blizu naših v Kanchowu, potem pa je bil postavljen za profesorja v lazaristovski bogoslovje v Kashing pri šanghaju. Ko se je to bogoslovje pod pritiskom rdečih moralo raziti, je g. Čarga upal priti do svojega prejšnjega misijona v Kianu, da bi tam nadaljeval z misijonskim delom, a ni mu uspelo dobiti potrebnega potnega dovoljenja. Sedaj je še vedno v šanghaju.

V tem vele mestu pa imamo tudi še dve slovenski misijonarki, Frančiškanki, m. KALISTO LANGERHOLZ in m. GEBHARDINO HRASTNIK. Slednja je že kakih 20 let na Kitajskem, dočim je m. Kalista prišla tjakaj pred nekako desetimi leti, če se ne motimo. Mati Gebhardina vedno dela bolj skrito v velikih bolnišnicah, dočim se je morala m. Kalista veliko boriti zadnja leta z Japonci, z rdečimi in drugimi kot ravnateljica šol, katerim so vsi, zlasti pa slednji hoteli omejevati svobodo in jih oropati krščanskega in misijonskega značaja. Zato je bila junaška misijonarka že večkrat v težkih nevarnostih. Svoje vtise iz zadnjega časa popisuje v frančiškanskem tretjeredniškem glasilu, ki izhaja v Lemontu, kjer smo nazadnje tole brali: Mrak je vedno gostejši. Nič ne vemo, kaj nam bo prinesel. Cerkev je v bolečini, verniki trpe ali padajo kot suho listje... Nas najbrže ne bodo dolgo trpeli tukaj. Naši lastni ljudje, kristjani, so nas za judežev denar prodali

peklu, in kmalu bodo novi oblastniki prevzeli bolnišnico... Molite za nas!

Med bogoslovci v že omenjenem Kashingu, kjer je bil g. čarga profesor, se je nahajal tudi slovenski lazaristovski bogoslovec **ANDREJ JERMAN**, ki je po razpustu semenišča odšel na Filipine, kjer se je dokonca izobrazil in pripravil ter letoš srečno doživel svoj veliki dan — novo mašo. Sedaj je profesor na istem semenišču, vedno poln upanja, da mu bo še dano vrniti se na njegovo ljubljeno Kitajsko in misijonariti v njej.

Na Kitajskem vemo tudi za dva frančiškanska misijonarja, enega, ki je že dolgo vrsto let tamkaj, in drugega, ki je šele pred nekaj leti tjakaj prišel. Prvi je p. dr. **ALEKSIJ BENIGER**, ki deluje v Hankowu in od katerega imamo zadnje poročilo z dne 20. XI. 1950. Pravi, da je magister in profesor 15 frančiškanskim klerikom, od katerih jih je 10 bogoslovcev in 5 filozofov. Novicijat so morali opustiti, ker so rdeči zasedli hišo patrov, in tako so le-ti morali vnovič v noviciat... Naš misijonar piše tudi teološke učne knjige v kitajščini. Zelo se priporoča v molitev, da bi jim Bog dal moč za stanovitnost, zlasti mladim, dalje duha trpljenja in ljubezen do mučeništva.

O njegovem mladem, tako gorečem in tako

podjetnem sobratu o. **ROBERTU PIFKU** pa že dolgo nimamo glasu, mislimo pa, da je še vedno na Kitajskem, ker ni bilo čuti, da bi ga izgnali.

Od Hankowa bolj v sredino Kitajske pomaknjena leži provinca Hanchung, kjer globoko v notranjosti tudi že dolgo vrsto let delujeta tiho in skrito dva naša tržaška rojaka, brat in sestra **ALBIN** in **ANICA MIKLAVČIČ**, prvi iz reda Parmške misijonske družbe, druga pa kanosijanka. Zadnje pismo od njiju smo prejeli februarja 1949, torej pred več kot dvema leti. Kako je od tedaj z njima, ne vemo, a upamo, da oba lahko še nadaljujeta z misijonskim delom, ki jima je tako drago, če pa ju je zadelo kako trpljenje ali preganjanje, smo prepričani, da sta junaška v preizkušnji, saj iz njunih zadnjih pisem diha pravi duh mučeništva.

Proti jugu Kitajske, že ob morju, leži provinca Kwantung, ki je bila pred dvajsetimi leti na glasu po roparjih in komunistih... Kako je kaj tam, ne vemo veliko, kajti misijonar naše krvi, prekmurki rojak mons. **JOŠKO GEDER**, salezijanec, nam že dolgo ni nič poročal. Gotovo zato, ker je silno zaposlen, saj nadomestuje škofa pri vodstvu cele škofije kot apostolski administrator, na podobnem položaju kot mons. Kerec. Zadnje vesti o njem smo prejeli iz Hong Konga pred nedavnim. Povedo nam, da je še vedno na svojem mestu, da tamkajšnji misijon rešuje njegova disperza, h kateremu se tudi rdeči radi zatekajo po pomoč. Misijonar sam je pa bolehen, ker ga muči revma. V deželi je vedno bolj napeto, kajti število protirdečih četnikov je vedno večje in z njim vedno obilneje tudi prelivanje bratske krvi; ljudstvo zelo trpi, pa naj bo boljših ali nižjih slojev.

Južno od Kwangtunga leži ob morju angleška kolonija Hong Kong, ki geografsko sicer spada pod Kitajsko, a si je rdeči še niso drznili iztrgati Angležem iz rok, to pa radi tega, ker to veliko trgovsko mesto potrebujejo za zvezo z zapadnim svetom, v katerega jim je nekako okno in vrata. Hong Kong je pa danes vsem izgnanim misijonarjem zadnje kitajsko zatočišče. Dan za dnem prihajajo skupine misijonarjev in misijonark, ki jih izženejo rdeči. Od tam potem čim prej odlete proti Evropi, kajti gospodarji Hong Konga, Angleži, si ne upajo trpeti večjega števila tujcev, zlasti izgnanih, v koloniji. Tudi naši 4 izgnani lazaristi so bili od rdečih "izloženi" v Hong Kongu, do kamor so jih do zob oboroženi spremljali. Tam so bili pa prav lepo sprejeti od dveh slovenskih, v Hong Kongu ozir. v bližini delujočih misijonarjev, salezijancev **STANISLAVA PAVLINA**, ki je bogoslovec in bo imel letos, če Bog da, novo mašo, in misijonskega brata laika **RAFAELA MRZELA**, ki deluje kot strokovni profesor na velikanski salezijanski obrtni šoli tamkaj. Ta misijonar nam je pred kratkim poslal zanimiv popis Hong Konga z lepimi slikami, kar vse bo objavljeno v eni prihodnjih števil "Katoliških misijonov".

Severnovzhodno od Hong Konga, že precej gori v notranjosti Kitajske je provinca Yunan, Slovencem dobro in že dolgo znana pred vsem po delovanju mons. Kereca in g. Maj-

香港仔工藝院

cena, zadnje čase pa po slovenjebistriških šolskih sestrah in dr. Janežu v čaotungu. Kako se imajo ti misijonarji dandanes, izvemo iz pisem, ki so objavljena v prav tej številki lista. Tu naj le kratko omenimo, da je mons. KEREC, ki je pred več kot 15 leti ustanovil velik salezijanski zavod v Kunmingu, katerega je potem prevzel v vodstvo g. ANDREJ MAJČEN, ki je še sedaj njega postavni ravnatelj, prišel pred meseci iz čaotunga, kjer je apostolski administrator, na škofijsko konferenco v Kunming, pa ga po končani konferenci oblasti niso pustile nazaj, ampak ga v zavodu internirale skupaj z Majčnom in več drugimi misijonarji zavoda. Sedaj so jih že sodili in obsodili: enega kitajskega sobrata so obsodili na smrt, g. Majčna na večletno težko ječo, gospoda monsignorja pa še ne vemo na koliko, ker sodbe še niso razglasili, kajti poslali so jo menda na najvišjo inštanco v odobritev. — V čaotungu samem je nekaj časa tudi silno slabo kazalo, tako da je dr. JANEŽ že pisal, naj našega tiska več tjakaj ne pošiljamo. Toda sedaj se položaj naravnost zboljšuje, in to pred vsem radi slovenske misijonske bolnišnice, ki je tamkajšnjemu kraju nepogrešljiva in nenadomestljiva, kar spoznajo tudi rdeči in jo zato prenašajo, še več, se je pridno poslužujejo, med tem ko se druge misijonske ustanove druga za drugo rušijo pod pritiskom rdečih. Mons. Kerec ne more dovolj zahvaliti Boga, da je v čaotung pravočasno poklical in poslal dr. Janeža in da smo mu misijonski dobrotniki v izseljenstvu omogočili nabavo rentgena, ki sedaj naravnost rešuje bolnišnico, ta pa Cerkev tamkaj.

SIAM

V glavnem mestu "dežele Belega slona", v Bangkoku, je znana naselbina uršulin, zavod Mater Dei, kjer imajo že nad 25 let uršulinke cel kup šol za siamsko mladino pred vsem iz vplivnejših krogov, imajo pa tudi v predmestjih šole in hodijo tja poučevat delavsko mladost. Med ustanoviteljicami tega misijona sta bili m. RAFAELA VURNIK, sedaj generalna asistentinja reda v Rimu, in m. KSAVERIJA PIRC, ki je še sedaj ravnateljica gimnazije. Pred leti pa sta prišli pomagat še dve Slovenki, najprej m. DEODATA HOČEVAR, sedaj pa še m. FRANČIŠKA NOVAK. Je pa tamkaj še več drugih misijonark iz zelo številnih narodnosti, a se krasno medsebojno razumejo. Delo v Siamu je danes po eni strani lahko, ker ima zavod že zelo velik ugled, na drugi strani pa je težko, ker so spreobrnjenja zelo redka. Ne sme se pa uspešnost tamkajšnje uršulinske ustanove meriti le po številu krstov, ampak veliko bolj po tem, kako po misijonarkah in njih vzgoji počasi, pa gotovo prodirajo osnove krščanskega mišljenja v ljudske mase in v višje kroge in kako se na ta način pripravljajo tla za bodočo bujnejšo rast ob uri, ki jo bo dal Gospod. Naše misijonarke so nam na naše povabilo poslale daljša poročila o življenju in delu v zadnjih letih, ki bodo vsa objavljena v "Katoliških misijonih". Tu navajamo le nekaj zanimivosti, kot nam jih je navedla m. Ksaverija Pirc.

"Mislite si naše presenečenje, ko je nekega večera v februarju zavil na naše dvorišče ve-

lik avtobus ene izmed tukajšnjih zrakoplovnih družb in sta izstopila g. Kopač in g. Wolbang! Letalo, ki ju je nosilo nazaj v Evropo, je v Bangkoku pol dneva počivalo, in tako smo zamogli lepo kramljati v mili materinščini. Dasiravno se nismo nikdar v življenju videli, smo se vendar takoj spoznali: "Kato-

liški misijoni" so bili naša vez že toliko let. Hude reči sta nama pravila o ubogi Kitajski.

V decembru 1950 nas je obiskala soha naše ljube Gospe iz Fatime. Siam jo je sprejel res po kraljevsko. Mala peščica kristjanov, ki so navadno kaj boječi, ko je treba stopiti pred javnost, je takorekoč elektrizirala ves narod. V tistih 14 dneh, ko je bila soha pri nas, so bile v različnih krajih dežele dan za dnevno slovesnosti in ljudstvo, tako pogansko kot krščansko, je tekmovalo, kje jo bodo lepše sprejeli. Soha je res umetniško lepa, narejena na Portugalskem po navodilih sestre Lucije, ki je kot mlada deklica videla nebeško Gospo v prikazni v Fatimi. Dva portugalska duhovnika in dve dami jo spremljajo na potovanjih širom sveta. Gredo, kamor jih povabijo. Vsi so zavzeti nad neprestanim čudežem, kot se jim zdi ta triumfalni pohod Kraljice neba med otroci borne zemlje. Nikjer še niso naleteli na hladno sprejem, dasiravno potujejo že 3 leta. Povsod narodi čutijo, da jih je posetila ne le soha, ampak nevidno nebeška Gospa sama.

Na Siamskem se je ob tej priliki spreobrnilo lepo število kristjanov, ki so odpadli v

letih preganjanja 1940 do 1943. Tedaj so bile ustretjene zaradi vere tri siamske domače redovnice, Hčere sv. Križa, v severnem Siamu. Malo pred smrtjo je rekla ena izmed njih: "Danes umiramo za vero, a čez 10 let bo Siam doživel veliko versko manifestacijo." Bilo je to 2. decembra 1940. Natančno deset let kasneje, 2. decembra 1950, pa je naša ljuba Gospa obiskala Siam. Stotisoči so se ji poklonili ob sprejemu na letališču, v zmago-slavni procesiji skozi mesto in ob gorečih celodnevni in celonočnih molitvah po naših cerkvah. Ves promet je bil ustavljen, ko se je dveurna procesija ljudi v peterostopih pomikala po najbolj prometnih ulicah mesta in glavnega parka, kjer je bilo zbirališče kristjanov, v stolnico. V procesiji je stopalo tudi mnogo budistov, zlasti študentov, učencev in učenek katoliških šol. Ob straneh pa so stali tisoči in spoštljivo zri na prelesten kip, ki se je pomikal visoko nad valujočo množico, na posebnem avtu, spremenjenem v bel oblak. Ljubko se je smehljala bela soha, kot da je zadovoljna s svojimi otroci Daljnega Vzhoda. Tudi v naš zavod Mater Dei je prišla naša ljuba Gospa za dve uri. Kako radostno smo jo sprejeli! Belo oblečena dekleta so nesle kip vsenaokrog po našem vrtu, da visoka Gospa vidi in blagoslovi kraj, kjer urgulinke že nad 25 let delajo zanjo in za njenega Sina. V slavnostni dvorani smo ji postavili oltar med morjem cvetja. Pelj smo in molili, a le prehitro je prišel čas slovesa. Z očmi smo spremljali beli kip, ki je izginjal v dolžini ceste, a naša srca so ohranila sladki spomin na ta nebeški obisk. — 15. decembra je prišel poseben zrakoplov iz Birmanije po visoko Gospo. Pilot se je ves radosten vrgel k njenim nogam, rekoč: "Jaz sem prvi Birmanec, ki ji poljublja nogo." Siamski duhovnik pa, ki je spremlj soho v letalo, je pristavil: "In jaz sem zadnji Sijamec, ki imam to čast." — Molimo skupno k ljubji nebeški Materi, da nam že skoro izprosi toliko zaželeni mir in da se vi, ubogi slovenski begunci, zamorete vrniti v ljubo domovino..."

V Siamu pa deluje še en slovenski brat, salezijanec JOŠKO BEVC, ki bo tamkaj tudi že lep čas, kakih 20 let. Sedaj deluje na drugi največji misijonski postaji vikarijata, v Ban-pongu, pa je poleg njega za delo en sam duhovnik. Naš brat se pred vsem ukvarja s kmetijstvom in vrtarstvom. Na postaji imajo pa tudi manjšo sirotišnico in tu ima prelepo priliko, da sadi tudi duhovna zrna na grede mladih poganskih duš, ki se potem nekatere celo spreobrnejo. Misijonar sam pravi, da se čuti precej postaranega, da ga zlasti klima zdeluje.

Blizu Siama je na istem polotoku Zadnje Indije dežela Annam, kjer je delovala pred vojsko Frančiškanska Marijina misijonarka s. LEONIJA POKOVEC. Ali še sedaj tamkaj deluje, ne vemo gotovo, a je zelo verjetno.

INDIJA

Prednja Indija je bila še pred nekaj leti vsa pod angleško nadoblastjo, sedaj je pa osamosvojena in razdeljena v dve državi: Pakistan, ki združuje pred vsem mohamedance, ki jih je tamkaj kakih 80 milijonov, in Indi-

ja v ožjem pomenu besede, ki obsega vse ostalo prebivalstvo hindujske vere. V Indiji imamo Slovenci sedaj najmočnejšo skupino slovenskih misijonarjev jezuitov, ki so že pred 25 leti začeli odhajati tjakaj z namenom, da se počasi pripravi vse potrebno za sprejem samostojnega misijonskega področja, ki bi bil pod vodstvom zagrebške province Družbe Jezusove, v kateri so i Slovenci i Hrvatje združeni v skupnem delu za večjo čast božjo v naši deželi in po svetu. V Indiji je danes število slovenskih jezuitov misijonarjev znatno večje od hrvaških, zlasti ker so nekateri sposobni hrvaški misijonarji, ki so med prvimi tjakaj prišli, iz raznih vzrokov morali pustiti misijonsko polje, dočim so od Slovencev še vsi na mestih, razen enega, ki ga je Gospod poklical zgodaj po plačilo, br. Ribaša.

Na področju Bengalskega misijona, kakor pravimo tistemu delu 24.-Parganasa, ki ga našim misijonarjem prepuščajo njih belgijski sobratje, delujejo v Khariju, ki je sedaj središče tega področja, trije slovenski misijonarji: dekan p. STANKO PODERŽAJ, njegov pomočnik p. LOJZE DEMŠAR in pa brat VIDMAR.

P. Stanko bi zelo rad dožidal in uredil cerkev in rojaki v izseljenstvu smo se odločili pomagati mu. Dosedaj se je "ZA PODERŽAJEVO CERKEV" zbralo kakih 400 dolarjev, če upoštevamo znatni dar Tržaške Marijine družbe v znesku 50.000 lir, velikodušni prispevek 60 dolarjev dr. Valentina Meršola in zbirko v Kanadi, ki se sedaj zaključuje in li računamo, da bo prinesla gotovo vsaj 50 dolarjev. Do celotne obljubljenе vsote 1000 dolarjev je torej še daleč... P. Stanko pa na nas računa. Takole piše: "S pomočjo, ki mi jo obljubljate, bomo še letos dožidali zakristijo in še kaj več. Kot član Orla sem nekoč obiskal Djakovo. Stanovali smo v semenišču, imeli javen nastop, pred katedralo pa nam je govoril škof Akšamovič. Razkazovali so nam znamenitosti mesta, pred vsem veličastno štrosmayerjevo stolnico. Spominjam se, da je name izreden vtis napravila opomba, da so morali svo opeko pripeljati z volovskimi vpregi. Leta 1951 sam vozim opeko z bengalskimi "bušami" za to svojo kharijsko "katedralo". Kar čez polja! Na sliki, ki jo prilagam, lahko vidite precej teh volovskih vpreg. Tisti dan je opeko pripeljalo 23 vozov. Cena opeke je radi dolgotrajnega prevažanja dvojna... S samo opeko seveda še nič ne bo zgrajenega. K sreči so tukaj povsod pod njivami in ribniki debele plasti mivke, ki je ne ravno najboljši gradbeni material, a uporaben. Na enem od posnetkov vidite, kako smo nagrmadili precejšen kup te mivke. Stroške smo imeli samo z delavci, ki so mivko v izsušenem ribniku nakopali in jo blizu cerkve nakopčili. A za tlakovanje cerkve bomo morali vseeno navoziti precej boljšega peska iz daljnega Diamond Harbourja. Ena izmed slik kaže prislonek k cerkvi, ki nam služi kot deška šola. Brez prislonek se ljudje pred službo božjo nimajo kam dejati. Isto velja še posebno za deževno vreme, saj skoraj nihče nima dežnika. Prijetno me je iznenadilo pismo s priloženim

čekom prvega obroka Vaše zbirke: 200 dolarjev. Bog Vam povrni vsem skupaj! Če bi hotel, bi se vsakemu posebej zahvalil, pa nimam naslovov in nekateri so tudi neimеноvani darovalci. Zato na tem mestu izrekam vsem tisočero zahvalo. Prav mogočen sunek je bil ta ček, da voz le izpeljemo iz blata... še 400 dolarjev, pa bodo dosedanji dolgovi za cerkev plačani. Naprej bomo pa spet delali kar "na pu" vmes pa sv. Jožefa cukali za brado, dokler se nam ne nasmehne..."

Od jezuitov duhovnikov so v Indiji še p. SEDEJ VIKTOR, ki je do nedavnega deloval v Morapaju, kjer je menda še sedaj, dalje nečak očeta slovenskega misijonstva dr. Lamberta Ehrlicha, pater Janez Ehrlich, in pa novi misijonar p. Jože Cukale.

P. JANEZ EHRLICH je podravnatelj jezuitske katoliške tiskarne v Rančiju. Objavili smo že slike in poročila o tej veliki tiskarni, h katere blagoslovljenemu delovanju tudi naš rojak veliko pripomore in s tem posredno ogromno stori za gradnjo Cerkve v Indiji.

P. JOŽE CUKALE pa, ki je bil nekaj časa v gorskem podhimalajskem Kurseongu, je bil poslan pred meseci v Kalkuto in od tam na postajo Serampore. Sedanja njegova najvažnejša naloga je — študirati indijske jezike in indijsko zgodovino in kulturo. V zadnjem pismu nam je mimogrede omenil, da ga je spet klima precej zdelala... Počasi se bo že navadil. V istem pismu nas prosi, da se javno zahvalimo dobrotnicam Zdenki Viher in Lojzki Verbic (obe v USA) in Tereziji Pestotnik ter Tereziji Marušič (črne) za božična darila. Posebno se zahvaljuje tudi slovenskim dekletom na Via Colli v Rimu in č. m. Tereziji Hanželič, ki so skupaj zbrale zanj 30.000 lir na misijonsko nedeljo 1950.

Poleg duhovnikov je pa tudi več jezuitskih bratov v Indiji. Enega smo že omenili. Zadnji je prišel že po vojni brat LUKAN, ki menda deluje v Bošontiju. Najbolj znana sta pač brata FRANCE DROBNIČ in JANEZ UDOVČ, ki sta potovala v Indijo skupaj s p. Stankom Porderžajem že pred več kot 20 leti... Brat Janez Udovč nam o sebi in svojem sobratu Drobniču nekaj pove v svojem zadnjem pismu, ki smo ga pred kratkim prejeli iz Dardjelinga pod Himalajo, kjer br. Udovč deluje za duhovno in telesno dobro kakih 2300 nepalskih študentov, ki obiskujejo tamkajšnjo jezuitsko srednjo šolo. Takole piše: "Že devet mesecev je, odkar smo doživeli veliko vremensko katastrofo, ki bi nam po mnenju strokovnjakov naš lepi Dardjiling skoro odplavila, pa že ni urejen promet in moramo vse potrebščine prejemati z letali. Jaz v tem zavodu vodim vse notranje posle, po okolici pa učim katekizem s pomočjo onih lepih podob, ki ste

mi jih poslali še pred vojno iz domovine in jih je tudi p. Demšar uporabljal 3 leta, ko sem bil jaz v Kalkuti za bolničarja. Moj sobrat Drobnič je tudi tu in je pred vsem za poslan kot graditelj in mehanik ter ima seveda v tem ogromnem zavodu veliko dela." Brat Udovč nam je poslal tudi več fotografij in celo vrečico indijskih in drugih znamk. Sedaj tuhtamo, kaj bi mu v odškodnino poslali...

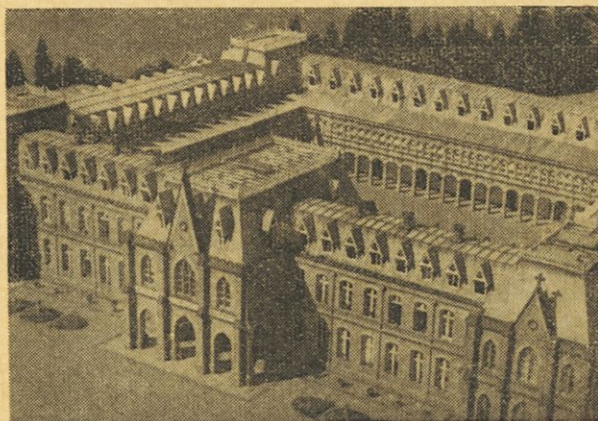
Bolj na jugu Indije pa deluje misijonski brat JANEZ GERMEK D. J., in sicer v Mangalore. Sredi aprila letošnjega leta nam je tole zapisal: Tisočera Vam hvala za Vaše lepo "Duhovno življenje". Čudim se, kako in kje ste dobili moj naslov, kajti mislil sem, da sem v daljni Indiji že čisto pozabljen. Iz lista spoznam, da se rojaki v domovini in v tujini krepko oklepate vere. Jaz sem že 24 let izven domovine v Indiji in sem v vsem tem času imel priliko samo dvakrat po slovensko govoriti. Nazadnje je bilo to med vojno, ko sva se z o. Ehrlichom znašla skupaj v internaciji. V tem kolegiju Mangalore sem sploh edini Evropejec, vsi ostali, tudi sobratje, ki kolegij vodijo, so domačini Indijci."

Zlasti za delo med žensko mladino in ženskim sploh so v misijonih nujno potrebne tudi misijonarke, ki jih je tudi v Bengalskem misijonu nekaj. Omenimo naj le znano s. MAGDALENO KAJNČ, ki je dolgo delovala v Morapaju, in s. CIRILO DOKTORIČ ter s. ŠTEFANJU URIH, ki sta bili v Bošontiju. O njih pa že dolgo nimamo glasu.

Zvezo smo pa obnovili z drugima dvema misijonarkama v Indiji: MARIJO FINK in KONRADINO RESNIK. Prva piše s misijona v Ootacamundu v južni Indiji sredi aprila letošnjega leta, da je Fatimska Marija tudi nje obiskala. Slovesnosti so bile na prostem ob polnoči, kjer so istočasno maževali pri 15 oltarjih, ki so predstavljali 15 skrivnosti rožnega venca. Pripoveduje tudi o zelo čudovitem začetku božje poti blizu tamkaj: Na pokopališču so postavili razpelo, ki so ga dobili iz Evrope. A h temu Križanemu so kar na lepem začeli romati ne le katoličani, ampak tudi pogani. Počasi so zgradili križev pot s postajami-kapelkami in cerkev božjega groba na koncu. Vsako leto 3. maja in 14. septembra, to sta dva praznika sv. Križa, pride na tisoče romarjev. Pogani se izražajo: Molim h križanemu Bogu, k Fatimski Mariji... Nisem sicer katoličan, a zaupam v tega Boga. — Mnogi poznajo našo vero, a se ne odločijo za krst za življenje, ampak šele v zadnji uri...

V Bombayju pa tudi že prav dolgo deluje s. KONRADINA RESNIK. Izdeluje pred vsem svete hostije za misijonske postaje v okolici in pa mašna oblačila. Vsak mesec razdeli kakih 200.000 malih hostij. Neki škof je naenkrat naročil 40 koreteljev, 15 mašnih plaščev, itd. — Delajo v redu, dasi indijska vlada ni tako naklonjena kakor je bila angleška. Zlasti pri golstvu se čutijo velike težave. Rada bi naslov od kakega dekleta iz kamniškega okraja, od koder je doma.

Na severu Indije je tudi že kakih 20 let delovala misijonarka m. dr. MIRIAM ZALAZ-

NIK, ki je bila ravnateljica šol v Allahabadu. Kje je sedaj in kako živi, na žalost ne vemo, kajti zadnja pisma smo si izmenjali pred tremi leti. Pošiljamo ji naše liste na naslov, ki ga imamo, a zd. se, da jih ne prejema. Kdo ve, če se ni kam prestavila ali pa morda spada pod mohamedanski Pakistan in oblasti ne puste listov in korespondence do nje. Upamo, da nam bo po kaki poti tudi ta neznanka kmalu pojasnjena in da bomo misijonskim prijateljem tudi o tej naši misijonarki vedeli kaj več in kaj gotovega povedati.

V Indiji, in sicer v pokrajini Assam, imamo pa še eno misijonarko Hči Marije Pomočnice, s. TEREZIJO MEDVEŠČEK, ki nam je nazadnje pisala sredi maja 1951. Že skoro 20 let je, kar ne sliši slovenske besede, samo bere lahko slovensko, zato je še toliko bolj vesela našega tiska. Zadnje čase je bila ta dobra sestra zelo, smrtno nevarno bolna. Močno jo je zgrabil tifus, tako da so jo morali odpeljati v bolnišnico, dasi je protestantska. Že je prejela poslednje olje. Svoje trpljenje je darovala za spreobrnjenje protestantov. Pravi, da jo je rešila smrti molitev misijonskih prijateljev. Ni pa še popolnoma okrevala in zato še ne sme na svoja običajna tedne in tedne dolga misijonska potovanja med prebivalstvom; le nekaj kilometrov more. Predstojniki so ji svetovali, naj kupi kolo... Da, samo kje bo našla tako krepkega dobrotnika...? Sedaj deluje v Gauhati, kjer vlada velika vročina. Tamkaj imajo sestre sirotišnico in obrtno šolo. Med otroci je nekaj katoličanov, nekaj protestantov, nekaj poganov. Mesto, ki ima kakih 80.000 ljudi, ima samo nekaj katoliških družin. Pred nedavnim se je opogumila spet na nekoliko daljše potovanje: potovala je z vlakom, nato pa še cel dan z bivolskim vozom. Pogani so to pot prvič videli misijonarko. Prosili so, da bi vzela njih otroke s seboj v misijonsko šolo, a kaj, ko je že vse prenapolnjeno, zlasti ker jim je vihar s potresom itak veliko podrl in škodo naredil.

Poleg jezuitov imamo v Indiji tudi veliko salezijancev, katerih trije oziroma štirje (če štejemo zraven brata Juriča, Hrvata po rodu, a med Slovenci vzgojenega) so prišli v Indijo šele po zadnji svetovni vojni. Salezijanci s svojimi vzgojnimi in šolskimi, zlasti obrtnimi in industrijskimi zavodi so po vseh deželah, razen komunističnih, silno zaželeni in dobrodošli ter nimajo druge cveke pri svojem velikem apostolskem delu kot pomanjkanje personala in sredstev.

PAVEL BERNIK je duhovnik mlajših let, ki je odšel v Indijo komaj 16 leten in je bil tam posvečen, sedaj deluje kot profesor velikega semenišča v Poonamallee v Južni Indiji. Doma izpod Hribea pri škofji Loki ne more prehvaliti črtic, ki jih v "Duhovnem življenju" iz tistih krajev piše njegov ožji rojak N. Zemlak. Zelo rad bi dosegel, da bi tudi Slovenci vzdrževali enega od domačinskih bogoslovcev v semenišču, kjer uči, a prepušča naši razsodbi, kdaj bo prišel čas, da bomo tudi to zmogli... Vzdrževati takega domačinskega duhovnika, to je silno lepo misijonsko delo, ki so ga mnoge slovenske do-

bre duže že izvajale, ko smo bili še v domovini.

Imeli so slovenski salezijanci v Indiji do pred nekaj leti še drugega mladega idealnega duhovnika, ki je pa umrl na raku: Ivan Cigan. Nastalo vrzel bo izpolnil salezijanski bogoslovec NACE KUSTEC, ki se v semenišču v Yercardu pripravlja na mašniško posvečenje. Ta nam poroča o bogatem razvoju salezijanskih ustanov v Indiji: "V teku enega leta so odprli dve veliki kmetijski šoli-koloniji. Sprejemajo fante in revnejše družine, jih pouče v kmetijstvu in jim potem oddele lep kos zemlje, da ga obdelujejo in si s tem zagotove zadostno prehrano v tej deželi lakote. V začetku letošnjega leta so odprli tudi dve obrtni šoli: eno v Bombaju, drugo v Madrasu. V obeh bo prostora za nad 3000 fantov..."

Kako se porajajo salezijanske ustanove, kakor ponosno drevo iz gorčičnega zrnca, nam lahko pove salezijanski brat laik pomočnik LUDVIK ZABRET, ki je sam soustanovitelj novonastajajoče kmetijske šole-kolonije. Imenovali so jo "Sagaya Tottam", kar bi se po naše reklo "vrt, pomoč", to je, Vrt Pomočnice kristjanov ali Vrt v pomoč kristjanom. Začeli so pred enim letom: en duhovnik in naš brat pomočnik. Najprej je bilo treba zemljišče kupiti, nato pa začeti z obdelovanjem. Nekaj palmovih listov in 4 bambusovi koli — to jima je bila v začetku kapela, stanovanje in obednica. Čeprav daleč od prometnih žil, sta s pomočjo dobrotnikov postavila hišo s kapelico, nakar so prišli 3 bratje-pomočniki in še en duhovnik. Začelo se je delo na veliko. Z diselovimi črpalkami so namakali pu-

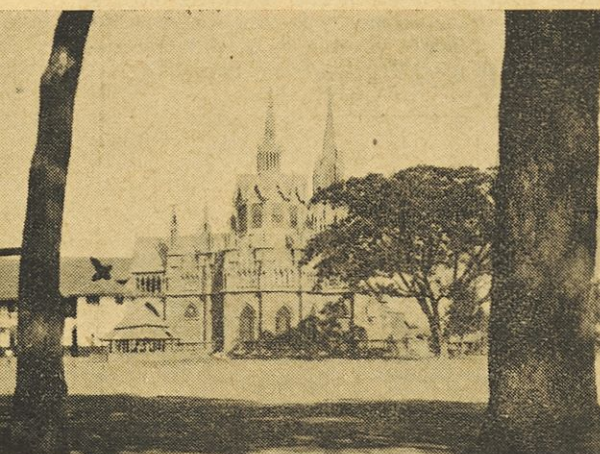

ščavsko zemljo, z darovanim traktorjem jo narahljali in začeli pripravljati riževa polja. Že po prvem letu je na stotine ljudi iz okolice dobilo mere riža za pomoč v času lakote, ko je bilo najtežje s prehrano. Sedaj imajo že vedno več zemlje obdelane, tudi so že sprejeli 20 sirot, ki jih vzgajajo in jim bodo kmalu odprli ljudsko in kmetijsko šolo, ko se njih število primerno poveča. Vse delajo po geslu: Ne pridiga se evangelij lačni čredi...

Skupaj z gornjima dvema salezijancema je došel v Indijo še tretji: IVAN KEŠPRET, tudi brat pomočnik, ki je pa pred vsem zaposlen s fotografiranjem salezijanskih ustanov po celi Indiji ter zato roma iz kraja v kraj. Kakor je važno pisanje knjig, tako je važno tudi fotografiranje ustanov in življenja na njih. Oboje je neobhodno potrebno za pravilno spoznavanje dela in za propagando, ki naj privabi sodelavcev, sodelavcev. Veliko večino slik iz salezijanskega dela v Indiji, ki smo jih že objavili in jih še bomo, nam je poslal prav g. Ivan Kešpret, oziroma so njegov izdelek.

Skoro istočasno kot Pavel Bernik je odšel, prav tako mlad, v misijone brat JOŠKO KRA-

MAR, ki pa deluje v Burmi, v kraju Mandalay, v veliki salezijanski obrtni šoli, kjer je učitelj mizarstva. Tam so doživljali težko državljansko vojno, ki jo je sprožila napetost med kristjani in budisti. Med to vojno je veliko škodo utrpela tudi njihova šola. Mrtev je padel eden od aspirantov, drugi pa težko ranjen. A misijonarji so šli brž na delo in kmalu vse podrti obnovili; sedaj je vse spet v cvetočem stanju. Obiskal jih je pred nedavnim sam ministrski predsednik, kasneje tudi 3 severoameriški profesorji: izjavili so, da je ta salezijanska obrtna šola najboljša v celi Burmi.

AFRIKA

O tej deželi se navadno čuje in bere, da misijonstvo najbolj cvete. A treba je razlikovati: Severni del je mohamedanski in dosedaj še neosvojljiv; sredina dežele je tista najbolj rodovitna misijonska zemlja; jug pa je spet težji delokrog, kajti z belokožnimi civilizatorji-kolonisti so prodrli tja tudi materializem, komunizem in protestantizem, ki vsi zelo ovirajo rast Cerkve.

V severnem, mohamedanskem delu imamo nekaj misijonarjev in misijonark, ki so s tem namenom tamkaj, da bi počasi z molitvijo in krščansko ljubeznijo le razrahljali trdo mohamedansko ledino: kakih 7 RAJHENBURŠKIH TRAPISTOV in nekaj USMILJENK z eno SIONSKO SESTRO — to so Slovenci, v kolikor imajo stika z mohamedanskim svetom, ker samo te štejemo semkaj v pregled misijonarjev.

V srednjem delu smo imeli dve misijonarji: s. Lucino Maher in s. Veroniko Brečko, kateri pa sta v zadnjem desetletju umrli in med črnci čakata vstajenja. V Belgijskem Kongu pa še vedno delata dva rodna in redovna brata KERŠEVANA, MARCEL in KAREL, oba iz Trsta doma. Prvi je že kakih 25 let tamkaj na delu in ima velike zasluge za razcvet misijona, drugi pa je prišel tjakaj šele po vojni iz Rima. Ta slednji nam večkrat piše, kakor se tudi bralci spomnijo. Prav sedaj v septembru bo njih prefektura slavila srebrni jubilej svojega obstoja in bodo imeli velike slovesnosti, ki bodo gotovo dale novega zagona i misijonarjem i črncem za čim večje pospešenje gradnje Kristusove Cerkve med njimi.

Na jugu Afrike imamo pa celo vrsto misijonarjev in misijonark. Najprej naj kratko navedemo tiste, s katerimi nam še ni uspelo obnoviti stikov po vojni in zato nismo gotovi o njih, ali so še živi oziroma ali so še tam, kjer so bili, ko smo si še dopisovali.

Tu sta pred vsem dve slovenski urgulinki, ki sta delovali v Transvaalu: s. KSAVERIJA LESJAK in s. BRIGITA BREGAR. Blizu tam, to se pravi, kakih 300 km morda stran, so delovale kar 4 oblatinje sv. Frančiška Saleškega: Dve rodni in redovni sestri TEREZIJA in BENIGNA ŠTEH, dalje njuna sestrična ELIZABETA POGORELEC in pa s. NOVAK. Kako bi bili veseli in hvaležni, če bi nam o vseh teh šestih misijonarkah kdo vedel kaj povedati in nam morda celo njih naslov posređoval...!

Pač pa smo spet navezali stike s slovenskimi Sinovi presv. Srca Jezusovega v Transvaalu, s katerimi se deloma tudi osebno poznamo. Tamkaj sedaj delujejo trije: P. BRATINA, ki je deloval že pred vojno kakih 10 let tam, pa je prišel pred leti v domovino, da bi sodeloval pri vodstvu Knobleharjevega zavoda, podobno kakor dva brata, znani Rafael Kolenc in Mihael Lešnjak. Sedaj se mu je pred kakim poldrugim letom posrečilo dobiti potni list in je iz rdeče Jugoslavije spet nazaj v črno Afriko pohitel. Tam je že nekaj let deloval in še deluje po vojni došli p. ALBIN KLADNIK, ki je bil pred kakimi osmimi leti v Ljubljani posvečen in smo ta prvi sad Knobleharjevega zavoda tudi v misijonskem znamenju proslavili. Najdalje pa je tamkaj BRAT VALENTIN POZNIČ, katerega bralci tudi že dobro poznajo, saj pridno piše v naš list in tudi lepe slike nam pošlje od časa do časa. On je zaposlen za gradnjo novih šol in kapel ter cerkva in drugih misijonskih poslopij, ki so neobhodno potrebna, če hočejo tekmovati s protestanti in če hočejo, da jim bo protestantska civilna oblast še vnaprej dovoljevala ustanavljanje katoliških šol.

JUŽNA AMERIKA

Še skok v sredo tega kontinenta, ki nas je v tisočih sprejel in v katerem sedaj žari začasno središče slovenske misijonske akcije. Južna Amerika je po imenu skoro stoddostotno katoliška dežela. Vendar se vedno bolj širi protestantizem, ki mu je delo toliko lažje, ker so mase ljudstva o veri silno slabo ali nič poučene. Dežela je prenapolnjena takozvanega modernega poganstva, ni pa skoro nič več onih prvotnih indijanskih rodov. Kar jih je, so navadno umaknjeni ali v brazilске pragozdove ali pa v paragvajске redukcije. In v eni teh paragvajskih redukcij med čulupi Indijanci delujejo 4 mariborske šolske sestre že skoro 20 let. Pomagajo nemškimi misijonarjem Oblatom. Uspehov je razmeroma malo, a vendar toliko, da je trud poplačan s tolažljivimi sadovi. Naše misijonarke se pred vsem bavijo z vzgojo indijanske mladine, ki jo s težavo spravijo na misijon, a jim od tam kaj rada uhaja nazaj v gozd. Sedaj je prednica težke misijonske postojanke slovenskih mariborskih šolskih sester s. SERAPIJA ČERNE; delujejo pa med njimi s. EVFROZIMA JUREŠ, s. MAKSENCIJA VRESNIK in s. TOBIJA FIDERŠEK. Letos mariborske šolske sestre menda praznujejo 20 letnico prihoda v Argentino, od koder so prišle potem v Paragvaj. Ali ne bi bilo lepo in primerno, da bi tej tudi za slovenstvo in za naše begunstvo in izseljenstvo tako zaslužni domači družbi pripravili malo misijonsko veselje in ustregli prošnji gori navedenih paragvajskih misijonark za živalni stroj in za obleke njih mladim indijanskim otrokom? Upamo, da bo Slovenska dekliška organizacija, ki je že sprejela v svoj program, izdelati zaprošene obleke, pa je to radi nujnih potreb slovenskega semenišča zaenkrat odložila, kmalu pozneje enkrat pristopila nazaj k temu lepemu misijonskemu načrtu.

Tako smo obiskali vse slovenske misijonar-

je in misijonarke, kolikor jih poznamo in se jih spomnimo. Naša topla, ljubeča misel, ki naj se prelije v gorečo molitev h Gospodu, naj jih objame vse vsaj na njih največji praznik, misijonsko nedeljo. Zaslužijo to, saj so v našem imenu in za nas vse — žive žrtve na oltarju žrtvenika vesoljne Cerkve, izgorevajoče za rast in zmago božjega kraljestva na zemlji.

L. L. C. M.

K slikam v tem članku. Str. 510: Misijonska brata Ciril Verdnik CM in Rafael Mrzel S. D. B. na poti na Kitajsko. — 511: Lazaristovska prokura v Šanghaju, kjer deluje br. Verdnik — 512: Br. Mrzel z malimi Kitajčki; spodaj salezijanska obrtna šola v Hongkongu, kjer deluje. — 513: Mons. Joško Kerec in ravn. Andrej Majcen, salezijanca; sal. brat Joško Bevc (desni). — 514: Slovenske urgulinke v Bangkoku; m. Deodata, m. Ksaverija in m. Frančiška; spodaj: njih gojenke nosijo Fatimsko Marijo. — 515: Sliki iz Poderžajevega misijona. — 516: Zgoraj: iz Poderžajevega misijona, spodaj: jezuitski kolegij v Darjeelingu, kjer delujeta br. Udovč in Drobnič D. J. — 517: S. Terezija Medvešček med deklicami Marijine družbe, spodaj salezijanski brat Ludvik Zebret s sodelavci na novo ustanovljeni koloniji. — 518: Salezijanski klerik Nace Kustec z Indijčki; misijonska postaja, kjer deluje salezijanski br. Joško Kramar. — 519: Zamorčki poslušajo gramofon; spodaj indijanska čulupi mamica z otrokom.

ŽALOSTNE IN VESELE IZ YUNNANA

MONS. KEREK IN G. MAJCEN SOJENA IN-OBJOJENA

Predragi gospod urednik! — Upam, da sta moji dve pismi, meseca aprila pisani, že davno srečno k Vam priromali. Po njih ste zvedeli o mojem težkem položaju tu. Obsodili so me že, a morajo preje čakati na potrditev od strani najvišje instance. Moj največji "zločin" je to, da nisem hotel prostovoljno zapustiti svojih otac... Nič ne vem, kaj me čaka in kdaj mi obsodbo izrečejo. Kar koli že pride, vse sprejemam po Marijinih rokah. V Marijino varstvo sem se včeraj na dan prvega maja izročil. Če me doleti dolgotrajna ječa in težko prisilno delo, tako da bom počasi od napora in lakote izhiral, bom lahko govoril tudi jaz: "Amavi iustitiam et odio habui iniquitatem, propterea in exilio pereō — Ljubil sem pravico in sovražil krivico, zato umiram v ječi." Če me zadene krogla, bom videl v tem svoj življenski cilj v najvišji meri dosežen. Če me pošljejo v izgnanstvo, potem pa upam še kje krepko poprijeti za delo v božjem kraljestvu. Ne želim si drugega, kakor da se v vsem izpolni sveta božja volja in ne moja in da bi mogel še kaj koristiti svojim zapuščenim ovčicam.

Jutri mi bodo spremenili bivališče in ne bom imel več pisalnega stroja na razpolago, da bi Vam pisal. Čez nekaj časa pa mi bodo povedali, kaj bo z menoj. Ubogi gospod Majcen je bil obsojen že 29. aprila; proti njemu so morali težko pričati celo tisti, katere je z največjimi dobrotami obdajal. Reče se je 16 let mučil in se silno žrtvoval, da je tisoče kitajskih mladeničev dvignil na kulturno stopnjo in jim pomagal do večje mere riža in, kar je največ vredno, do luči svetega evangelija. Sedaj ga pa tožijo, da so gojenci radi njega izgubili toliko časa pri molitvi in službi božji, namesto da bi jim v tem času pomagal še do višje znanosti... Naprtli so mu toliko izmišljotin in satanskih iznajdb, da jih je samo ta rdeči sistem zmožen. Tudi on še ne

ve, kakšna obsodba je bila izrečena nad njim, ker jo mora prav tako potrditi najvišja oblast, kajti lokalne oblasti same ne morejo izrehati obsodb nad tujci. Tudi on bo jutri žel v zapor. Pa je popolnoma vdan v božjo voljo.

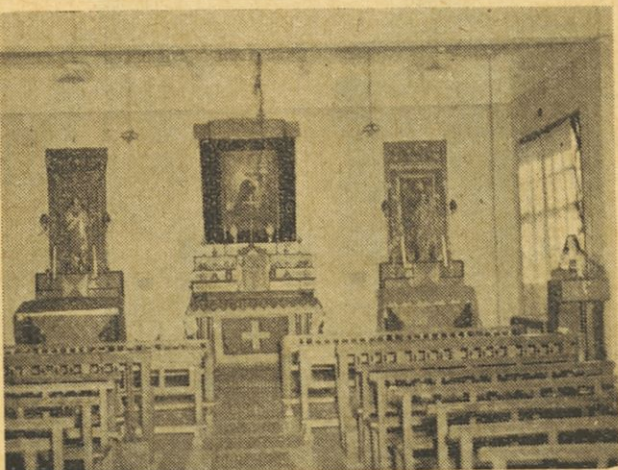
Preden se torej nad nama zgrne tema, politim, da Vam to najino usodo naznam in da Vas prosim duhovne pomoči za vse to, kar sedaj najbolj potrebujeva: moči, poguma, potrpežljivosti in vesele vdanosti v sveto voljo božjo. Morda bova morala biti dolgo brez službe božje in zakramentov. Kakor sem celo življenje znal dobro prosjačiti med našim narodom za misijone, tako se sedaj ob koncu svoje misijonske poti poslužujem prosjačenja za mojo popotnico v večnost, ki jo bom moral potreboval. Zapuščen sem ostal, duhovniki moje škofije so po ječah, nekateri so pa pomrli, škofija šteje samo tri na svobodi. In če se še s temi kaj zgodi, kdo se me bo tedaj spomnil po moji smrti? Prosim, da to storite Vi in daste darovati kako mašo za najbolj zapuščenega misijonarja, pa da misijonske dobrotnike naprosite za kak rožni venec za pokoj moje duše. Ko bom pri Vsemogočnem, Vam bom vse povrnil, proseč Ga za vse dobrotnike, s katerih pomočjo sem Mu gradil Cerkev med Kitajci, širil vero, reševal duše. Vsem prisrčen Bog plačaj, vse v brezmadežnem Srcu Marijinem bogato blagoslavljam!

Joško Kerek, salezijanec
Apostolski administrator

ŠE VEDNO SE ZAHVALJUJEJO ZA RENTGEN

Tole pismo so nam pisale pred nekaj meseci slovenjebistriške žolske sestre, ki imajo v Čaotungu bolnišnico z dr. Janežem in znamenitim rentgenom...

Delamo in životarimo tako kakor znamo in kakor nam sedanje razmere dovoljujejo. Dela in skrbi v bolnišnici nam ne manjka, zato pa ni mnogo časa misliti na kaj drugega. Odkar smo pod rdečezvezdnatim obzorjem, se je v splošnem marsikaj spremenilo. Stiska in revščina je vedno večja, akoravno se nam obeta le zboljšanje, katerega pa do sedaj še ni bilo videti, celo obratno. Število tukajšnjih prebivalcev se je precej zmanjšalo, a vendar vlada pomanjkanje. Naša bolnišnica je dnevno obiskana z mnogimi bolniki, seveda po večini brezplačno. Koncem prejšnjega leta smo morali izplačati neznosne davke, ki so bili doloženi za poslopje bolnišnice in vrtove okrog nje. Vsota je morala biti izplačana v treh dneh, če ne, bi sledile razne kazni v denarju. V veliki takratni stiski so nam priskočili na pomoč naši bolj premožni bolniki, ki so si izposodili denar iz ljudske banke, da smo tako pravočasno vse izplačali. V teh in sličnih primerih nam je še vedno naš nebeški Očka poslal koga, da nam je pomagal in nas rešil iz težave. Ko so angleški protestantski

misijonarji dobili ukaz zapustiti svoj misijon in delo v bolnišnici, so prebivalci mesta bili v velikem strahu, da se z nami tudi kaj podobnega zna zgoditi. Pripravljeni so bili močno nastopiti proti oblastem, ako bi mi morali oditi. Na čudo mnogih smo mi bili do sedaj nemoteni in smo imeli prostost v delu in oskrbi. Ne samo ljudstvu je naša bolnica priljubljena, tudi oblastem. Vse bolne tovariše pošilja v našo bolniško oskrbo, posebno še one, ki so potrebni kirurškega noža. Ti pa prihajajo iz po več ko deset dni oddaljenih krajev. Tako si lahko sami mislite, da glas bolnišnice slovi ne samo po mestu Chaotung, ampak tudi po daljni njega okolici. Do njene glavnice slovi je v veliki meri pripomogel naš vzorni in spretni misijonski zdravnik, g. dr. Janež. Njegova velika požrtvovalnost, neumorno delo, še bolj pa nesebična ljubezen do bolnikov vsake vrste, je najlepši dokaz pravega misijonarja, najboljšega posnemalca Kristusovega. Kako je naš g. doktor dobrodošel in priljubljen v tem kraju, lepo povesta dve veliki sliki, ki so mu jih kot znak hvalečnosti za njegovo veliko skrb in ljubezen do bolnikov podarili njegovi prijatelji, ko je obhajal dveletnico prihoda v Chaotung. Na eni sliki so krizanteme z neko drugo kitajsko cvetko, ki cvete v pozni jeseni in pozimi, a prinaša zelo močan vonj, tako da zadostuje ena majhna njena vejica in je polna prijetnega vonja vsa soba. S tema dvema cvetkama je bilo označeno, naj bi bil dr. Janež močan, zdrav in neustrašen v svojem zdravniškem poklicu, ki pa tudi ni brez težav. Druga slika kaže šopek raznobarnih vrtnic. Te naj bi bile simbol njegove velike ljubezni do trpečih in pomoči potrebnih. Našega g. doktorja vsi spoštujejo in zelo cenijo njegovo delo. Nanj kakor tudi na slovensko bolnišnico tukaj je lahko ponosen ves slovenski narod, ki je zelo majhen v primeri z drugimi narodi, kakor je tudi slovenska bolnišnica zidana v neslovitem in ne velikem mestu, a je kljub temu že znana po več znamenitih mestih Kitajske.

K velikemu napredku zdravljenja v naši bolnišnici pa ste nam pomagali Vi, dragi naši sorojaki širom sveta, z dr. Janeževim rentgenskim skladom. Če bi ne bilo g. dr. Janeža tukaj in Vas, dragi misijonski prijatelji, tam, bi naša bolnišnica še ne imela rentgena kot ga ima sedaj, ki je velika pomoč pri doktorjevem zdravniškem in kirurškem delu in ki je že mnogim in mnogim pomagal do zboljšanja v zdravstvenem stanju in rešitvi življenja.

Dragi misijonski prijatelji, dolgujem Vam zahvalo, da ste se tako velikodušno odzvali na vabilo č. g. urednika za dr. Janežev rentgenski sklad. Kako Vam naj povrnemo vse Vaše žrtve, Vaše darove in prispevke ter Vašo preveliko ljubezen do misijonskega dela? S skromno besedico "Bog plačaj" ne bo zadosti poravnano. Vsak mesec se v naši cerkvi daruje služba božja za vse dobrotnike rentgenskega sklada, kjer vse bolniško osebje poje in se Vas skupno spominja v svojih molitvah. To se bo nadaljevalo, dokler bodo bila slovenska srca v Chaotungu. Nebo naj bo prebogati plačnik za Vašo veliko pomoč in podnoro v misijonskem zaledju. Nikdar ne pozabite Jezusovih besed: "Kar ste storili kateremu teh

malih, ste meni storili." Mi tukaj smo eni izmed najmanjših Jezusovih bratov in sester ter zato tudi najbolj potrebni Vaše pomoči. Radi sedanjih razmer nam ne morete drugače pomagati, kakor da veliko molite za nas. Vaše duhovne podpore smo v teh časih še vse bolj potrebni kot smo je bili poprej.

Slovenska misijonarka v Chaotungu

Slika levo kaže kapelo v salez. zavodu v Kunmingu, ki je sedaj precej osamljena... Slike tu pa kažejo dva prizora iz življenja salezijanskega zavoda v Kunmingu in pa pokrajino okrog Čaotunga.

V ČAOTUNGU KAR DOBRO!

Objavljamo najnovejše pismo dr. Janeža z dne 1. avgusta 1951, ki nam je prišlo z letalsko pošto naravnost iz Čaotunga.

V naši hiši gre še kar običajno naprej, brez večjih težav in sitnosti. Periodični obiski, popisi, osebne spovedi in podobno — je nekaj običajnega. Pred par meseci smo bili vsi klicani na politični urad — osebna podrobna spoved za par rodov nazaj. Popis inventarja, sveh tablet, metrov zidovja, denarja, kokoši, rac itd.... Osebnost smo vedno bili deležni gotove obzirnosti brez običajnih opazk in zbadljivk.

OGROMNO DELA!

Delo v bolnišnici je vedno bolj naporno. Ljudi za resno delo malo, bolnikov na vedno več in nikdar v zgodovini bolnišnice ni bilo takega navala kot letos. Včasih težko zmagujemo delo. Protestantovska bolnišnica je onemogla in se je pred par meseci sama ponudila vladi, a je ista še noče prevzeti. Bolnišnica je denarno in strokovno opešala. Nima bolnikov in ne dohodkov. Vse težje primere pošilja k nam. Isto dela tudi državni higienski zavod, ki ima sicer par postelj za ležeče uradništvo, a so tovariši presrečni, če smejo k nam na zdravljenje. Tudi privatni zdravniki napote svoje težke bolnike k nam. Je neizpodbitno dejstvo, da edino v naši hiši težki bolniki najdejo za silo primerno zdravljenje — ter se tega vsi zavedajo, ter morajo mimo žalostnega dejstva, da smo "farška" hiša, kjer se moli in v "vraže veruje". Denarne dajatve so letos znosne, imamo staro zalogo zdravil, bolnikov, ki vsaj nekaj plačajo, tudi precej ter tako zmoremo gmotno vzdrževanje bolnišnice. Državna zavarovalna družba je z nami naredila pogodbo za zdravljenje njenih zavarovancev. Po izmenjanih mislih smo pogodbo podpisali. Dali smo 20 % popusta. V predloženo pogodbo smo vstavili točko, da bomo zdravili vse primere, katere znamo zdraviti. Nekoč je namreč prišla tovarišica z raznimi priporočili, naj ji naredimo splav, ker je težko bolna. Odgovorili smo, da sva tu le 2 zdravnika, od katerih se nihče takih posegov učil ni in jih zato tudi ne znamo. Zdraven smo še dodali mnenje, da se nam zdrav otrok ne zdi nanadalec na verjetno neozdravljivo mater, da je verjetno mati napadalec na zdravega otroka. Tudi smo zaneli slavo materam, ki riskirajo ali žrtvujejo svoje življenje za otroka. Ta glorijska se ji je zdela odveč in imamo sedaj mir, a da ne bi v bodoče kdo od nas kaj nemogočnega zahteval, smo v pogodbo vstavili točko o zmogljivosti. — Podobne pogodbe so z nami naredili tudi drugi — pošta, državna nabavljalna zadruga, banka, davčni urad, električna družba. — Je tu še četrta zdravstvena ustanova za zdravljenje oborožene sile. Bolnišnica je laikom strogo nedostopna, celo obiski bolnikov niso dovoljeni. Operacijsko sobo imajo v razkošni hiši preminulega bogatina. Neko popoldne me je prišel iskat mož postave, da grem z njim. Peljal me je v bogatino hišo. Tam so me pro-

sili za pregled oficirjeve žene. Ugotovil sem nosečnost izven maternice in težko trebušno krvavitev. Tudi so me prosili, naj bi jo kar tam takoj operiral. Ozrl sem se po pomagajih in orodju ter končno le pristal. Med pregledom in operacijo so bila vsa okna nabita od zunaj obešenih gledalcev in gledalk, notri pa tudi toliko medicinskega osebja, da je zraka manjkala. Predrzna operacija je bila srečno hitro mimo in se mi je bolnica po dveh tednih prišla na skrivaj zahvalit. Ko sem se vračal domov, se je že temnilo in so doma bili vsi v skrbeh, kam so me odvedli — pa so se potolizala, ko so zvedeli, zakaj so me odvedli.

NALEZLJIVE BOLEZNI

Razne nalezljive bolezni se letno vrste kot pri nas kebrovo leto. Pred tremi leti smo imeli epidemijo ošpic, lani koze, letos febris recurrens in pegasti legar. Posebno velike so žrtve recurrensa. Obe bolezni prenašajo nesrečne uši. Edino uspešno sredstvo proti recurrensu je salvarsan. Radi pomanjkanja primerne personala smo tudi mi morali na deželo poslati štiri kitajske sestre, ki preganjajo to bolezen. Pravi, da pomanjkanje hrane slabi organizem ter daje lepe pogoje za širjenje bolezni. Sam sem pred nedavnim radi recurrensa doživel eno svojih največjih strokovnih tragedij. Petdesetletni kristjan iz Ilianga je prišel na operacijo slepiča. Pri operaciji smo našli vnetje žolčnika in žolčne kamne. Operacija je bila nekaj običajnega, po operaciji se je bolnik odlično počutil — le tretji dan je dobil visoko vročino. Pregledal sem kri. Ko sem pogledal v mikroskop, se mi je zvrtilo ob pogledu na številne spirohete — povzročitelje recurrensa. Vedel sem, kaj ta bolezen po težki operaciji pomeni. Edino salvarsan more pomagati, a je hud strup za jetra. Dva dni pozneje je podlegel. Med potjo v bolnišnico se je inficiral, a se je bolezen šele po operaciji pokazala. Zlobnežem tega stoletja se v teh krajih še uši pridružijo in zdravniku bolnike v jamo mečejo...

CESARSKI REZI

Prvi teden letošnjega maja smo imeli kar tri cesarske reze. Eden od teh je bil posebno tragičen. Mlada žena poštnega uradnika je čakala operacije radi večkratnih krvavitev. Povedali smo ji, da bo operacija drugega maja. Trma je tudi v teh krajih doma. Fanfare prvomajskega jutra so jo zvabile na ulico in se je pozno ponoči vrnila. Ker je nismo mogli pripraviti za operacijo, smo odložili za tretji maj. Ob dveh ponoči tega jutra, ko naj bi bila operacija, me je klicala k bolnici nočna sestra. Bolnico sem našel smrtno blede v mlaki krvi brez pulza, pri nepopolni zavesti. Tekel sem klicat sestre in kitajskega tovariša, zagnal domačo elektriko in kmalu smo jo imeli na mizi. Pri zarezu trebuha je nehala dihati, srčnih utripov ni bilo čuti. Sestre so ji dajale umetno dihanje. Operiral sem v trdni veri, da operiram na mrlju in da vsaj otroka rešimo. Operacija je bila v desetih minutah pri kraju, saj niti ena žila ni krvavela. Po operaciji sem ji prerezal žilo na roki in ji dal tri četrte litra krvi. Po par sto ccm krvi

je že začela vrteti oči. Še pol ure smo nadaljevali z umetnim dihanjem, dokler ni sama začela loviti sapo in smo jo proti jutru odnesli v bolniško sobo. Oba s sinom sta sedaj pri dobrem zdravju in nas večkrat prideta pogledat.

NARODNJAKI...

In narod? Na stara leta te besede več ne razumem, ker jo pre pogosto slišim. Zdi se mi, da je *n* rabi kot kranjski "hudič", ki nič ne pomeni, pa le hudiča pomeni, ali pa vsaj robataca Kranjca izda. Tako nekako rabijo to besedo rdeči in če ne več, ta beseda vsaj pove, kdo je oseba, ki jo rabi. — Mlad uradnik je prišel na operacijo hemeroidov. Dolgo sva debatirala o tem, koliko časa bo treba biti v bolnišnici. Zvečer — sestre mi pravijo — je v postelji jokal. Sestra ga je vprašala, zakaj joka. Rekel je, da se mu narod smili, ker za časa zdravljenja ne bo mogel za narod ničesar storiti, ker mu bo narod bolnišnico plačal in se mu narod smili, da bo še stroške imel z njegovo zadnjico... Ko je minil teden po operaciji, je tožil, da ga še rana boli in da ne more hoditi. Zaželel si je najdražje krepilne injekcije. Po treh tednih je začel sumiti v pljučno bolezen. Zaželel si je pregleda na rentgenu. Je še pri nas in si je končno zaželel, da ga premestimo iz tretjega razreda v prvi... Pred par dnevi smo tudi to prošnjo uslišali — saj je za narod morda res boljše, če ga čim dalje ne vidi...

Nek drug "narodnjak" je imel več mesecev na buči fistulo. Dva dni je hodil na posvete, kaj naj naredimo, da ne bo treba biti v bolnišnici več kot dva dni iz istih razlogov kot zgornji. Pristali smo na to, da po operaciji ostane le dva dni v postelji in se bo potem hodil prevezovat, če se mu narod smili in če bi narod radi njegove odsotnosti imel preveč zgube. Proti našemu pričakovanju se je fistula v dobrem tednu popolnoma zacelila. Pozabil je na dvodnevne konference za dva dni in se je še teden dni po popolnem ozdravljenju po

postelji valjal, dokler niso prijatelji prišli in mu povedali, da bo postopanja dovolj. Če bi ne prišli, bi najbrže tudi on za prvi razred prosil, ker se tam bolj mirno počiva...

VELIKA UMRLJIVOST

Naj bo dovolj naštevavanja raznih slučajev, ki jih je dan za dnevno v izobilju. Kdor bo pokukal v zdravniške knjige, bo videl, da tam opis vsake bolezni konča z naštevanjem procentov umrljivosti po raznih posegih. Ta "znanstvena" umrljivost je preračunana na zapadni organizem. Številke *n* teh krajih je treba vsaj podvojiti iz številnih razlogov. Klima, slabost zvez in oddaljenost od bolnišnice, opij, nalezljive bolezni, pomanjkanje krvodajalcev, čakanje do skrajnosti, prehrana, vraže, pomanjkanje izobrazbe, itd. so razlogi, ki zdravniku preveč dvoje "znanstveno umrljivost" in lase sive. A ne sme biti kak romantičnomelanholični idealist, ker bi sam prežgođaj v grob zlezel. Biti mora nasmejan realist, saj je za smeh tudi prilike dovolj: Kraja bolnikov iz postelj, metanje živih v jame, puščanje pobitih po goljavah za hrano psom, volkovom in krokarcem — za zdravnika žalostne slike in boleči sprehodi. Še posebnost so boleči, če so dolgi — od kočevskih lukenj do junanskih jam... Zdravnik rad obiskuje svoje znanec in bolnike po teh jamah. K življenju jih ne misli klicati, ker so našli svoj mir in končno — prav vsi gremo isto pot — tudi tisti, ki druge v jame mečejo, so kaj blizu strmine...

Delo misijonov je okrnjeno do skrajnosti. Mi še vlečemo — zaenkrat ne še omejeni v delu kot so naši misijonarji. Bolniku damo, kar imamo in kar znamo. Naše sestre poslavljajoče se preko čela pokrižajo s koščkom vate, namočenim v blagoslovljeno vodo, in so gledajoči prepričani, da jim dajejo kako posebno zdravilo za življenje. Niso v zmoti — le Bog ve, kje je tisti čas, ko bodo vsi deležni tega čudnega zdravila. Dr. JANEZ JANEŽ

BORBA V BARAGOVEM MISIJONU

7. ZATIŠJE PRED VIHARJEM

Naše misijonsko delo je bilo *n* najlepšem razvoju za praznik Vnebovzetja Marijinega 1950. 51 kristjanov smo mazili in potrdili za vojščake Kristusove. Udeležba pri sv. maši je dosegla število 130 in 119 sv. obhajil. Komunisti so nas že drugi mesec pustili pri miru; le sem pa tja je prišel kak voĥun malo na ogled. Z g. Wolbankom sva to začasno premirje dobro izkoristila. On je dnevno oblikoval okrog 10 mladeničev (12 do 16 let starih) za bodoči apostolat. Resno so študirali katekizem in iz predelane tvarine polagali pismene izpite. Bili naj bi to prvi apostoli KA na našem misijonskem področju. Jaz sem pa pripravljal 5 učiteljev za bodoče katehiste. Dnevno smo študirali katekizem, kitajske molitve; vsi so se tudi naučili streči pri sv. maši. Otroke

do 12 leta sva vzgajala v evharističnem krizarstvu, deklice g. Wolbang, dečke pa jaz. Tiste mesece je bilo res lepo. Vedno več novih katehumenov se je oglašalo; novi Kristusovi vojščaki so nama že pomagali pri razlagi katekizma in molitev. Tako je n. pr. g. Wolbang uporabil šestletno Marijo Lo — čudovito bister otrok — za učiteljico molitev. Naučila je zakonske žene-katehumene vse potrebne molitve na pamet.

CVETOČA ŠOLA

Za novo šolsko leto smo vse na tillem pripravili. Nobenega vabila nismo razobesili kot delajo druge šole, le male apostole sva uporabljala za skrivno propagando med zanesljivimi prijatelji. Začeli smo s šolo 1. septembra. Vpisalo se jih je nad 130. Jaz sem prevzel prvi, tretji in četrti razred, g. Wolbang pa

drugi razred in 11 večjih, ki so se javili za zaseben študij tvarine, ki je potrebna za izpite na gimnaziji. Ti naj bi bili naši bodoči učitelji in katehisti. Kako lepo je bilo v šoli, ko so ti goreči apostoli pomagali zbuditi zanimanje za vero, pri poganih! Skoraj vsi šolarji so se prijavili za katehumente.

Rdeče so naši uspehi spet zboleli. Ura, za šolstvo je začel pošiljati učitelje v našo šolo. Najprej so bili silno prijazni. Popisali so le število otrok in učiteljev ter priporočili naročitev komunističnega časopisa. Vljudno sem se opravičil, da si časopis lahko izposojamo, in vprašal, če še kaj žele. Nič niso želeli. In res so nas nekaj tednov pustili pri miru. V drugi polovici septembra pa mi pošljejo nadzornika in pismo. Vljudno ga mi predstavijo, češ da bo ta nadzornik uvažal učitelje v nov način učenja in nadziral šolo, da bo šlo vse v pravem duhu. Vljudno sem se jim zahvalil za nadzornika, ki bo kar brezplačno oblikoval učitelje v novem duhu, in dovolil tudi nadzorstvo šole s pripombo, da nas njihova nezaupnica boli. Nadzornik se je pisal Mao. Bil je brez izobrazbe; tudi ne pravi komunist; a zvest hlapec rdečih, plačanec. Kadar je hotel v šolo kaj komunističnega vpeljati, je bil revež, ker sva mu z g. Wolbankom prepovedala vsak poseg v šolo. Naj bo nadzornik in nič več. Zlasti g. Wolbanka se je bal, ker mu je ponovno izpraševal vest. Obenem sva ga pridobivala za prijatelja. In res sva dosegla, da je prve tedne le v konferenčni sobi sedel po cel dan in dremal. Tako smo lahko še cel september nemoteno učili mladino v katoliškem duhu, z dnevno razlago katekizma. Rdeči so zaupali, da bo nadzornik Mao skrbel za "napredek" šole, zato sami niso več prihajali nadzirat. Vendar sva se z g. Wolbankom začela čuditi temu sumljivemu miru; računala sva, da je to le tatijše pred viharjem.

V ZNAMENJU OKTOBERSKE REVOLUCIJE

Vse druge šole so se že ves september pripravljale na prvi oktober, ki so ga rdeči oblastniki določili za obletni dan "osvoboditve" Kitajske. Bil naj bi to velik dan slavlja na čast Maočetunga in Stalina ter dan vsestranske propagande za brezbožni mednarodni komunizem. Zanimivo, kako satanski komunizem izrablja v svojo čast prav Mariji posvečena meseca maj in oktober. Tudi mi smo se pripravljali na prvi oktober, ki je padel na nedeljo, na dan, ko smo imeli v ningtuški fari žegnanje, ker je župna cerkev posvečena Rožnovenski Kraljici. — Vzpodbujali smo mladino in odrasle, naj na ta dan več molijo za Kitajsko in naj namesto na ples in zabavo pridejo k sv. maši in popoldne k blagoslovu. Rdeči pa so že več tednov vežbali mladino v igrar in plesih. Fantje in dekleta, dečki in deklice, vse naj bi bilo pomežano. Naravnost napeljevali so jih k nečistovanju. Celo mesto so popisali z letaki, obsuli z venci, in skoraj na vratih sleherne hiše so razobesili Maočetunga, na javnih poslopjih pa še Stalina. Peterokraka zvezda je vzšla skoraj nad sleherno hišo. Našo šolo in župnišče so pustili nekam sumljivo pri miru. Ob drugih prilikah so nas silili k sodelovanju, to pot pa sumljiv

mir, kot da naša šola ni vključena pod njihovo vodstvo. Pričakovali so, ali bomo proslavili sami od sebe Maočetunga ali ne. A niso dočkali tega. Cerkev je bila sicer lepo okrašana Mariji v čast; zunaj vrat pa kot po navadi. In še nekaj jih je razdražilo. Prav nekaj dni pred 1. oktobrom mi je škof poslal odloke sv. Stolice glede duhovnih kazni za katoličane, ki pomagajo komunistom po raznih organizacijah in pošiljajo mladino v komunistične šole. Z g. Wolbankom sva še pomišljala, ali naj bi to javno oznanila ali ne, ko sva vedela, da imava že med katoličani "komunistično peto kolono", ki naju nadzira in toži oblastem. Končno sem v pomirjenje vesti odložil, naj se pri obeh mašah oznani v kitajščini to, kar je sv. Stolica tudi nam na Kitajsko poslala. In res so morali rdeči za vsebino takoj zvedeti, ker je že po maši policija poslala dva policista pred cerkev. Prežetla sta vse udeležence v cerkvi in surovo napadla učitelja Ju Vincencija, zakaj ni otrok zjutraj poslal na ples. G. Wolbang je učitelja poslal domov in ostro obračunal s policistoma, ki sta hotela mladino nasilno odpeljati na grešno zabavo. Špioni so se tisti dan kar vrstili v župnišče in v cerkvi. Prišli so tudi policisti, preoblečeni v civiliste, in hoteli vse videti, češ da jih zanima. Ker sem špijonažo takoj razkril, sem jim dejal: "Ko bi bili vi prišli kot od policije poslani, bi vam vse pokazal in vsako sobo odprl, ker se vam izdajate za ljudstvo, vam ne odprem nobene sobe, ker nisem dolžan." Niso se drugi izdati in so jezno odšli; pa sem že drugi dan zvedel, da so bili res policisti. Lahko bi mi bili podtaknili kako orožje pod streho, kamor so želeli, pa bi bil obsojen na smrt. Rdeči so po cestah plesali in nečistovali še 2. in 3. oktobra, dokler niso vsi izčrpani pospali. Tiste dni je bil Ningtu res prava Sodoma; tudi nedorasle deklice so skrunili. Satan je žel obilno žetev. Midva sva pa le obvarovala okrog 100 otrok pred to porazno zabavo. Da bo od strani rdečih sledilo maščevanje, sva pričakovala.

NOČNI OBISK

In res sva že 2. oktobra ponoči ob 11 dobila obisk. Šla sva spat okrog 10. Ker sva bila utrujena, sva trdno zaspala. V sanjah sem zaslišal čudno vpitje, ki me je zbudilo. Pomel sem si oči, povrtal v ušesih in nisem vedel, kaj se godi. Pri oknih sem videl temne postave z revolverji; nekaj jih je pa tolklo na moja vrata, naj takoj odprem. Lajali so kot stekli psi. Nisem vedel, ali so roparji ali komunisti. Zato sem dejal: "NE ODPREM, DOKLER NE ZVEM, KDO STE. Kajti prišli ste pred moja vrata pri zaprtih vratih župnišča." Tedaj so se mi javili, da so policisti, ki so prišli preiskat župnišče, in da me bodo kaznovali, ker že pol ure kličejo, pa jim ne odprem. Takoj vstanem in jim odprem. A si ne upajo vstopiti, dokler jim ne prižgem luči. Revolverje, ki so jih merili name, so spravili za pas. Kajti mirno sem jim razložil, da sem trdno spal in sem jih torej brez krivde zaslišal šele zadnji hip. Vprašal sem jih, kako so mogli priti do mene pri zaprtih vratih župnišča. Vse v sobi so preiskali in se

takoj nato podali k g. Wolbanku, ki jih je že oblečen dočakal. Zmerjali so ga z ameriškim psom in odšli. Zjutraj na vse zgodaj so mi sosede povedali, da so rdeči pol ure metali kamenje v naša železna vrata, celo ustrelili nekajkrat v vrata in jih vrtali z bajoneti. Na vratih se je res poznalo vse polno lukenj in prask. Tudi sosede so mislili, da jim namenoma nisva hotela odpreti. Morali so preplezati zid ali pa priti skozi luknjo v zidu, ki je bila pri kuhinji v sosedovih narejena v naš zid in sem jo zapazil ter dal zazidati šele novembra. Gotovo so mislili, da koga skrivam v župnišču, zato so tako nestrpno čakali, naj jim odprem vrata. A bolj kot nočni obisk naju je užalostila novica, da je policija isti večer aretirala našega šolarja, kristjana devetletnega Jožefa Ju. Starši so na vsezgodaj zjutraj prišli poizvedovat, če je otrok pri nas, ker zvečer po večerni molitvi ni prišel domov. Vsi smo začeli poizvedovati, kje bi bil otrok, in smo ugotovili, da je v ječi.

DEVETLETNI JETNIK

Dasi sva oba z gospodom Wolbankom prosila šolarje, naj zvečer prav gotovo gredo takoj domov in ne hodijo na komunistično zabavo, naju Jožek vendar ni ubogal. Radovednost ga je gnala na komunistično proslavo. Pri vratih dvorane je nek dečko strgal s stene komunistični letak; Jožek ga je pobral in pogledal. Policija je vse opazovala; dečko, ki je letak strgal, jo je pobrisal, zgrabili pa so Jožeka. Ali je bilo vse to s policijo dogovorjeno ali ne, je težko reči. Razvoj policijske preiskave zbujala sumnja, da je bilo vse naprej pripravljeno. Jožek je bil še tisti večer zaslišan. Očitati so mu, da je letak on strgal, in ga vprašali, kje stanuje, kam hodi v šolo, kdo je njegov učitelj, itd. Ponudili so mu takojšnjo prostost, če prizna, da je od učitelja dobil denar za trganje komunističnih letakov. Ker otrok ni hotel lagati, ni priznal ne prvega

ne drugega in je spravil policijo v zadrego. Zdaj so mu grozili s smrtjo, zdaj ga pridobivali s pomarančami in ležniki, naj prizna, da je bil za dejanje plačan od mene in učitelja Chowa. A otrok ni hotel njihovih darov; zakrknil se je in molčal. Obdržali so ga v ječi. Jaz sem pa takoj protestiral pri glavarju in ga spomnil na naravni in mednarodni pozitivni zakon, ki ne dovoljuje zapora otrok, ampak le tistih, ki za otroke nosijo odgovornost. Policijo je rešil iz zadrege Jozek sam, ko je drugi dan zapora izdal krivca dvanajstletnega tatiča Li. Rdeči so tatiča najprej posebej zasliševali in ga najbrže poučili, kako naj govori. Nato pa so ga zaslišali skupaj z Jožekom. Tatič je vpričo Jožeka priznal, da je strgal tisti letak in da je take stvari večkrat delal, češ da sva ga za to pridobila z učiteljem Chowom in mu plačevala za vsak strgani letak sproti. Seveda bi bila policija želela, da bi bil še Jožek priznal, kajti tatič Li že pol leta ni bil v župnišču, vsi so vedeli, da je bil iz naše šole že davno izključen; zato je bil zelo neprimerna oseba za pričanje o moji krivdi. Zato je Jožek še moral ostati v ječi skupaj z Lijem. Pa je Jožek še Lija zmerjal, zakaj je po krivem pričal zoper učitelja in mene, in mu grozil z božjo kaznijo. Kralj, načelnik policije, je pa Jožeku grozil, da ga bo hudič vzel, ker prikriva grehe misijonarjev in učiteljev. Končno je Kralj poklical Jožekove starše, ki so morali podpisati, da fantka ne bodo več pustili hoditi v našo šolo; tudi Jožek je moral nekaj podpisati, a ni vedel, kaj. Gotovo so mu podtaknili priznanje zločina kot žrtev misijonarja in učitelja Chowa. Izpustili so ga na svobodo po treh dneh zapora, pač pa zaprl učitelja Chowa. Za zaključek oktobrske proslave so postrelili nekaj nacionalistov: vse v znamenju "osvoboditve" Kitajske; dejansko pa v znamenju sovjetske oktobrske revolucije.

JANEZ KOPAČ CM

DROBNE ZANIMIVOSTI IZ KHARIJA

POKVARJENI POSNETKI. O veliki noči sem skušal napraviti nekaj posnetkov cerkve, zlasti notranjščine. Zastonj! Aparat mi je odpovedal pokorščino in se je odpiral in zapiral po mili volji. Dva zvitka filmov je pokvaril. Ko sem jemal oltar, sem moral imeti ploščo dalj časa izpostavljen. Pritisnem na vzmet in aparat obrnem: brrr — šele pred nosom se je vzmet spet zaprl. Aparat je potem romal v Kalkuto na popravilo, fotografij pa seveda ni in jih še nekaj časa ne bo!

STAVBA POČIVA. To seveda še ne pomeni, da tudi mi počivamo. Nasprotno! Zelo se trudimo, da v prostoru, ki spominja bolj na javno tržnico kot pa na hišo božjo, čim svečaneje obhajamo vse cerkvene praznike, pa tudi dnevno sv. mašo. Najsvetejše po sv. maši vsak dan prenesemo nazaj v hišno kapelico, ki bo bodoča gostinjska soba.

DIVJI GOLOBJE imajo našo napol dovršeno, zaradi nezazidanih oken in vrat zelo

zračno cerkev nad vse radi. Radi jih imamo tudi mi, ker "obrajamo" slastno pečenko. Ponoči namreč golobje čepijo na železnih letvah, kjer jih kar z roko polovimo, drugi dan pa romajo naravnost v ponev. Te dni jih spet nekaj celo med sv. mašo gruli in frfota, pa nekaterim skomine vzbujala. Še prevzeli se bomo, saj je sv. Anton samo kruh dobival, nam pa angelci kar golobčke prinašajo. Iste ošabne misli me obhajajo, ko na potovanju včasih po kakšna riba skoči v čoln...

NIČ POTICE ZA VELIKO NOČ. Za praznike so nam razni prijatelji voščili vso silo pirhov, gnjati in potic. Neka dobra duša je tudi cel paket raznih dobrot odposlala in smo pred prazniki pridno sprajevali na pošti, ali je zavoj prišel ali ne. Nič ni bilo. Na veliko nedeljo je bil na mizi po sorodstvu potici najbližji pet dni star kruh, ki smo ga pa vseeno s slastjo otepal! Bog je bil najbrže zadovoljen z našo dejansko dobro voljo. Že na velikonočni ponedeljek smo namreč imeli goste:

Lorentinke iz Kalkute, ki nadzirajo naše bengalske sestre. S seboj so prinesle celo grmado dobrot, ki so izpodrinile posušeno "potico" prejšnjega dne. Za veliko nedeljo smo se s tem seveda temeljito "maščevali"...

DEŽ IN LUKNJASTE STREHE. Ko boste tole brali, se bodo čez Khari noč in dan podili divji vetrovi in pravi pravcati orkani. Koliko škode so nam že naredili! Nekoč je ravno o polnoči dvignilo streho deške šole in jo treščilo na tla. Isto se je zgodilo s samostansko kuhinjo. V novi dekliški šoli sta ob zadnjem viharju oktobra meseca počila dva cementna stebra in se je bilo bati, da bo dvignilo vso streho. Med neurjem smo morali hitro ostrežje z možno žico na več mestih privezati ob v tla zabite kole, tako kot kakšen Aljažev stolp vrh Triglava. Tako se nesreča kar spreha med nami in dela škodo zdaj tukaj zdaj tam. Kadar ponoči dežuje, morajo naše sirotke kot mokre kokoši v kot stisnjene čepeti in čakati, da se zdani... Streha je pač le slamnata in tako rado curlja skozi...

Vsak začetek je težak. Kharijski misijon ni od včeraj, manjka pa mu stavb, ki bi zdržale veter in — možo. Večina streh pušča. Naše sestre bi lahko mnogo povedale, kako jim ponoči dežuje na postelje in kjer koli že. Seveda one ne tožijo, težko pa je misijonarju, ki jim ne more dati boljšega zavetja.

ŠE O VIHARJIH. Gregorčičeva "O nevihti" mi prihaja na misel, kadar koli nad deželo pribesni takozvani "norwester" (t. j. severozapadnik). "Gorje ti, ubogi kmet, gorje!" Glinaste bajte se sesedajo, drevje se pripogiba skoro do tal, gorje, če te zaloti kje na samem ali med gostim drevjem. Vihar je skoraj trenuten gost. Vendar pa ga izkušeno oko že vnaprej lahko opazi: Nizki, prihuljeni oblaki, ki se vedno bolj temnijo, veter narašča, včasih celo peščena nevihta uvede dežno.

So pa tudi drugače vrste viharji. Viharji v območju bengalskega zaliva imajo dosti krat premer do tisoč kilometrov. Središče, takozvano oko viharja, je včasih po več kilometrov široko. Medtem ko vsenaokrog razsaja divji orkan in uničuje s trudom zgrajena naselja in dež v potokih lije, v "očesu" viharja vlada mir...

Uradni meteorološki zapiski beležijo za Bengalijo povprečno po deset viharjev na leto. Lani so jih imeli skoraj 40!

Misijonarji vsak vihar bridko občutijo — v žepu!

Ni je podeželske cerkvice, ki bi je ta ali oni vihar kako ne omajal ali poškodoval. Koliko ograj in streh nam je že razdejalo.

Misijonar, moj sosed, se je vračal domov. Na poti ga zaloti vihar. Odnese mu streho čolna. Še sam bi utonil, če bi ga Previdnost nekako ne obvarovala. Hudo je bilo posebno to, ker ga je vihar zalotil ponoči.

Drugič je zalotilo mene in nekega starejšega misijonarja, ki ga je ravno noga bolela, na samem vrtu. Jaz sem se hitro umaknil v hišo, starček misijonar je ravno hitel, kolikor je pač mogel pod divje hruščičimi palmami, ko se z drevesa utrga palmova veja in ga oplazi po nogi. Z bolečino, ki se kar ni

hotela poleči, je revež kmalu nato šel v grob, čeprav ne zaradi tega. V bojazni, da se ne dogodi še hujša nesreča, smo potem blizu hiše posekali pet najvišjih in najplešjih palm.

Kako hudo je šele poslušati zgodbe ubogih seljakov in njih "strte nade"...

MISIJON V ŠUNDORBONU

To je ozemlje, ki naj bi ga bili mi že zdavnaj prevzeli, pa ga zaradi pomanjkanja osebja še nismo mogli.

Najprej nekaj o imenu.

Včasih smo skušali ime znanstveno raztolmačiti. Danes — ko več ali manj poznamo deželo in jezik — pa tega ni več treba. Zadosti je, da si v spomin priključimo bengalski naziv. Bengalci temu obmorskemu pasu pravijo šundor bon. Šundor pomeni lep, bon pa gozd. Torej: Lepi gozd! Lahko bi rekli tudi gaj. V bengalsčini je precej pripovednih spisov in potopisov, mičnih pravljic in detektivskih povesti, lovskih dogodivščin in pustolovskih opisov, ki se odigravajo v tem "lepem gozdu". Za v dolgočasnih planjavah in pustih mestih ali v kalkutskem vlemestu živečega Bengalca je ta naš "gaj" pravi eldorado romantičnosti. Vsak bengalski otrok si želi, da bi vsaj enkrat v življenju lahko obiskal te, največ v fantaziji obstoječe divje goščave, kjer bi — pač zares — v neštetih rekah in njih obtočju ribe lovil, si privoščil krokodila. Streljal mermasce, leoparda ali celo tigra! Južnejši predeli "lepega gozda" res skrivajo še dosti divjačine in nudijo prilike za romantične doživljaje... Ko sem se pred par tedni mudil v takem predelu, so mi domačini postregli z okusno srnjino... Lahko bi bil šel tudi tigre gledat, pa ni bilo časa.

Tukaj si že skoraj 25 let prizadevamo, da osnujemo samostojen misijon.

Misijon je pravzaprav že star.

Ime prvega misijonarja, ki ga je tedanji apostolski vikar Dr. Carew pred 110 leti poslal v vasico Kójkhalí (v sedanjem ragapurskem okrožju), sploh ni znano. Njegov naslednik je bil neki P. Verali in naslednik tega španski karmeličan Zubiburu, ki je hitro zbral čredico 200 spreobrnjenцев. Toda misijonar je bil slabega zdravja. — Mimogrede omenjeno ima ta predel po mnenju ljudi, ki vedo, kaj govorijo, eno najbolj nezdravih podnebij v vsej Indiji, zaradi vlažne vročine in nebrojne mrčesa, ki se v taki sopolici sijajno koti. — Misijonar Zubiburu je torej kar hitro podlegel sušici. Čreda brez pastirja je zapustila stajo in se pridružila neki protestantski ločini.

Toda katoličana — po tistem, kar pravi tridentinski cerkveni zbor (Denz. Banw. 1794 & 1815) — ki je enkrat dejansko sprejel vero, kriva vera ne bo zadovoljila. Vest ga bo pekla, in če je popolnoma ne zamori, ga bo spet na pravo pot vabila. To se je zgodilo s tisto zgoraj omenjeno četico odpadnikov. Potem ko so okusili sladkost prave katoliške vere, jih protestantizem ni mogel zadovoljiti. Nekateri izmed njih so šli naravnost v kolegij sv. Frančiška Ksaverija v Kalkuti in so predstojnike prosili za misijonarja. Dobili so ga.

Začel je l. 1868 na razvalinah starega misijona. Misijonar je bil postavni belgijski jezuit, od vlade večkrat odlikovani junak abesinske ekspedicije, svetniški pater Goffinet. Devet let je kopal, sejal, sadil, obrezoval in negoval to lozo. Še danes si ljudje pripovedujejo, kako je kar sam z bambusovim drogom porival iz "tal" palme izdolbeni čolnič (danes tega noben misijonar ne bi storil, ker bi ne smel). Kako je ljudi učil in tudi kaznoval: v neki vasi je v cerkvi na oltarju našel kožo in od takrat za kaznen tiste vasi ni več obiskal! Kako so mu tesarji napravili na cerkvi streho, pa je bila prekratka: Misijonar Goffinet je stopil v cerkvo, goreče pomolil, in ko je prišel ven — tako ljudje še danes pripovedujejo — je bila streha prav tako dolga, kot bi jo morali narediti tesarji. Ljudje so trdno verjeli in verjamejo še danes, da se je na priprošnjo misijonarja zgodil čudež. Tako ljudje. — Ob nečloveških fizičnih naporih je seveda tudi zdravje patra Goffineta opešalo. Po devetih letih je moral nazaj v Evropo iskat izgubljeno zdravje. Toda na povratku ga je v Aubrai na Francoskem povozil vlak. Ni več videl ne domovine, ne Bangalije. ...

Tiste čase je misijon imel velikega dobrotnika. Mr. Michael Crow, Anglo-Indijec (oče Anglež, mati Indijka), je bil glava deželnega vladnega aparata v 24-Parganasu, takozvani "magistrate". Za vero vneti mož ni kar nič prikrival želje, da pomaga pri pokristjanjenju te dežele. Nekateri mu celo pripisujejo prvi bengalski katekizem, ki naj bi ga bil on sam sestavil. Z ženo sta za "week end" hodila v Kojkhali k sv. maši v cerkvo, ki sta jo tudi gmotno pomagala postaviti. Ta misijonska gorečnost Mr. Crowa je omenjena celo na njegovem nagrobnem spomeniku. Nedvomno mu misijon mnogo dolguje.

Sedež misijona so kasneje — 1873 — prenesli v Ragapur. Leta 1874 je prvi misijonar odprl misijonsko postajo v Božontiju, čez par let opuščeno, ki jo je vnovič leta 1930 odprl naš misijonar Pavel Mesarič. Tudi misijonski postaji Morapaj in Khari sta bili prvotno odprti istega leta 1874, pa so misijonarji Khari v par letih zapustili. Zapuščen je ostal vse do leta 1927, ko je bil sem poslan Irec pater Comerford.

Ves ta misijon v šundorbonu je nekako nanovo oživel leta 1925, prav tisto leto, ko sta prva naša dva misijonarja, Mesarič in Anton Vizjak, stopila na indijska tla.

Deset let kasneje je misijon postal samostojna dekanija. (V Indiji — čeprav je odlično misijonska dežela — imamo še od preteklega stoletja ustanovljeno cerkveno hierarhijo, in zato tudi škofije, dekanate, župnije.) Prvi dekan je bil naš rojak Pavel Mesarič, njegov od leta 1940 — dozda edini — naslednik po pisec teh vrstic, Ljubljčan Stanko Poderžaj.

Toda predno si bolj od blizu ogledamo te naše štiri postaje (Sathkhiro, ki je zdaj v "turškem" Pakistanu, bomo izpustili, ker pravzaprav ne spada v ta predel), ne bo napačno, če prelistamo nekaj starejših poglavij iz še ne napisane zgodovine tega misijona. To prihodnjič. P. STANKO PODERŽAJ D.J.

Slike iz življenja v Poderžajevem Khariju.

Poderžajeva cerkev za slov. semenišče

Vsem, ki z dobrohotnim zanimanjem sledijo naši akciji "Za Poderžajevo cerkev", je znano, da smo za njen zaključek in kot njen največji dohodek namenili organizirati ZA MISIJONSKI PRAZNIK RAZGLAŠENJA GOSPODOVEGA 6. JANUARJA 1952 veliko "Poderžajevo tombolo", h kateri naj bi prispevali, podobno kot lani k Dr. Janeževemu srečolovu, vsi rojaki svoje dobitke in se je udeležili. Nabiranje dobitkov in razprodajo tombolskih tablic smo nameravali začeti v mesecu septembru.

Med tem pa je Previdnost božja postavila na dnevni red vsega zanimanja in žrtvovanja slovenskih izseljencev SLOVENSKO SEMENIŠČE, ki se je po sili razmer moralo docela postaviti na svoje noge in zato nujno potrebuje zlasti v začetku svoje osamosvojitve kar največjo pomoč od strani vsega slovenstva v tujini.

SLOVENSKA MISIJONSKA AKCIJA s Slovenskim misijonskim odsekom na čelu pravilno presoja in razumeva nastali položaj, in NE DA BI UMAKNILA ŽE ZAČETO IN LEPO RAZVIJAJOČO SE AKCIJO "ZA PODERŽAJEVO CERKEV" V INDIJI, KI PREDSTAVLJA NAŠ LETOŠNJI DOPRINOS K RAZŠIRJENJU CERKVE TAM, KJER JE ŠE NI, JE Vendarle SMATRALA ZA POTREBNO, DA PRISKOČI NA POMOČ NEPREDVIDENI NUJNI AKCIJI ZA UTRDITEV CERKVE MED NAMI, AKCIJI ZA SLOVENSKO SEMENIŠČE, zlasti še v zavesti, da je ta najvažnejša in vrhunska slovenska ustanova nujno potrebna, kar predpogoj, tudi za samo misijonsko akcijo, saj je toliko slovenskih misijonarjev študiralo v slovenskem bogoslovju (na fakulteti) in je semenišče že veliko bogoslovcev in mladih duhovnikov žrtvovalo misijonskemu polju, začevši s samim svetniškim Barago, ter je tudi misijonsko zaledje prav iz slovenske bogoslovne fakultete (pokojni prof. dr. Ehrlich — oče slovenskega misijonstva!) in iz semenišča črpalo svoje največje misijonske pobudnike in delavce (Merkun, Kalan, dr. Fajdiga itd., in sedanji vodja Slovenskega misijonskega odseka, ki je začel svojo misijonsko "karijero" kot škofijski bogoslovec v Ljubljani pri Misijonskem odseku ljubljanskih bogoslovcev...).

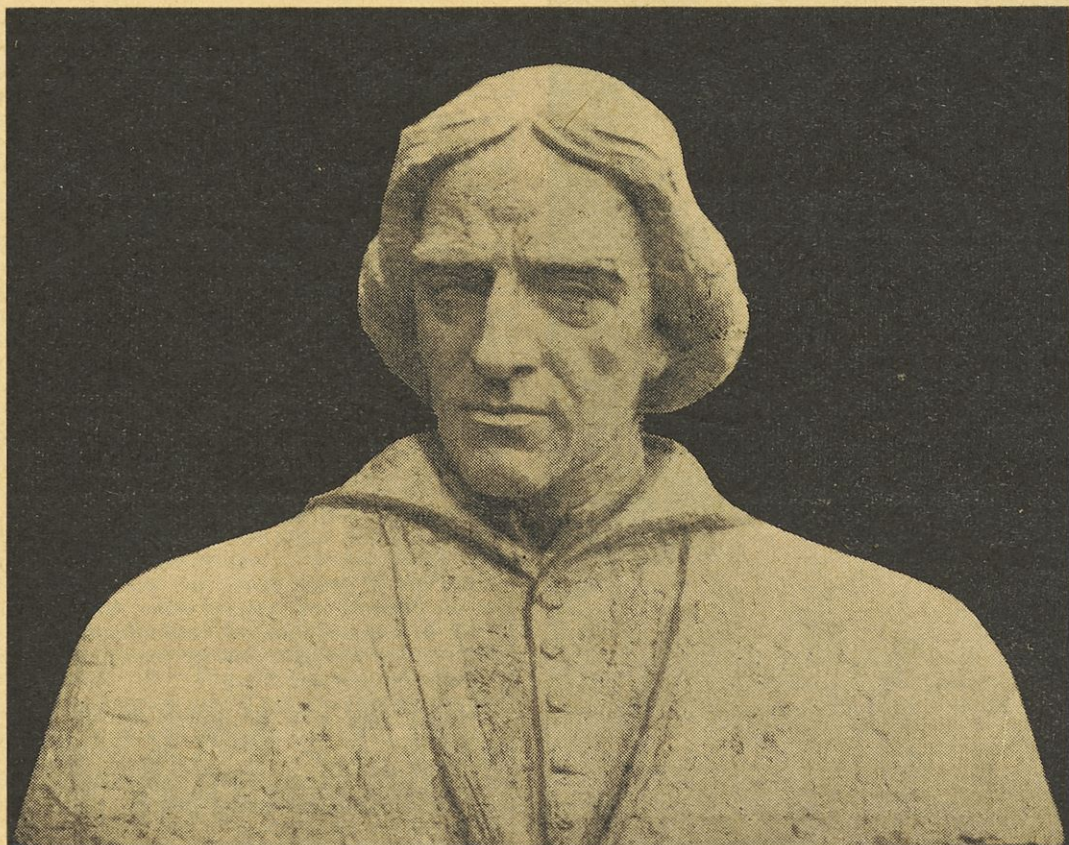
Zato se je SLOVENSKI MISIJONSKI ODESEK odločil, da svojo znamenito največjo

letno PRIREDITEV IN TOMBOLO "ZA PODERŽAJEVO CERKEV" SICER OHRANI IN IZVEDE, celo v večjem zagonu in obsegu, a da DVE TRETJINI CELOTNEGA IZKUPČKA, ki naj bi bil po dobrotljivosti za slovensko semenišče in za misijone vnetih rojakov čim večji, ODSTOPI ODBORU ZA SLOVENSKO SEMENIŠČE KOT DOPRINOS SLOVENSKEGA MISIJONKEGA ODESEKA K TEJ PREVAŽNI STVARI, dočim se bo akcija "Za Poderžajevo cerkev", ki g. misijonarja v njegovih upih tudi ne more in ne sme varati, zadovoljila le s preostalo tretjino.

Tako PROSIMO IN POZIVAMO VSE ROJAKE, ZLASTI VSE MISIJONKE SODELAVCE V IZSELJENSTVU ŠIROM SVETA, ne le v Argentini, DA NAM POMAGAJO IZVESTI TO TAKO POMEMBNO AKCIJO, ki bo služila dvema tako velikima zadevama našega naroda: ohranjanju in utrjevanju Cerkve med nami in gradnji, razširjanju iste po naših zastopnikih, misijonarjih, v misijonih. VSAKDO NAJ SE ŽE SEDAŽ ODLOČI, DA BO K VELIKI TOMBOLI 6. JANUARJA PRISPEVAL KAK DOBITEK IN DA SE BO TOMBOLE SAME TUDI UDELEŽIL TER V TA NAMEN PRAVOČASNO NABAVIL ČIM VEČ TABLIC. Dobitke bodo začeli člani Slovenskega misijonskega odseka s pomočjo sotrudnikov nabirati takoj po izidu tega poziva, še v mesecu septembru, v kolikor jih darovalci ne bodo sami dostavili ali poslali v Dužno-pastirsko pisarno, Victor Martinez 50, Buenos Aires. Istočasno se bo začela tudi razprodaja tablic za tombolo. Računamo, da bo imela tombola več sto vrednih dobitkov, tablice pa bodo po 3 pese ena. NATANČEN PROGRAM, ČAS IN KRAJ PRIREDITVE BO PRAVOČASNO OBJAVLJEN V ČASOPISJU.

IZVEN ARGENTINE ŽIVEČI ROJAKI, ki bi radi pri tej največji prireditvi v prid slovenskemu semenišču sodelovali, SO NAPROŠENI, DA DOBITKE ČIM PREJ POŠLJEJO KOT "DAR" na ime Ladislav Lenček, Victor Martinez 50, Buenos Aires. Svetujemo vam, da POSKUSITE SVOJO SREČO TUDI NA TOMBOLI sami, tako da kupite čim več tablic, ki jih dobite na istem naslovu 5 za 1 dolar in Vam bo Slovenski misijonski odsek poskrbel prijatelje, ki bodo za Vas z Vašimi tablicami na tomboli igrali!

NA DELO vabi Slovenski misijonski odsek

BARAGOV MESEC JE LEPO USPEL

Slovenski misijonski odsek je v junij-julijski številki napovedal veliko propagandno-molitveno akcijo med rojaki v izseljenstvu, ki naj bi trajala cel mesec avgust oziroma kak drug čas do konca tega leta, ki je bogat na obletnicah in zvezi z Baragovo zadevo. Pred 120 leti je Baraga začel misijonariti v Severni Ameriki, pred 20 leti so bile velike slovesnosti z geslom Barago na oltar v Marquetteu, na Brezjah in ljubljanski unionski dvorani. Prav tako je pred 20 leti izšel znameniti dr. Jakličev življenjepis "Irenej Friderik Baraga", ki je kot redna knjiga Mohorjeve družbe ponesel Baragov lik in takorekoč vsako slovensko hišo.

NAČRT

Vsebino akcije letošnjega "Baragovega meseca" si je Slovenski misijonski odsek zamislil in tudi objavil takole:

1. Ves Baragov mesec avgust naj bi vsi SLOVENSKI ČASOPISI prinažali sestavke o Baragi in zadevi njegove beatifikacije. Zlasti "Duhovno življenje" tega meseca naj bi bilo zelo posvečeno tej misli.

2. Vsa naša VERSKA IN KATOLIŠKA DRUŠTVA naj bi za ta mesec vnesla v svoj program, na ta ali oni način posredovati svojemu članstvu spoznanje Baragove osebnosti, zlasti pod vidiki, ki jih posamezna društva zasledujejo.

3. Izšel naj bi NOVI BARAGOV ŽIVLJENJE-NJEPIŠ: predelava pred 20 leti izišlega dr. Jakličevega. Ta knjiga o Baragi naj bi, poleg BARAGOVE PODOBE, bogatila vsako slovensko hišo.

4. V prvi polovici avgusta naj bi posamezniki in družine opravljale DEVETDNEVNICO ZA PROGLASITEV BARAGE BLAŽENIM, v kar naj izide posebna KNJIZICA.

5. Ob koncu devetdnevnice, v nedeljo 19. avgusta: BARAGOVA NEDELJA; po slovenskih središčih naj bi se pridigalo o Baragi, katerega lik bi se tudi v zunanji PROSLAVI dostojno predstavil rojakom.

UTEMELJENA VELIKOPOTEZNOST

Tak je bil načrt. Lahko rečemo: velikopotezen, v očeh nekaterih kar drzno visoko stremeč. A Baraga ni le eden največjih slovenskih duhovnih velikanov, ampak gotovo eden največjih Slovencev sploh. Tudi je že skoro od njegove smrti sem, zlasti pa zadnjih 20 let, v teku gibanje za njegovo beatifikacijo, katere uspeh je po mnenju poznavalcev beatifikacijskih zadev kar zagotovljen, če le mi, ljudje, zlasti Slovenci storimo svoje. Treba je pa Baragov lik vsakomur od nas približati, da nam bo prisoten v vseh bojih in stiskah našega sedanjega in bodočega življenja, da se bomo ozirali, vzgledovali po njem in opirali nanj, da bomo tako na Baragovo priprošnjo uslišani

tisoč in tisočkrat, vsaj nekajkrat tudi — čudežno. Za proslavo in približanje tako velikega človeka in tako važne zadeve celemu narodu je pa kajpada treba velikopotezne akcije, zlasti ker je misel na Barago in njegovo beatifikacijo zadnja leta sredi izrednih, usodnih dogodkov med nami zelo pojemale, dasi smo bili in smo zlasti v teh časih Baragove bližine še toliko bolj potrebni.

PRIPRAVE

Slovenski misijonski odsek sam s svojimi močmi vsega dela kajpada opraviti nikakor ne bi mogel. Računal je zato na sodelovanje slovenskih dušnih pastirjev, slovenskega tiska in organizacij, naših umetniških krogov in Baragovih življenjepiscev, posebno pa velikega prvorbitelja za Baragovo beatifikacijo, ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožmana.

V ta namen se je odsek z dopisi in osebno obrnil na vodilne kroge in odbore in jih povabil k sodelovanju, listom in organizacijam pa istočasno poslal oziroma ponudil potrebno gradivo. Vse je pokazalo veliko pripravljenost, zlasti ko je tudi prevzvišeni gospod ŠKOF ROŽMAN PREVZEL NAD VSO AKCIJO POKROVITELJSTVO.

Slovenski misijonski odsek je imel pri izvedbi "Baragovega meseca" pred očmi pred vsem Argentino, dočim med drugimi slovenskimi izseljenci in med rojaki v Slovenskem Primorju ni urgiral izvedbe celotnega načrta,

še celo ne v mesecu avgustu, ampak krajevnim prilikam in možnostim primerno. Zlasti se ni drznil dajati večjih pobud rojakom v USA, kjer obstoji posebna Baragova zveza, ki je že v mesecu juniju organizirala svoj vsakoletni Baragov dan in se tudi sicer trudi za zadevo Baragove beatifikacije.

Koliko je torej v tem okviru zamišljena in napeljana akcija uspela? Ker je ob pisanju tega poročila prešlo komaj 14 dni od središča akcije, popoln vpogled v vse, kar se je izvedlo, še ni mogoč. Vendar bomo že na podlagi dosedanjih opazovanj in spoznanj lahko zaključili: "Baragov mesec" je uspel...

SLOVENSKI TISK O BARAGI

"DUHOVNO ŽIVLJENJE" oziroma "Katoliški misijoni" so posvetili Baragi kar DVE ŠTEVILKI "KATOLIŠKIH MISIJONOV": avgustovo in septembersko. Članke iz najrazličnejših področij Baragove zadeve so prispevali skoraj vsi boljši poznavalci Barage med nami: škof dr. Gregorij Rožman, dr. Franc Jaklič, dr. p. Hugo Bren, dr. Tine Debeljak, Marjan Marolt, dr. Alojzij Odar, Nikolaj Jeložnik in Marjan Loboda. Objavljenih je bilo tudi več najvažnejših slik iz Baragovega življenja in njegovega lika.

"OZNANILO", verski tednik za Argentino, je v petih številkah prinašal primerne misli o Baragi in vsa podrobna navodila k "Baragovemu mesecu". Za nedeljo, 19. avgusta, je imelo posebno dvostransko prilogo, posvečeno tej Baragovi nedelji.

"SVOBODNA SLOVENIJA", splošni list slovenskih izseljencev v Južni Ameriki, je ves mesec avgust prinašala članke in poročila o Baragi in njegovih proslavah, povečini izpod peresa kulturnega referenta Marjana Marolta.

"DRUŽABNA PRAVDA", razmnoževani mesečnik istoimene socialne organizacije, je v dveh številkah objavil članke o Baragi kot socialno čutečem in delujočem možu.

"KATOLIŠKI GLAS", tednik Slovenskega Primorja, ki izhaja v Trstu, je tudi že kar v mesecu avgustu začel z objavljanjem vrste člankov o Baragovi osebnosti.

Prav tako "NAŠ TEDNIK", ki izhaja v Celovcu in ki je z lepim uvodom začel s prvo avgustovo številko priobčevati življenjepis Barage izpod peresa pokojnega dr. Lamberta Ehrlicha.

Tržaška "DEMOKRACIJA" je v avgustu objavljala članek p. dr. Huga Brena OFM: Baraga, zaščitnik brezpravnih.

"PISMO", mesečnik, ki ga izdaja in pošilja slovenski dušni pastir v Angliji tamkajšnjim rojakom, pa tudi drugam po svetu, je naslovno stran septemberske številke, ki je izšla avgusta, posvetilo Baragi s tem, da je objavilo Snejcevo portret škofa Barage in molitev za Baragovo beatifikacijo, med vsebino pa prineslo sporočilo in vabilo k Baragovi devetdnevni.

Drugi listi, o katerih še nimamo kaj poročati, ali med tem še niso izšli ali pa jih še nismo prejeli na vpogled.

ORGANIZACIJE POČASTE BARAGO

Prva je bila "DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE", ki je svojo mesečno uro molitve in misijonski sestanek prvo nedeljo v avgustu posvetila Baragi. Oboje se je vršilo v župni cerkvi odnosno v dvorani v Ciudadeli. Za to priliko so bile izdelane SKIOPTIČNE SLIKE O BARAGI, o katerem je predaval in slike razlagal voditelj Slovenskega misijonskega odseka, Ladislav Lenček CM.

ORGANIZACIJA "DRUŽABNA PRAVDA" je glavno misel svojega vsakoletnega romana delujočih okrog Velike maše letos posvetila Baragi. Bilo je to 12. avgusta, ko je nad 100 romarjev pohitelo v 40 km oddaljeni Pilar, kjer je imel najprej prof. dr. Franc Jaklič daljše predavanje o Baragovem socialnem čutu in delu, potem pa še pridigo o Baragi, Marijinem častilcu, kateri je sledila sveta maša, popoldne pa slovesne litanijske.

Svoje redne sestanke meseca avgusta sta povsem posvetili Baragi tudi obe naši veliki mladinski organizaciji "SLOVENSKA DEKLIŠKA ORGANIZACIJA" in "SLOVENSKA FANTOVSKA ZVEZA". Na Baragovem sestanku prve, dne 12. avgusta, je bilo poleg številnih lepo izvajanih točk o Baragi glavno predavanje skioptično, ki ga je imel predsednik Slovenskega misijonskega odseka Marjan Loboda. Pri Baragovem sestanku fantovske organizacije, 26. avgusta, pa sta bila glavna govornika član Slovenskega misijonskega odseka Adolf Škerjanc in pa umetnostni zgodovinar Marjan Marolt.

Naše vrhunsko "DRUŠTVO SLOVENCEV" je v nekaj vrsticah med društvenimi oznanili v "Svobodni Sloveniji" pač sebi in Baragi na preskromen način priporočilo svojemu članstvu sodelovanje pri Baragovem mesecu.

"KATOLIŠKA AKCIJA" je potom glavnega slovenskega dušnega pastirja v Velikem Buenos Airesu g. Oreharja Slovenskemu misijonskemu odseku sporočila, da bo na vseh njenih sestankih meseca avgusta posvetila nekaj izbranih misli Baragovi svetniški in apostolski osebnosti.

Tudi SLOVENSKI DUHOVNIKI, ki se zbirajo na mesečne duhovniške sestanke, so avgustov sestanek posvetili pred vsem Baragi kot vzoru duhovnika, o čemer je imel izčrpno predavanje kakim 30 navzočim slovenskim duhovnikom prof. dr. Franc Jaklič.

MENDOŠKO "DRUŠTVO SLOVENCEV" je imelo za tamkajšnje rojake dostojno proslavo na glavni dan 19. avgusta v Mendozi, o kateri sporočamo spodaj.

Za župnijo MAČKOVLJE PRI TRSTU je tamkašnja Marijina družba priredila pristrčno Baragovo proslavo.

IZ GORICE so sporočili, da bodo Barago proslavili v hladnejših, jesenskih mesecih.

V KANADI pa pripravljajo Baragovo proslavo za misijonsko nedeljo, predzadnjo v oktobru.

BARAGOV ŽIVLJENJEPIS

Ta točka v načrtu Slovenskega misijonskega odseka se je izvedla pač v vse popolnejši meri,

kot je bilo zamišljeno. Življenjepis, ki je izšel pravočasno, za glavni dan Baragovega meseca, je skoro na novo napisal isti pisatelj kot pred 20 leti, prof. dr. Franc Jaklič, na podlagi starega in pa vse literature, ki je v zadnjih 20 letih o Baragi izšla in je bila dosegljiva. Druga izdaja Baragovega življenjepisa je zato vsebinsko mnogo popolnejša, obsejnejša, in bogatejšo opremljena ter prav lepo tiskana. Knjiga je izšla v 1.500 izvodih, na 300 straneh velikega formata, z Baragovo podobo na umetniškem papirju, s 100 drugimi slikami in 3 zemljevidi, s krasnim dvobarvnim ovitkom po Mazijevi risbi, in od cele naklade skoro polovica izvodov v lepo rujavo usnje vezana z belo vdelanim napisom in Baragovim škofijskim grbom. — Življenjepis je bil zelo lepo sprejet, a ker je razprodaja šele v prvih začetkih, še ni mogoče javiti, v koliko izvodih je šel v slovenske družine in hiše. Škof dr. Gregorij Rožman mu je napisal poseben priporočilni uvod, v katerem postavlja za načelo: "Življenjepis Baragov spada v vsako slovensko hišo. Rod za rodom naj ga čita."

Ob obnovi Baragovega življenjepisa se je dosegla še druga važna izpopolnitev našega poznanja Barage, namreč ODKRITJE PRAVE BARAGOVEGA LIKA, ki se je zgodilo po zaslugi slikarja Baragovega portreta Vladimirja Mazija in pa našega umetnostnega zgodovinarja Marjana Marolta: Prava podoba Barage je veliko bolj oni portret, ki ga je napravil Kriehuber, kakor pa dosedaj popularizirani Langusov portret, ki ni drugega kot ne povsem verna kopija Kriehuberjevega. Po tej važni zgodovinski ugotovitvi, ki poroča o njej bolj obširno zadnja številka "Katoliških misijonov", je potem g. Vladimir Mazi izdelal za življenjepis novo podobo, akademski kipar France Ahčin pa novi Baragov doprnski kip.

BARAGOVA DEVETDNEVNICA

Že davno pred "Baragovim mesecem" je bila natisnjena KNJIŽICA "Baragova devetdnevnica" izpod peresa dr. Franc Jakliča z devet premišljevanj o glavnih Baragovih, pa tudi nam tako dobrodošlih krepostih, z molitvijo za Baragovo beatifikacijo, nekaj pesmimi in z navodili za opravljanje devetdnevnice. Knjižico krasi lepa naslovna slika Barage, ki jo je po Langusu naslikal Stane Snoj. Izšla je v nad 3.000 izvodih.

Ta knjižica naj bi vse rojake po svetu vzpodbudila k MOLITVI DEVETDNEVNICE ZA

BARAGOV BEATIFIKACIJO, ki naj bi se letos molila pred vsem v času od 10. do 19. avgusta. Pravočasno je bila razposlana v večja središča, tudi v USA 1000 izvodov, in prav tako po svetu bolj raztresenim posameznikom, celo tja v Avstralijo in vsem misijonarjem. Po večjih središčih, tako v Velikem Buenos Airesu in v Mendoza, so knjižico raznašali po hišah raznašalci "Oznanila". Isti so teden dni kasneje raznašali ljudem tudi Baragovo podobice, z molitvijo za Baragovo beatifikacijo, in velike stenske podobe za nameščenje po domovih ob zaključku devetdnevnice. Tako podobice, ki so bile tiskane v 10.000 izvodih, kakor podobice v 1.000 izvodih prinašajo že pravi, Kriehuberjev Baragov lik med naše ljudstvo. Poleg podobice in podob so se ljudem istočasno nudile tudi že vstopnice za Baragovo proslavo v Buenos Airesu.

Koliko družin in posameznikov je opravljalo Baragovo devetdnevnic, je težko ugotoviti. A tisti, ki poznajo razmere po naših družinah, trdijo, da je bilo malo zavednih katoliških družin kakor tudi posameznikov, ki iz tega ali onega razloga niso sledili tej važni pobudi. Velika večina naših družin je večer za večerom poklekala k skupnemu branju o Baragovih krepostih in k molitvi za njegovo beatifikacijo.

SLOVENSKI BEGUNCI V TABORIŠČU SPITTAL so pod vodstvom č. g. Mihe Burja cel mesec avgust vpletali v svoje pobožnosti molitev za Baragovo beatifikacijo, prav vsi so opravljali Baragovo devetdnevnic in lepo proslavili Baragovo nedeljo.

Manj, se zdi, je uspelo nameščenje Baragove podobe po stanovanjih. Za to stvar bo treba trajne sistematične propagande. V vsaki slovenski hiši, v vsaki pisarni in obratu, v vsakem društvenem prostoru naj bi poleg križa in Brezjanske Marije bila še Baragova podoba!

BARAGOVA NEDELJA

Višek "Baragovega meseca" je bila nedelja 19. avgusta, katero smo dočakali dobro pripravljeni.

DOPOLDNE oziroma v jutranjih urah so bile tako v Buenos Airesu in okolici kakor v Mendoza pri vseh slovenskih službah božjih pridige o Baragi in pred izpostavljenim Najsvetejšim se je izmolila molitev za Baragovo beatifikacijo, katero je ljudstvo molilo res iz srca, kot en mož, iz podobice, ki so bile v ta namen preje razdeljene.

POPOLDNE pa je bil tako v Mendoza kot v Buenos Airesu, v obema glavnima slovenskima centroma v Argentini, zaključek Baragove devetdnevnice in Baragova proslava.

V BUENOS AIRESU

Za poročilo o prireditvi v Buenos Airesu bi potrebovali pač dve strani prostora, če bi jo hoteli vsaj malo bolj opisati. A ker bodo govorili, ki smo jih na tej proslavi čuli, delno objavljeni v naslednjih številkah "Katoliških misijonov" in bodo istotako podana tudi strokovna poročila o umetniškem delu proslave: nastopu "Gallusa", Ahčinovem kipu in presenetljivo uspelem misteriju "Simfonija iz No-

vega sveta", ki ga je nalašč za to priliko napisal, zrežiral in v glavni vlogi predstavil naš odlični mladi dramski ustvarjalec Nikolaj Je-ločnik —, zato v naslednjem podamo samo program cele prireditve, kakor je bil pred začetkom razdeljen in kot se je natančno točko za točko brezhibno izvedel. Edina hiba vse prireditve je bila, da je bila preobsežna, kar pa je razumljivo, če izdamo skrivnost, da do zadnjega ni bilo mogoče gotovo vedeti, bo li Baraga storil "žudež" in omogočil uprizoritev misterija ali ne, in je bilo zato treba pripraviti toliko drugega programa, da bi proslava dosegla svoj namen tudi brez misterija.

V naslednjem navajamo besedilo sporeda za Baragovo proslavo v Buenos Airesu, iz katerega je razvidna obsežnost in izbranost programa:

BARAGOVA PROSLAVA

19. avgusta 1951 v kolegiju na Rio Bauña v Buenos Airesu ob 16:

Spored:

Ob 16 v ZAVODSKI CERKVI: Skupni zaključek Baragove devetdnevnice z govorom č. g. Oreharja, litanijami, molitvijo za Baragovo beatifikacijo in blagoslovom.

Ob 17 v ZAVODSKI VELIKI DVORANI:

I. del:

1. Matija Tomc: JEZUSOVA OPOROKA. Poje mešani zbor "Gallusa".

2. France Kunstelj: VSTAL JE MED NAMI MOŽ. Deklamira Stane Jerebič.

3. Alderic Paquet: BARAGOVA HIMNA, kakor jo pojejo v Marquettu. Slovenski prevod dr. Tine Debeljak. Poje angleško in slovensko mešani zbor "Gallusa".

4. Prof. dr. Franc Jaklič: BARAGOVA ŽIV-LJENJSKA POT. Predavanje.

5. PROŠNJA NA MATER BOŽJO V SVE-TIMU LETU. Besedilo osmih kitic napisal pred l. 1826 Baraga. Melodijo mu je dal p. Hugo-lin Sattner OFM leta 1931, in sicer po indijan-skih napevih, ki mu jih je bil nekoč pel in-dijanski misijonar in Baragov sodelavec Franc Pirc. Pesem se je prvič pela pred 20 leti na Baragovi proslavi v unioński dvorani v Ljub-ljani. — Poje moški zbor "Gallusa".

6. Božo Fink: BARAGA IN MI. Govor.

7. Avgust Horvat: BARAGO NA OLTAR! Govor.

II. del:

8. Matija Tomc: ČUDOVIT SI V SVOJIH SVETNIKI (Marija Brenčič). Poje mešani zbor "Gallusa".

9. SIMFONIJA IZ NOVEGA SVETA. Za proslavo od neimenovanega pisatelja napisani misterij v petih podobah o Milosti božji, ki jo rojakom iz nebes kliče služabnik božji Friederik Baraga.

OSEBE MISTERIJA

V Domovini: ŽENA

BRAT njen, preganjani duhovnik VSILJIVEC, v službi Zla.

V Tujini: MOŽ.

DEKLE, ki jo je srečal.

BOLNIČARKA, v službi Usmiljenja.

V sanjah Milosti: **DUH ŠKOFA BARAGE.**
Godi se v Domovini, v Tujini in v sanjah
Milosti — hkrati.

Scena: arh. Vladimir Mazi.

10. ZAKLJUČNA ALEGORIJA.

Dirigent zbora "Gallus" dr. Julij Savelli.

Ob zaključku prvega dela je g. Ladislav Lenček CM, ki je vso prireditev vodil, predlagal navzoči množici, da se pošljeta s proslave sledeči DVE POZDRAVNI PISMI, kar je bilo z odobravanjem sprejeto:

LJUBLJANSKEMU ŠKOFU DR. GREGORIJU ROŽMANU, ČASTNEMU PREDSEDNIKU BARAGOVE ZVEZE V ZDRUŽENIH DRŽAVAH

Argentinski Slovenci v Baragovem mesecu ob 120 letnici začetka Baragovega misijonskega delovanja pod Vašim vzvišenim pokroviteljstvom našega Barago vedno globlje spoznavamo, ga vedno bolj cenimo, zaupanje vanj utrjujemo in k Bogu za njegovo beatifikacijo molimo.

Prevzvišeni! Vi ste največji pobornik dela za Baragovo beatifikacijo med nami. Zato Vam z današnje proslave v Buenos Airesu pošljamo najvdanejše pozdrave z obljubo, da bomo kot en mož podprli Vaše prizadevanje za Baragovo zadevo, z molitvijo in drugim sodelovanjem, vsako leto zlasti z Baragovo devetdnevnicco in Baragovo nedeljo. Baragi bomo priporočali posebno vse težave naših dragih v domovini kakor tudi nas v izseljenstvu, zlasti naše slovensko semenišče, upajoč s tem doseči številna uslišanja in morda tudi za beatifikacijo neobhodno potrebne čudeže.

Prevzvišeni! Bog daj, da bi z Vami vred mogli doživeti veseli dan povzdignjenja Barage na oltarje!

Buenos Aires, 19. avgusta 1951.

Vaši vdani duhovni otroci v Argentini

DANAŠNJEMU BARAGOVEMU NASLEDNIKU, MARQUETTSKEMU ŠKOFU TOMAŽU NOA

Prevzvišeni!

Izseljenski Slovenci v Argentini ob 120 letnici prihoda Barage v Združene države slavimo v mesecu avgustu tega Vašega prednika, prvega marquettskega škofa, božjega služabnika Friderika Barago, ki je zrasel iz našega malega naroda. Spoznavamo ga, zaupanje vanj utrjujemo in za njegovo beatifikacijo Boga prosimo.

Središče slovesnosti je današnja Baragova proslava, s katere Vam, prevzvišeni, pošiljamo najvdanejše pozdrave in se Vam iskreno zahvaljujemo za Vaše prizadevanje v zvezi z Baragovo beatifikacijo ter Vam obljublamo, da bomo v bodoče še močneje z molitvijo in sodelovanjem spremljali Vaš trud.

Prosim Vajšega nadpastirskega blagoslova s škofijskega sedeža škofa Barage.

Baragovi rojaki v izseljenstvu
Buenos Aires, 19. avgusta 1951.

Ob pol devetih zvečer se je proslava zaključila in udeleženci so odhajali na domove, bogatejši na poznanju in ljubezni do Barage, v katerem je bil Bog ta dan tako veličastno počaščen.

V MENDOZI

V tem drugem središču Slovencev v Argentini, ki je vsaj kakih 1.000 km oddaljeno od Buenos Airesa in leži pod visokimi Andi, versko in društveno življenje med rojaki ne zостаia za onim v Velikem Buenos Airesu. Tako so tudi tamkaj priredili Baragovo nedeljo, kateri so posvetili zelo veliko truda in jim je zato tudi lepo uspela.

Najprej so imeli **POBOŽNOST V CERKVI**

K slikam o poročilu "Baragovega meseca": Str. 529 in 530 kip škofa Barage, z dveh strani slikan. Delo akad. kiparja Franceta Ahčiča (Foto DŽ). — 531: Pri Baragovi proslavi v Buenos Airesu. — 533: Dva prizora iz misterija: Brat in sestra molita k Baragi po pomoč; spodaj Baraga pri bolniku, potrebnem telesne in dušne pomoči. (Foto Erjavec)

SRCA MARIJINEGA, ob 16. Po pobožnosti pa se je v dvorani razvijala skozi dobri dve uri zelo pestra **BARAGOVA PROSLAVA**, ki jo je organiziralo tamkajšnje "Društvo Slovencev" s sledečim sporedom:

N. N.: Škof Baraga je naš! (Nastop dveh slovenskih in enega indijanskega fantiča). — Marija Brenčič: Daj nam vodnika (Deklamirala Zarnik Kristina). — Pesem o Mariji merski zvezdi (pod vodstvom g. Plahuta Janeza zapel moški zbor). — Predavanje o Baragi (č. g. Tone Ogrin). — France Kunstelj: Za velikim vzorom (Deška igra trodejanka o Baragi, vzoru za misijonske poklice. Režiral Plahuta). — S. Darina: Naše male modrujejo (igrca za deklice o Baragi; režiral Rudi Hirschegger). — Pesem: Slovenec sem.

ZAHVALA

Po vsem, kar je že v tem, dokaj nepopolnem poročilu navedenega, lahko brez pomisleka zaključimo: **BARAGOV MESEC JE DOSEGEL SVOJ NAMEN**, poživiti med rojaki v svobodi misel na Barago, zanimanje in molitev za Baragovo beatifikacijo in dati dostojno čast enemu največjih sinov slovenskega naroda in katoliške Cerkve: "Hvalimo sloveče može in svoje očake. Bilj so može usmiljenja, katerih kreposti niso ugasnile. Njihova trupla so pokopana v miru in ime jim živi od roda do roda." (Modri Sirah). Z Barago pa smo počastili veličastno tudi Boga, "ki čudovit v nebeških je svetnikih"... Za to pa vsa čast in hvala Baragi in Bogu!

Vendar pa Slovenski misijonski odsek ob zaključku "Baragovega meseca" čuti dolžnost, da se iskreno zahvali vsem tistim, ki so bili "voljno orodje" v rokah Baragovih in božjih

pri izvedbi vsega načrta "Baragovega meseca".

Pred vsem najlepša hvala prečvrženemu našemu škofu dr. Gregoriju Rožmanu, visokemu pokrovitelju te akcije, ki jo je tudi finančno velikodušno podprl! Hvala glavnemu dužnemu pastirju v Argentini č. g. Oreharju in vsem drugim slovenskim dužnim pastirjem za dobrohotno umevanje in podporo, ki so jo vsemu nudili. Hvala prof. dr. Francu Jakliču, da je v tako kratkem času oskrbel tako izpopolnjeno besedilo Baragovega življenjepisa in da je tudi sicer vsepovsod sodeloval. Hvala našim umetniškim ustvarjalcem, ki so z največjimi sadovi svojega duha omogočili dati proslavi sijaj, ki ga Baraga zasluži: pisatelju in režiserju Nikolaju Jeločniku za misterij "Simfonija iz Novega sveta", njegovim igralcem in sodelavcem, g. Vladimirju Maziju za pravo Baragovo podobo, za opremo knjige in odra, akad. kiparju Francetu Ahčinu za Baragov doprni kip v dvakratni velikosti, pevskega zboru "Gallus" in njegovemu dirigentu za bogato sodelovanje pri proslavi, umetniškemu zgodovinarju Marjanu Maroltu za njegova odkritja o Baragi in za njegove članke in predavanja. Dalje hvala vsem govornikom, deklamatorjem in igralcem, ki so sodelovali pri proslavi v Buenos Airesu, v Mendozini in pri Baragovih sestankih organizacij in s članki v listih. Hvala tudi vsem požrtvovalnim razprodajalcem knjižic, podob podobic, vstopnic in zlasti Baragovega življenjepisa! Hvala vsem ostalim, ki so kakorkoli pripomogli k uspehu "Baragovega meseca"!

Vsem tisočkrat Bog plačaj na priprošnjo svetniškega Barage!

Za Slovenski misijonski odsek L. L. C. M.

Slovenski duhovniki so se zadnjo sredo v avgustu zbrali v Villa Ballester, kjer kaplanuje g. J. Markič, in so imeli lepo predavanje o vzorniku duhovnikov Baragi.

ZDRAVJE NAŠIH DRUŽIN

Ne vem, zakaj se tako domače počutim v dobri slovenski družini tu v tujini. Zdi se mi, kakor da bi me zajel dih mojega nekdanjega doma in doma mojih dragih tam daleč onstran morja. Domača beseda, Brezjanska Marija na steni, slovenska družinska molitev, vernost in poštenost, skromnost in delavnost, veselost in vedrost tudi v težkih dneh, ljubezen in mir med starši in otroci, preprosta domačnost naših slovenskih domov — vse to in še drugo lepo te naredi prečudno srečnega. Zdravje izžareva iz takih družin. Nehote te včasih zgrabi strah, da ne bi ozračje okolja, ki v njem živimo, zaneslo klice nevarnih bolezni v naše domove v tujini. In s še večjo, zaskrbljeno ljubeznijo zreš v jasne oči naših ljudi.

ZDRAVJE NAŠIH DRUŽIN JE NAŠA VELIKA SKRB.

Ne mislim ob tem na telesno zdravje družine, ki je tudi izredno velikega pomena, marveč na duhovno. Zdrava v tem pomenu je družina, ki živi v resnično verskem ozračju po нравnih zakonih božje postave in Kristusovega nauka: mož in žena se kot zakonca ravnaata po njem; starši iščejo v evangeliju in v Cerkvi temelje in sredstva za skrbno in vestno vzgojo otrok; otroci so vdani besedi in vzgledu svojih roditeljev v smislu 4. božje zapovedi in sledijo vzoru Jezusove čiste in svete mladosti. Vzor zdravih družin je Nazaret. V zdravi klimi žive vere se hrani z močjo molitve in sv. zakramentov, kjer zajema sile za krščansko družinsko življenje v medsebojnem razumevanju in ljubezni ter črpa odporost zoper napade bolezni in bolehavosti, ki obstojijo v grehu vseh vrst in vseh oblik.

ZDRAVA JE POTAKEM DRUŽINA, KI JE RESNIČNO IN V SRCU ZARES KRŠČANSKA.

Naše družine morajo biti in ostati zdrave. Nagib za to naj ne bo le naša krščanska slovenska tradicija ali ozir na sodbo ljudi. Ta dva temelja sta v sebi preslaba in v okolju, v katerem smo, kmalu odpovešta. Saj je družinska tradicija tega okolja prepogosto kaj malo krščanska in pojmi o družini skvarjeni ter tuji božji zamisli. Zato pa je tudi dejansko velik del družin razdejanih, nesrečnih, bolnih za smrt. Globlje mora krščanska družina iskati opor za svoje zdravje. Vernemu in razumnemu človeku jih ne bo težko najti; tri nam takoj stopijo pred oči: volja božja, časna in večna sreča staršev in otrok, rast in notranja moč našega naroda.

1. VOLJA BOŽJA. Pogosto pozabljamo, da mora biti volja božja najvišja norma našega mišljenja, hotenja in ravnanja. Vedno prav ukazuje, dasi je včasih ne doumemo. Kdor jo krši, zato sebe vara in sebi škoduje, čeprav se mu zdi prekršitev hipno koristna, ker je udobna. A sami vemo, da udobno ni vedno tudi koristno. — Volja božja je volja Ljubezni same in zato nujno v naše dobro. — Je sveta, zato nedotakljiva. Je volja našega Stvarnika in

Gospoda; nesmiselno je, da bi se ji človek upiral, ker mora nujno podleči, tako ali tako, Vsemogočnosti božji. Bog se ne pusti izigravati. — V izpolnjevanju volje božje je prava ljubezen do Boga in v njej naše izpopolnjevanje in bogastvo. — Ob razmišljanju teh kratkih stavkov uvidimo, da moramo spolnjevati voljo božjo povsod, tudi v družinskem življenju in ta je: ohraniti družino zdravo, krščansko, za vsako ceno. Nad našimi mislimi in nagnjenji, nad vsemi težavami in skušnjavami slabih zgledov je volja božja.

2. Kraljica družinskega življenja je MEDSEBOJNA LJUBEZEN. Ljubezen hoče dobro, srečo, krščanska ljubezen predvsem večno srečo. Za srečo staršev in otrok pa je nedopovedljive važnosti zdrava krščanska družina.

Koliko bi se moglo o tem povedati, načelno in iz vsakdanje skušnje! Predaleč bi nas vodilo. Zato naj napišem le eno ali dve misli.

Koliko tihe sreče je že v zavesti vestnega izpolnjevanja volje božje, v zavesti zvestobe in zmag! Kolikšna sreča je za zakonca njihova medsebojna ljubezen in zvestoba, ki raste iz premagovanja, odpovedi, bojev! Še večja morda, če vidita, kako ju otroci spoštujejo in ljubijo, kako rastejo v modrosti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. Ob tej sreči zgube svojo ostrino vse težave, bridkosti in skrbi vsakdanjega življenja! Res vredno je, potruditi se in žrtvovati! In s tem trudom izpolnjujeta od Boga jima naloženo nalogo, za kar ju čaka veliko božje plačilo v večni sreči.

Dobra družina je ponajveč tudi podlaga za srečo otrok. Imajo topel, svetel dom. Iz njega bodo zrasli verni, pošteti, delavni ljudje, trdni v bojih za časne in večne dobrine, z eno besedo: Srečni ljudje. Tudi oni bodo pozneje v svojih družinah nadaljevali blagoslovljeno življenje svojega doma. Koliko zgubljenih je preklelo svojo zanemarjeno mladost, a drugi so našli pot nazaj ob misli na svoj lepi krščanski dom in na to, kar so jim dobri starši nudili v mladih letih.

Sreča ljudi raste iz zdravih, dobrih družin.

3. Ljubimo svoj narod in hočemo, da bi bil zdrav, krepak, dober. Čutimo to dolžnost, ne da bi nas kdo o tem učil. A pozabljamo, da sestoji narod iz družin, da je zdravje in moč naroda v zdravih in trdnih družinah. številčno raste iz zdravih, nepokvarjenih družin, iz udobju predanih pa izumira. ZVESTOBA BOŽJI POSTAVI V ZAKONU JE ZVESTOBA NARODU. Moč naroda pa ni le v številu, marveč tudi v notranji sili poedincev. Hočemo veren narod, delaven in resen, ne predan uživanjaželjnosti in pokvarjenosti, pošten, trden, zaveden in zdrav. Kakršni so otroci danes, bo narod jutri; otroci pa so danes to, kar so njihove družine. V tem je velika odgovornost družin. Še posebej družin v emigraciji. Če bomo ostali v tujini, se bomo ohranili versko in narodno le s pomočjo dobrih družin. Če bomo odšli domov, mar naj pridemo v svojo domovino versko in нравno oslavljeni. slabši

OČETOM IN MATERAM

POMEN SAMOVZGOJE

V prejšnji številki smo govorili o tem, da je najvažnejše naravno sredstvo za uspešno vzgojo otrok — živ zgled staršev. Rekli smo pa, da šele takrat, ko resno vzgajamo druge, začnemo čutiti, kako težko je biti vedno zgleden. Šele ko se borimo zoper napake pri mladem človeku, spoznamo, kako zelo se iste hočejo vedno znova uveljaviti v našem življenju. Ob vzgoji drugih šele prav spoznamo, kako zelo nam je potrebna nenehna samovzgoja.

Lepo slika to M. Grafenauerjeva v že omenjeni knjigi: "Dobra vzgoja otrok je sad nepretrgane samovzgoje vzgojitelja. Če hočemo torej dobro vzgojiti svoje otroke, moramo hkrati nenehno vzgajati sami sebe. Nihče izmed nas staršev ali vzgojiteljev naj si nikar ne domišlja, da je že tako popoln, da mu ni več treba nadaljne vzgoje samega sebe in popolnitve življenjskega in vzgojnega dela. Zato se ne smemo pomehkužiti, niti ne popuščati trenutnim razpoloženjem.

Kolikokrat opravičujemo svojo sitnost, neprijaznost, nasajenost, nataknenost, jezljivost in razne druge napake svojega značaja s tem, da valimo krivdo na živce: 'Tako sem nervozen', 'Ta reč mi gre na živce' itd. Tako in podobno se skušamo znebiti odgovornosti za svoje slabosti, uiti naporu samopremagovanja. A ko popuščamo svojim slabostim, popuščajo res še živci, in ker so bolj in bolj iz vaje, slabe, omagajo in končno resnično zbole.

Samovzgoja in samodisciplina je edino zanesljivo sredstvo proti živčnim boleznim te vrste. Niso zaman začeli zdravniki za živce sami poudarjati, kako nujna in važna za živ-

čno zdravje, bolje za zopetno ozdravljenje živcev, je disciplina volje."

Oglejmo si danes nekoliko nadrobneje, kako važno je, da vzgojitelji vzgajajo najprej sami sebe.

1. SAMOVZGOJA JE POTREBNA, DA PREMAGAMO SVOJE NAPAKE. Saj sami živo čutimo v sebi dvojno postavbo in da se zaradi tega v nas nenehno vrši boj med dobrim in zlim, med Bogom in Satanom. Zavedamo se, da je tudi nam samim potreben nenehen boj zoper zlo, da je potrebno nenehno vzgajanje nas samih in da moremo le tako napredovati korak za korakom. Tiste popolnosti pa, ko bi v nas ne bilo več nagnjenja k zlu, ne bomo dosegli nikdar. Zato se dolžnost naše samovzgoje konča šele s smrtjo. Kdor torej nenehno vzgojo samega sebe odklanja, se ji zaradi lenobe izmika, podleže neurejenim nagnjenjem, v breme sebi, v spodtiko drugim, tudi lastnim otrokom, in je za vzgojno delo nesposoben in vendar popolnoma odgovoren za vzgojo svojih otrok.

2. ŠELE VZGOJA SAMEGA SEBE OSTVARI V NAS POTREBNO NOTRANJO VNEMO ZA VZGOJO DRUGIH. Vzgajati bližnjega se namreč pravi, skušati v njem utrditi dobro, lepo, resnično. Zato se pa bomo iskreno potrudili le takrat, ko bomo dobro, lepo in resnično iskreno vzljubili. Kar pa ljubimo, to hočemo ostvariti zlasti in najprej v sebi. Ko se trudimo, da dobro, lepo in resnično utrdimo v sebi, s tem le raste in se pogloblja ljubezen do lepega, dobrega, resničnega v nas; s tem se pa tudi veča, raste, se pogloblja naša želja, utrditi dobro, lepo in resnično v duši bližnjega, zlasti v duši lastnega otroka. In le ko bo ta ljubezen do lepega, dobrega, resničnega v nas močna in živa, bomo čutili v sebi dovolj svetega ognja za vzgajanje ljudi. Življenje nam kaže, da le človek, ki je sam vnet in dokler je vnet za dobro, z lahkoto vžiga za to tudi druge, in da veselo in vztrajno vrši vzgojno delo le tisti, ki oblikuje resno sam sebe. Zato sloviti vzgojitelj dr. Tihamer Toth pravi: "Najvnetejši dušni voditelj mladine je istočasno najvnetejši oblikovalec lastne duše."

Kdor pa kreposti ne vzljubi in si ne priza-

kot smo odšli, s pokvarjeno mladino, ki je up našega trepečega naroda!? Kdo naj prerodi, prenoči, kar je doma pod pritiskom nove vzgoje zašlo!? Naš rod v emigraciji. Zato pa potrebujemo zdravih, krščanskih, krepkih družin, utrjenih v bojih in prekaljenih v ognju preskušnje, trdnih v zvestosti zvestobi do svojega vernega naroda.

Da, slovenska družina, ostani zdrava, krščanska.

DR. IGNACIJ LENČEK

deva jo utrditi najprej v sebi, ostane brez pravi, taka vzgoja bo doživela zagotovo pot. Kako medla in neuspešna postane njegova beseda! Če pa doživi sam v sebi celo нравni poraz, postane za vzgojo skoraj nesposoben, dokler se ne dvigne in ne začne oblikovati zopet predvsem sebe. Mirno smemo trditi, da mnogi vzgojitelji opuščajo vzgojo ljudi zato in zgolj sebe. V njih je namreč zamrl ogenj ljubezni zato, ker so že prej opustili vzgojo samega do tistih vrednot, katere naj bi z vzgojo prebudili in utrdili v otroku.

3. LE Z RESNO VZGOJO SAMEGA SEBE BOMO PREBUDILI TUDI V OTROKU SMISLA ZA SAMOVZGOJO, brez katere ostane vse naše vzgojno delo brez sadov, skoro brez smisla.

Naše vzgojno delo mora v mladem človeku prebuditi predvsem smisel za samovzgojo, to je pripravljenost, hotenje, da se bo vzgajal tudi sam najprej skupno z nami, pozneje pa, ko doraste, tudi brez nas. Šele takrat, ko v mladem človeku dosežemo to pripravljenost, to hotenje, da se bo vzgajal sam brez nas in bomo dovolj tega mlademu človeku kot vzgojitelji postali potrebni, bo naše vzgojno delo kronano s popolnim uspehom, naša vzgoja je uspela.

A kako naj vzbudimo v otroku smisel za samovzgojo, če vidi da se prav nič ne trudimo, da bi vzgajali sami sebe, čeprav otrok vidi, da smo tega močno potrebni? Ponavljamo: napake pri otroku najuspešneje premaguješ, če jih premaguješ naprej pri sebi; krepost pri otroku najuspešneje utrjuješ, če jo razvijaj in utrdiš najprej pri sebi. Otrokov nepotrpežljivost najuspešneje premaguješ s svojo potrpežljivostjo, lažnivost s svojo resnicoljubnostjo in iskrenostjo, površnost s svojo točnostjo, lahkomišelnost in raztresenost s svojo preudarnostjo itd. Kajti, ko otrok tako opazuje naše resno prizadevanje za osebno rast in napredek v dobrem, se bo smisel za isto resno prizadevanje prebudil tudi v njem. Vzgojitelj pa, ki z resno samovzgojo ne prebudi v otroku ljubezni do kreposti in veselja do samovzgoje, ter ga navaja k dobremu, lepemu, resničnemu zgolj z zunanjimi sredstvi, z zahtevami, z zapovedovanjem, prepovedovanjem, s strahovanjem, izvaja nad otrokom le malo koristno zunanje nasilje. Z njim bo dosegel morda, da bo otrok na zunanje zahteve res spolnjeval, a to bo delal ne iz ljubezni do kreposti, ampak le iz strahu in zato le toliko časa, dokler bo trajalo na-

silje nad njim. Ko se bo pa osamosvojil, ko bo to nasilje prenehalo, bo zavrgel vse. To se prave pripravljenosti tudi za vzgojo drugih. poln polom.

4. ZA VZGOJO DRUGIH JE TOREJ NAD VSE VAŽNO VPRAŠANJE, KAKO MORE VZBUDITI VZGOJITELJ V SAMEM SEBI SMISEL IN RESNO VOLJO ZA SAMOVZGOJO. a) Pred vsem je potrebno, da večkrat razmišlja o veličini vzgojnega dela in o odgovornosti, ki jo ima kot vzgojitelj pred Bogom, otrokom in družbo. O veličini vzgojnega dela in o odgovornosti staršev za vzgojo otrok smo govorili v šeststvih izza leta 1949, ko smo govorili o pomenu družinske in verske vzgoje. b) Vzgojitelj naj čim jasneje spozna vzor, h kateremu naj dviga z vzgojo svoje otroke in sebe. Šele ko bo vzor spoznal, ga bo tudi vzljubil; s tem bo rastla v njem iskrena pripravljenost sprejemati žrtve, ki jih terja oblikovanje sebe. Tak vzor najde zlasti v branju svetega pisma ali branju drugih primernih življenjepisov o Kristusu, ki je vzor vseh vzorov. c) Študira naj resne vzgojne knjige, da čim globlje spozna pomen vzgoje, svojo odgovornost in potrebna vzgojna načela. č) Z vzgojnimi načeli in z vzorom naj večkrat primerja svoje prejšnje vzgojno delo in svoje življenje: svoje misli, želje, besede, vedenje, svoje razmerje do otroka; naj skuša spoznati napake otroka in vzroke zanje, ki jih bo zelo pogosto našel prav pri svojem napačnem prejšnjem vzgojnem delu ali v napakah svojega življenja. To spoznanje mu bo odprlo ne le oči, ampak verjetno tudi srce in podprlo voljo za resno samovzgojo.

5. Prav zaradi mnogih težav, na katere zavedamo pri samovzgoji in pri vzgoji otrok, SO VZGOJITELJEM VEČKRAT NUJNO POTREBNE VEČDNEVNE DUHOVNE VAJE, na katerih bi z višine božjih resnic in meril temeljito, resno in iskreno pregledali svoje preteklo življenje, spoznali sebe in svoje napake, pa tudi veličino samovzgoje in vzgoje ter se resno poglobili v vprašanje bodoče samovzgoje in vzgoje svojih otrok. Pri takih duhovnih vajah bi starši našli tudi čim bolj živo zvezo z najvišjim Vzgojiteljem, s Kristusom in z Bogom, brez katerega smo zlasti pri vzgojnem delu brez moči. Tako bi z večjim veseljem, z večjim čutom odgovornosti in z večjim uspehom vršili najlepše in najvišje delo, ki ga morejo vršiti na zemlji, če bi le ostali v vsakdanjem življenju zvesti sklepom, narejenim pri takih duhovnih vajah.

OTROKOVA POKORŠČINA

Dandanes se vzgojitelji, zlasti starši, na splošno pritožujejo, da so otroci neobgljivi. Kje je vzrok? Vzrokov za otrokovo neobgljivost je lahko mnogo. Le ko spoznaš vzroke in jih odpraviš, boš odpravil tudi otrokovo upornost. Poglejmo si na kratko vsaj nekatere.

1. VZGOJITELJI ČESTO NENEHNO VRO NAD OTROKOM: Napravi to, ono, varuj se tega, onega, to je prepovedano, ono ni dovoljeno itd. Cel božji dan renčijo nad otrokom, ga preoblagajo z nasveti, navodili, zapovedmi, prepovedmi, omejitvami. To je za otroka ne-

vzdržno. Trpi. Končno se upre. Zato se varuj pri vzgoji preoblih navodil in nepotrebnega omejevanja otrokove svobode. Zahtevaj samo to in toliko, kolikor je za mirno družinsko življenje in za njegovo dobro zares potrebno.

2. NEEDINOST MED STARŠI: mati dovoli, oče prepove in narobe. Needinost vlada čisto med navodili staršev in starih staršev oziroma stricov in tet! Prav kmalu bodo zaradi tega ob avtoriteti vsi. Brez opore avtoritete pa je doseči poslušnost pri otroku nemogoče. Zato naj vlada edinost med vsemi, ki na otroka

vplivajo v krogu družine. To edinost je treba doseči čeprav šteje po dolgih debatah, a otrok zanje vedeti ne sme.

3. VZGOJA S KRIČANJEM, GRDIMI POGLEDI, NASILJEM, TIRANIJO! Tak način vzgoje otroka zbeha in preplaši! On si želi ljubezni, brez nje zanj ni mladosti, ni veselja do življenja. A on ljubi življenje in zato ga žele po ljubezni. Če te v družini ni, se v njem vse upira. **VSA NJEGOVA NARAVA** — in ne njegova zla volja — se upira ravnanju brez ljubezni. Le skušaj se postaviti ti na njegovo mesto, pa boš razumel! Zato vedi, da je avtoriteta nasilja, zmerjanja, kričanja, grdihi pogledov zlasti pri vzgoji zelo, zelo dvomljive vrednosti in to tudi pri otroku v predšolski dobi. Celó on se bo taki avtoriteti prejal slej uprl, je ne bo več ubogal. Vzgoja ne sme biti despotstvo ne nasilje ne ubijanje svobode; biti mora vlada ljubezni, ki otroku omogoča vso svobodo, katere je zmožen in mu ne škoduje, in ga skuša vzgojiti za tisto svobodo, ki jo bo po volji božji nekoč smel imeti v življenju.

4. Živimo v napetih časih, zato se NAS POGOSTO POLAŠČA NERVOZNOST IN RADI POSTAJAMO PRESNETO OBČUTLJIVI IN NEDOSLEDNI v svojem ravnanju z otrokom. V tem trenutku otroku morda dopuščamo vse, jutri se niti premakniti, niti oglasiti ne bo smel. Brez otroku razumljivega vzroka poljubu slede brezsrčne zaušnice, zaušnicam zopet poplava poljubov; zdaj zmerjanje, kričanje, preklinjanje, kmalu na to gostobesedno zatiranje ljubezni do njega! Otroci se v taki zmedbi čustev, v taki nedoslednosti in neurejenosti ravnanja kratko malo zgubi. Zgubi se pa tudi avtoriteta vzgojiteljev! S tem se podro temelji, pogoji za otrokovo poslušnost.

5. Starši od svojega otroka UPRAVIČENO ZAHTEVAJO NEKAJ, KAR OTROK ŽE ZMORE. A KER SE MU NE LJUBI, SE UPRE. STARŠI ODNEHAJO od svoje zahteve. To je zopet voda na mlin otrokovi uporabi in neposlušnosti. Starši, ki tako ravnaajo, bodo kmalu povsem brez moči pred svojimi morda štiri letnimi tirančkom, ki s solzami, s prošnjami ali celo s cepetanjem uveljavlja nad njimi svojo voljo. In če starši še popuščajo, se otroci vedno močnejše zaveda svoje moči. Njegovi neukročeni nagoni zahtevajo vedno več in tako postane tak otroci prejal ali slej brezsrčen tiran svojcev in pomilovanja vreden suženj svojih slabosti.

ČE HOČEŠ TOREJ DOBRO SVOJEMU OTROKU IN SEBI, NAUČI OTROKA, DA BO UBOGAL ŽE OD ZGODNJE MLADOSTI.

Da to dosežeš, ni potrebno niti nenehno zapovedovanje niti pretirana strogost; še manj pa je potrebna kazen. Potrebno je le to, da otroci od prvih dni dosledno, čeprav morda le z mehničnim ponavljanjem navajaj k temu, kar naj bi otroci pozneje spolnjeval kot svojo dolžnost. Potrebno je, da si v svojem ravnanju vedno zares dosleden in da svojo voljo, če je potrebno, dovolj močno poudariš z resnobnim nastopom, z odločno besedo, s pogledom, ki govori o tvoji neuklonljivi volji. Do pokorščine pomaga tudi zavest, da so starši

otroku božji namestniki in da jih mora torej spoštljivo ubogati zaradi Boga.

Ko izrečeš svojo voljo, naj otroci že vsa preteklost resno opominja, da ti pri svojih zahtevah ne popuščaj in da je torej zanj najboljše, če vedno takoj uboga. Zaradi tega pri otroku v teh letih od svoje zahteve niti enkrat ne popusti, da bi tako ustregel otrokovi volji. To bi mu vzbudilo upanje, da bo vendar še kdaj mogel uveljaviti svojo voljo, zato jo bo kmalu zopet skušal uveljaviti. Kar pa v zgodnji otroški dobi s popustljivostjo zamudiš ali zagrešiš, tega pozneje tudi s podvojeno strogostjo ne popraviš.

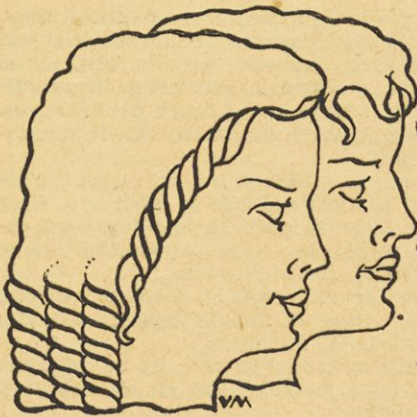
6. Z DOSLEDNOSTJO DOSEŽEŠ, DA BO OTROK ŽE V NAJZGODNEJŠIH LETIH SPOLNJEVAL DOLŽNOSTI ŽE IZ NAVADE. Brž ko otroci more kaj razumeti, mu moramo spolnjevanje DOLŽNOSTI IZ NAVADE TUDI POJASNITI. O tem lepo piše knjiga "Mati vzgojiteljica" takole: "Kar pa je v zgodnjih letih zgolj navada, mora postati pozneje čednost. Čim bolj otroci raste, tem bolj se mora zavedati dolžnosti delati dobro in se varovati slabega. Da bo vedel, kaj je prav in kaj ne, ga morata mati in oče o tem poučevati. To imenujemo vzgojni ali pravni pouk. Dokler pa otroci še ne umeva pouka z besedo, stori mati zadosti, če se samo namrdne ali reče kvečjemu: fej! Otroci iz tega razbere, da mati njegovo početje graja. Malo večjemu bo dejala: 'To je prav' ali 'To ni prav!' Vsako daljše besedičenje bi šlo mimo njegovih ušes.

Ko je otroci že toliko razvit, da razume daljše govorjenje, naj mati ali oče izrabi vsako priložnost, da ga poučuje o plemenitosti človeških dejanj. Priložnost pa se mora nuditi sama. Razume se, da bodi pouk tudi na tej stopnji kratek in jedrnat. Vsaka beseda, ki jo izgovoriš, naj bo jasna in primerna otrokovemu duševnemu razvoju ter naj se opira na različne dogodke iz življenja. Vzgojni pouk je dostikrat primeren tudi ob priliki, ko daje mati ali oče že večjemu otroku razne ukaze. Dobro je namreč, da starši svoje ukaze tu pa tam nekoliko utemeljijo in vsaj pojasnijo. Seveda tudi to kratko."

7. Končno še tole: če bi kdaj starši pri svojem otroku odkrili IZREDNE, BOLESTNE POJAVE NEUBOGLJIVOSTI, pa bi ne mogli odkriti vzrokov zanje v svojem ravnanju z njim, naj otroci nikar ne skušajo "spametovati" s kakimi hudimi (telesnimi) kaznimi. **KAJTI MORDA GRE ZA POJAVE DUŠEVNE NEURAVNOVEŠENOSTI.** V tem primeru bi s kaznijo le poslabšali stanje otrokovo. Edino zdravilo je, da greš z otrokom k zdravniku specialistu za psihične bolezni otrok.

Drugo pa, na kar moramo opozoriti, je, da se v poedinih dobah, n. pr. okoli tretjega do petega in trinajstega do petnajstega leta v otroku pojavi neko POSEBNO NARAVNO NAGNENJE K UPORNOSTI, KI JO IMENUJEMO TRMA. Tega naravnega pojava v otrokovemu razvoju ne smemo jemati tragično. Vendar pa je zlasti v takih razdobjih previdno ravnanje še prav posebej važno za vso otrokovo vzgojo. Zato bomo kmalu obsežneje govorili o otrokovi trmi.

DR. RUDOLF HANŽELIČ

FANTOM IN DEKLETOM

NAPREJ!

Morda si tudi že ti bral ono povest o razbiti ladji. Oče mladega mornarja se potopi pri brodolomu sredi morja, mati zato prosi sina, naj se odpove morju, si poišče kak drug poklic, lažji, ki ne bo terjal tolike nevarnosti. Prav tedaj divja vihar. Ne daleč od obale se bori ribiška ladja z valovi; v nevarnosti je, da jo pogoltne morje. Mati porabi priložnost in pokaže na viharno morje: "Kajne, velja torej! Ti ne pojdeš več na morje! Poglej, v kakšnih nevarnostih boš!" Mladec, ki čuti v sebi veselje do mornarskega poklica, se za hip obotavlja, omahuje. Tedaj pa opazi na pesku tram, ki so ga tja vrgli valovi. "Morda je celo ostanek ladje, na kateri je bil njegov oče?" se zazre v naplavljenno bruno. Res je, saj je na kosu napis: Naprej! — Nič več se ne obotavlja, tudi materina beseda ga ne more zadržati. Urno skoči v rešilni čoln in zareže v penete valove.

Glej, dragi brat, tudi midva stojiva na obrežju razburkanega morja. Treba je nama poguma, če hočeva stopiti na ladjo in odriniti v viharje.

Kaj pomeni majhna, šibka ladja sredi viharnega morja; vsak večji val jo more razbiti ali prevrniti. In ob tej viharini obali čujeva često glasove, ki zapeljivo, skoraj se zdi, skrbno opozarjajo: "čemu vse to? Ostani doma! Ne vrtikaj se nikamor! Najbolje je biti nikjer! Če si katoličan, no ja, naj bo, bodi zase, toda drugim nikar o tem ne govori, čemu neki? Pusti take misli apostolstva. Kaj ne vidiš, kolikim nevarnostim se izpostavljaš? Zamera pri prijateljih, kolegih, zamera pri nadrejenih, izguba službe ali morda celo življenska nevarnost."

Si tudi že ti slišal taka "svarila"? Verjameš ti, jaz sem jih že tudi.

Toda, mar bova poslušala vse to? Naj li trepečeva pred odločnim korakom, naj se li celo umakneva?!

Množice mladcev so sredi viharja sveta, ki se pogublja in tonejo v valovih greha. Bova li ostala negibna?! Midva, ki sva poslana v svet, da poneseva Kristusa — luč v teme viharja. Midva, borca za vero in sveti evan-

gelij, ki nisva nikoli pristala na premirje, naj li sedaj sklepava kompromise?

Takrat, ko sva korakala na bojne pohode z našimi brati, se nisva bala niti žrtve mladih življenj, danes naj pa bi se bala zamere "prijatelju", ali morda prezira starejših?!

Ne, ne! Najin cilj je jasen. Najino geslo je še vedno isto: naprej! Pogumno in odločno za Kristusa v njegovo fronto! Naprej!

Ni naju strah viharjev, valov, ki groze razbiti naš čolnič. Odločna, pogumna bova rezala proti tokovom, saj z nama je Kristus! On je na krnu našega čolna — naprej!!

PAVČIČ — NAŠ VZOR

7. GOSPOD, NAUČI NAS MOLITI

Pavčičev Janez je že zgodaj spoznal, da je "molitev edina sila, pred katero klone Bog", kakor je dejal Tertulijan. Vedel je, da je ona najmočnejše orožje vsakega kristjana, sato si je hotel čim globlje osvojiti duha molitve. Odkar je hodil v Ljubljano v šolo, je vedno pred odhodom pohitel v domačo cerkev in tam v zaupnem pogovoru s Križanim poprosil varstva in blagoslova. Največje zaupanje je imel v Presv. Srce Jezusovo, katere mu na čast je še kot meščanskošolski učenec opravil devet prvih petkov za stanovitnost do konca, za srečno zadnjo uro in spreobrnjenje grešnikov.

Resno pa se je trudil za zunanjo in notranjo zbranost, kot se spodobi za pogovor s Kraljem vseh kraljev. Največ je premolil kleče.

Vedel pa je Janez tudi, da se vsaka naša prošnja spremeni v zlato, če se je dotakne Marijina roka. Zato se je po Njej zatekal k Jezusu. Ona je stala ob njem, ko je prosil, zato je bila njegova vera tako močna. Vedno je nosil okrog vratu svetinjico Srca Jezusovega in Brezmadežne, čudodelno svetinjico Marijino pa je imel všito v suknjič, v katerem je bil pozneje odpeljan v poliške gozdove h kravi daritvi za Kristusa.

Redno vsako leto je poromal z domačimi k Mariji Pomagaj na Brezje.

Ob majniški šmarnični pobožnosti ali junjski v čast presv. Srcu Jezusovemu je red-

no pel litanije ob večernih pobožnostih v domači cerkvi. Zbral je okrog sebe svoje najožje prijatelje, jih učil v zbornem petju in z njimi opravljal pobožnosti v vaški cerkvi, ki je bila vedno polna dobrih vaščanov.

Zelo rad in često se je poglobljal v skrivnosti sv. rožnega venca. Nosil ga je vedno s seboj v žepu in med dnevom v cerkvi, na poti, ali kjerkoli je "stisnil" med prsti kako desetko.

Po vrnitvi iz bolnišnice, pozimi leta 1938, je mnogo večerov, pozno v noč, v prepričanju, da so že vsi pospali, prekležal na stolu pred križanim v kotu in jagode rožnega venca so mu polzele med prsti. Ko ga je mama nekoč tako dobila, ga je presenečeno vprašala: "Ja Janez, ali nisi šel še spat?"

"Oh veste, mama, večerno molitev sem skoro pozabil," se je Janez hotel izgovoriti in skoro mu ni bilo prav, da se je mama zbudila. Mati je utihnila, nič več ni dalje vprašala, le solzo si je obrisala z odejo, solzo tihe radosti.

Čez dan je pred poukom ali po njem, doma ali v mestu pohitel v tišino hiše ožje. Vse mestne cerkve je obiskaval, a najrajši se je pa pomudil v domači cerkvi sv. Nikolaja, o kateri je prijatelju zaupal: "Čim dalje zahajam v našo cerkvico, tem lepša se mi zdi, v njej se lahko čisto po domače pogovarjam z Bogom." S sv. Bernardom je njegova duša v trenutkih zbranosti in pomirjenja duha Boga slavila: "O beata solitudo, o sola beatitudo — O blažena samota, o sama blaženost!"

Ko ga je njegova mama, ko je slutila, kako ga zalezujejo, nekaj dni pred mučniško smrtjo opozarjala in prosila, naj ne hodi od doma, ji je odvrnil odločno:

"Mama, česa naj se bojim, če je Kristus z menoj. Ne nosim revolverjev v žepu kot jih nosijo oni, imam pa drugo orožje vse močnejše in silnejše" in potegnil je iz žepa rožni venec. In z njim si je priboril zmago, lepšo in veličastnejšo, kot so si jo priborili njegovi morilci.

PREGOVORI

Ves svet je božja lastnina, toda Bog ga daje v najem pogumnim ljudem. (p. Plus)

Nikar ne govori: "Ne morem." Tvoje besede naj bodo "Decrevi! — Sklenil sem!"

Sustine! — Vztrajaj! — Dante se je s svojo "Božansko komedijo" trudil 30 let.

Zvezdoslovec Newton je svojo kronologijo petnajstkrat prepisal.

In nesmrtni slikar Tizian se je 7 let trudil s svojo sliko "Kristus v Emavsu", ki jo je poslal Karlu V.

Življenje je kakor narava: cvete, dehti, pa zopet umira, da ponovno zcvete vsa lepa in prenovljena.

Tudi v življenje pridejo dnevi, ko se zdi, da je vse izgubljeno, da je minilo vse lepo. Pa spet zasije pomlad, sreča zgubljena se vrne in zdi se, da je še lepše, kakor nekdanj, toda le — če se človek v preizkušnjah ne vda malodušju, če ne zavrže Boga, ki ga preizkuša v svoji modrosti!

DANAŠNJI POLOŽAJ DEKLET

Današnje deklet ni več pravo deklet. V temo in surovost materializma bi morala prinašati toploto dobrote, ljubezni, plemenitosti, pa se je svojemu poslanstvu izneverila. Materializem je prodril z vso močjo tudi v dekliški svet.

Poglejmo stremiljenja in cilje modernih deklet v svetu.

Delo jim je sredstvo, da teče čas hitreje naprej in si služijo denar za življenje. Brez smisla za žrtev in skrb za bližnjega; od ponedeljka do sobote — do nedelje, ki jim je dan uživanja, razveseljevanja.

Za šport se zanimajo le nekatere, izredni primeri, ali tiste, ki nimajo drugega opravila in hočejo postati moderne.

Za študij se zanimajo zato, da napredujejo v službi, denarju, si v šoli ali na fakulteti najdejo ženina.

Pravi dekliški ponos in čistost se smežita. Trdijo, da je čistost sploh nemogoča in jo je Cerkev določila z zapovedjo samo zato, da na svetu ni prevelikega razdejanja, da je protinaravna, telesu škoduje, da je vzdržno življenje strup. To potrjujejo in zagotavljajo profesorji v šolah; strastni zdravniki, da olepšajo svoj greh. Dekle, ki živi čisto se oceni kot nevedno, nepoučeno in neuko za življenje. In katero deklet se še danes najde neomadeževano v svetu, ko so še o celovškem zmagju trdili, da bo zamigal z repom, ko bo mimo njega prišla devica.

Katero deklet še vidiš v roki z lepo knjigo, ki jo duševno dviga? Njih čtivo so z materializmom in posvetnostjo prepojene revije, ki so propagande nenravnosti, plitvosti in snov njih romantiki in domišljiji.

Vera raste vzporedno s tistim naukom, ki ga je vsaka prinesla iz domače hiše. Če pa je njih vera že ob prvih letih medlela in ugašala, kot se to danes dogaja v tisočih družinah — kdo bo vžgal, prilival in čuval drobno lučko, da je vetrovi nevere ne pogase? Lučka medli in ugasne. — Dekle še morda nosi Marijino svetinjo ali križec; morda še kdaj obišče božjo pot ali cerkev — se še poroči cerkveno — a za več ni zmožna.

In njeno družinsko življenje, bližnja priprava na zakon? V breme ji je. Iz dežele beži v mesto iz družine v penzione in službe, da se osamosvoji: "da ne bo na nikogar vezana", da je ne bo nihče motil in spraševal, kam hodi in s kom govori, da bo samostojna — ona sama. Še vidiš mladenko, ki potrpežljivo pazi na mlajšega brata, pripoveduje zgodbe sestrici, je družinska sreča očetu in materi? Ne, moderno deklet ni več tako. Ne pozna več ponižnosti, postati hoče enaka moškemu, ki vlada svet, in v tej borbi za enakopravnost pada globoko pod moškega, saj izgublja velike in plemenite lastnosti, ki so jo nekoč odlikovale.

Taka je slika novega dekleta, ki ga je izoblikoval moderni materializem. Pa naj jo fotografiramo v Evropi ali Ameriki, pampi ali vele mestu, povsod bomo našli okužbe in kali strašne bolezni. Pa če bi fotografirale moderno slovensko deklet? Tako zelo drži pregovor: Povej mi, s kom hodiš, in povedal ti bom, kdo si.

IDEAL NOVEGA DEKLETA

S tem, da se je večina deklet v svetu izneverila svojemu poslanstvu, je postal velik nered. Kajti še tista pravilno misleča, ki so ostala, so se umaknila zunanosti in samostan ali skrite kotičke. Kdo naj bi blažil moški razum, dajal idealizma mrkemu materializmu? Edino dekle, ideal vsakega lepega in plemenitega, ki je našla svoj cilj v Bogu, svoj zgled v Mariji, pa je po tem zgledu tudi uravnala svoje življenje, more biti rešitev moderne dobe. Ne torej dekle, odrezana od moderne miselnosti, iznajdb, mode ter našina življenja, temveč dekle, ki to življenje sama živi, le da ga oblikuje katoliško.

Njen cilj je Bog. In od Njega prihaja vse dobro. Zato jo njena nadnaravna usmerjenost, globoka vera in skrb za redno duhovno življenje dvigata nad ostale tovarišice, tudi če se z njimi enako moderno nosi.

V sebi hoče vzgojiti predvsem ideal plemenitosti in dobrote. V tem ji je zgled Marija. Ona je vsako svoje delo posvetila vsemu človeškemu rodu in je znala v skrbi do drugih doprinesiti največje žrtve. Tega danes v svetu več ne najdemo, zato bodi naša skrb v žrtvovanju za srečo drugih.

Idealno dekle skrbi za svoje telo; si tudi z njim krepi in utrjuje duha s pravilnim in primernim športom.

Vzgaja si voljo in čustva. Skrbi za dobro in dvigajoče čtivo; za resno knjigo, za lepo petje in glasbo, ki uglaadi srce. Plehkkih revij ne bere, kaj šele lista po njih grdi ilustraciji.

Flirta ne pozna. Znanje ji je sveti čas, ki ga ji je ali ga bo Bog določil, da se more v njem pravilno pripraviti na bodoče življenje. Zato ga vzame z vso resnobo; z resnobo ureja tudi razmerje do zunanjega, moškega sveta.

V poklicnem delu je vestna. Čeprav ji služba ni priljubljena, ji ugaja, ker ve, da je prav tisto opravilo določba božje vsemogočnosti in Previdnosti.

Družinsko življenje spoštuje. Ve, da se more le v pokorščini do staršev in v ljubezni do bratov in sestra pripraviti na prihodnje naloge.

Pogumna je. Zna plavati proti toku, a ve, da je zmaga v njeni moči. Zato zaupa. Svoje zaupanje pa razliva tudi v vso svojo okolico, ki je slabotna in se bori.

Svoje srce primerno zakriva. Če je žalostna, pusti, da se ji v notranjosti krešejo rubini, navzven pa ljubosumno skriva svoje trpljenje. Zato je sončni žarek, kamor pride. Posluša, dviga, daje upanja, tolaži! Ne razkriva svojih dobrot, kreposti drugih pa rada pove in lepo poviša.

Zanima se za sestre svoje dobe. Ne pusti jih, da bi si same iskale poti preko številnih zablod, ampak se zanje zanima, skrbi in apostolsko deluje.

Napuha pri njej ni mogoče najti. Ve, da ona ni nič in da je le Bog, ki po njej deluje. Zato hoče biti služabnica vsem. A ne le služabnica, ki si po svoji želji izbira opravila; dekla hoče postati Bogu, da z njo po Svoji volji ravna, dekla pa tudi v skrbi bližnjim, da Bog po njej deli svoje dobrote.

TVOJA SLAVA

I.

Za Gabrielom so slavili kralji, umetni te besede, barve, zvoka — drobné roké nedolžnega otroka čast dajejo Kraljici v zvezdni dalji.

Presveto Trojstvo te je počastilo, ko angelov Gospé v sinjin višavi brezmadežno telo v nebeški slavi je z neminljivim vencem okrasilo.

Poklonil se ti je Francé Prežeren — in dasi mu je dvom srce razjedal, je k tebi zrl kakor romar veren.

V zveneče verze je še skeptik Oto natkal lepote, ki jih je v tebi gledal — slavimo vsi te: vsem nam daj Dobroto.

II.

Kjerkoli srečam deklico Slovenko, vem, da žari ji v duši tvoja slika in njene nežne ustne stih premika, ki ga je spesnil mistični Sardenko.

Po rahlih črticah je Ksaver Meško v mladost nalival nam ljubezni svete, in pesmi matere Elizabete kristali so za Deklo Nazareško.

Po gričih cerkve so zagotovilo, kako gre njej, ki strla je vse zmaje, pradedov naših vdanostno darilo.

Vso slavo tebi, jasni soj blesteči, stoletje naše zmučeno ti daje, saj ti ožarjaš pota k miru, sreči.

Slavko Srebrnič

KAM?

Na prošnjo objavljamo sledeče:

Rada bi v redovnem poklicu Bogu služila, bližnjemu pomagala. Mlada si in zdrava, Ne več pa, kam bi se obrnila.

Kot "pomožna misijonarka za Afriko" najdeš pod okriljem Družbe sv. Petra Klaverja lepo možnost za to.

KAJ JE DRUŽBA SVETEGA PETRA KLAVERJA?

To je verska družba, ki jo je leta 1894 ustanovila božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska, ki je umrla v sluhu svetosti leta 1922 v Rimu in se je sedem let kasneje začel proces za njeno beatifikacijo. Družba, ki jo je ustanovila, ima namen posvečevati lastne članice in V ZALEDJU SODELOVATI PRI RAZŠIRJANJU KRALJESTVA BOŽJEGA V AFRIKI. Družba ima od Svete Stolice potrjena pravila in je podrejena Sveti kongregaciji za širjenje vere.

SVOJE CILJE DRUŽBA DOSEGA S SLEDEČIMI SREDSTVI:

Življenje njenih misijonskih sester, "pomožnih misijonark za Afriko", je urejeno po

"V tem svetu brez miru, ki ga trpinčijo nezaupnost, razkoli in medsebojna nasprotja in sovražstvo, in na katerem zaradi tega peša vera in skoro izginja čustvo ljubezni in bratstva v Kristusu — GOREČE PROSIMO, DA BI VNEBOVZETA POKAZALA POT POVRATKA K LJUBEZNI ČLOVEŠKIH SRC, IN NEUTRUDNO OPOZARJAMO, DA NE SME ITI NOBENA STVAR PREKO DEJSTVA, DA SMO VSI OTROCI ISTE MATERE — MARIJE, KI ŽIVI V NEBESIH, KI JE VEZ EDINOSTI V SKRIVNOSTNEM TELESU KRISTUSOVEM KOT NOVA EVA IN NOVA MATI ŽIVEČIH, KATERE VOLJA JE, PRIVESTI VSE LJUDI K RESNICI IN MILOSTI NJENEGA BOŽJEGA SINA."

(Pij XII. ob proglasitvi dogme Vnebovzetja)

Po katoliškem svetu v izrednem svetem letu

1951

CERKEV O VZGOJI, O ZNANOSTI IN O POLITIKI

4. vseameriški kongres katoliške vzgoje

se je vršil od 25. julija do 5. avgusta v Rio de Janeiro. Papež mu je ob zaključku namenil poslanico, v kateri je najprej pokazal dobre katoliške telesne, umske, zlasti pa moralne vzgoje. Vzgoja pa, ki ni moralna in verska, je ohromljena in zanemarljiva najbolj plemenite človekove sposobnosti in dejansko ne vzgaja, saj meša negotovost in zmote z resnico, greh s čednostjo, zlo z dobrim.

Najboljši pedagogi sedanjosti so opazili nevarnosti in skušajo popraviti napake preteklosti, neutrudno iščejo novih vzgojnih metod. A prava morala in prava vera je ena sama.

Na veliko škodo je vzgoja v družini dandanes jako ošibela, zato so katoličani dolžni, da postavijo prave vzgojitelje, ki naj odporajo temu nedostatku. Čuti pa se, kako naperi te vrste zadevajo v ovire, ki jih stavlja spretna propaganda, izhajajoča iz nasprotnih interesov. — Novi vzgojitelji si morajo vzeti za vzor Stvarnika, tako jih ne bodo mogle popačiti zmote modernega socialnega in civilnega življenja.

Glavni predmet razprav na kongresu je bilo vsestransko oblikovanje mladostnika. Sv. oče

načelih najbolj sodobnih Kongregacij in po lastnih pravilih.

Z načrtno propagando, besedno in tiskovno, zbirajo sredstva za pomoč afriškim misijonom. V ta namen izdajajo po vsem svetu razširjene misijonske časopise Odmev iz Afrike in Zamorček, knjige in letake, v raznih jezikih; prirejajo predavanja in zborovanja, ustanavljajo afriške muzeje in razstave, in podobno. Izdajajo pa tudi knjige v afriških jezikih, ki jih uporabljajo misijonarji in njih verniki. Izdelujejo cerkevna oblačila in druge za bogoslužje potrebne stvari.

Misijonska sestra sv. Petra Klaverja s svojim skritim delom v uredništvu, v upravi, v tiskarni, v knjigovodstvu ali v delavnici cerkvenih oblačil ustvarja neobhodno potrebna sredstva za uspešno misijonsko delo afriških

je poslal brazilskemu kardinalu J. de Barros Câmara pismo, v katerem daje nekaj navodil, kako to vsestransko oblikovanje doseči. Med drugim opozarja, da mora v dobi, ko se tako poveljuje svoboda, pedagogija opominjati, da je izvajanje svobode omejeno v svojih virih po nemenljivih dolžnostih, lastnih nam kot stvarcem. Papež vabi vzgojitelje, naj spoznajo moderne misli, a najprej naj globoko prodre v zgodovino in pedagogijo sv. Cerkve. Tako bodo odkrili, da je tisto, kar občudujejo v drugih sistemih — posneto iz krščanske tradicije. — Kot eno važnih nalog je vzgojiteljem priporočil tudi vcepljanje čuta za avtoriteto.

Znanost ne sme iti proti npravnosti

V drugi polovici julija je spet zborovalo društvo francoskih "Socialnih tednov". V imenu sv. očeta je zborovanje pozdravil vatikanski državni tajnik msgr. Montini in v daljšem pismu navedel želje svete stolice ob letošnjem predmetu zborovanja; Odkritja v biologiji in socialni medicini v službi človeštva.

Vsi dolgujemo zahvalo tem odkritjem, a skrbeti je treba, da služijo človeku na primeren način, ne da bi kršili pravila naravne in krščanske morale. Napredek znanosti je v marsičem ustvaril zapletena vprašanja, ki segajo v vest in jih je nujno rešiti pravilno: na

misijonarjev. To delo y zaledju je prav tako važno kot ono na misijonskem polju. Če je danes prav črna Afrika najbolj cvetoča misijonska dežela, je k temu gotovo v veliki meri pripomogla Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone.

Dekleta, ki bi se zanimala za vstop v to družbo, ki je imela tudi v Sloveniji cvetoče postojanke in je več Slovenk že njenih članic, dobe natančnejša pojasnila na sledečih naslovih:

BUENOS AIRES: Amenabar 834 — USA: Saint Paul, 123 W Isabel Street — MADRID: Nicasio Gallego 14 — CANADA: 82, Wellesley St. West. Toronto. Ont. — RIM: Via del Olmata 16, Roma, Italia (glavna hiša cele družbe).

temelju katoliških načel. Nihče ne oporeka državi pravice, da se briga za javno zdravstvo — posebno ker ima v sodobnih razmerah samo država zadosti sredstev, da pomaga revežem in potrebnim —, vendar je potrebna paznja na zlorabe tega poseganja države. Tako n. pr. se ponekod drznejo zagovarjati umetno omejevanje rojstev in hočejo postave, ki naj delajo nasilje človekovi pravici do zakona in rodnje otrok.

Katoličani, ki delujejo na področju socialne medicine in higijene, imajo veliko odgovornost, da temeljito preučijo katoliški nauk o teh vprašanjih; da pomagajo pravilni prilagoditvi tega nauka, tam kjer je potrebno, in da preprečijo uveljavljanje zmotnih materialističnih in ateističnih nazorov — zlasti s tem, da ugodno vplivajo na javno mnenje in na delovanje socialnih ustanov.

Načela za volitve

Argentinski episkopat je 1. avgusta izdal skupno pastirsko pismo in v njem podčrtal važnost blizajočih se volitev, katerih se bodo, kot je pravično, prvič udeležile tudi ženske. Verniki imajo dolžnost, da gredo na volitve in da volijo kandidate, ki postavljajo veličino domovine na krščanska načela — pogoj za srečo naroda. Kandidati morajo torej zlasti braniti edinost, nerazdružnost in blaginjo družine; verski pouk v šoli; vrednost človeške osebe; zasebno lastnino; pravičnost in ljubezen po naukih našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Episkopat je že pred mnogimi leti podal misli o pravilnem načinu volitev. Glavne so: Kdor ima volilno pravico, je dolžan poslužiti se je — sicer je sokriv, če je izvoljen nevreden kandidat. Med več sprejemljivimi kandidati se je odločiti za tistega, ki je sposobnejši za pospeševanje verskega in domovinskega blaga, tudi če ne pripada volilčevi stranki — kajti obče dobro je pred koristjo stranke. Noben katoličan se ne sme vpisati v stranko ali glasovati za kandidate, ki imajo na programu: 1. ločitev Cerkve od države, 2. razveljavljanje zakonskih določb, ki priznavajo pravice vere, posebno prisego, 3. šolski laicizem, 4. dovoljenje ločitve zakona.

RAZMAH KATOLICIZMA

V 2000 letih

Danes šteje sv. Cerkev 1377 diecez, od teh 262 mitropolij, 41 nadškofij, 1074 škofij in 10 patriarhatov. Poleg tega je še 846 titularnih škofij, pripadajočih škofom, ki nimajo nad njimi neposredne jurisdikcije, ker imajo druge naloge (diplomske, ali so pomočniki nadškofov).

Pij XII. je 262. naslednik sv. Petra. Za njim je najvišja oblast kardinalski zbor (obstaja od leta 1179 izključno kardinali volijo papeža. Več stoletij je štel 30 članov, papež Sikst V. ga je povečal na 70. Danes je v zboru le še 49 kardinalov. Od teh jih je imenoval še Benedikt XV. tri, Pij XI. 21 in Pij XII. 25. Med vladanjem tega poslednjega je umrlo 44 kardinalov, med njimi O'Comel — edini, ki je ostal od tistih, ki jih je imenoval še Pij X.

Vatikan ima 44 apostolskih nunciatur in 24 apostolskih delegacij, po katerih vzdržuje diplomatske stike z državami po vsej zemlji. V Vatikanu pa je 64 poslanikov in opolnomočenih ministrov pri sv. stolici. Prva stalna zastopstva tujih držav segajo še v 14. stoletje.

Svetnih duhovnikov je nad 200.000. Med redovniki je najmočnejši frančiškanski red z 24.993 malimi brati in 3.416 samostani; jezuitov imamo sedaj 24.032, salezijancev je 16.430, benediktincev 10.500, dominikancev 8.000, redemptoristov 7.265, lazarištov 5.480, karmeličanov 5.250 itd. Bratje krščanskih šol štejejo 14.385 članov. Redovi kontemplativnega življenja s klavzuro imajo 6.000 pripadnikov, med njimi največ trapistov (4.713).

Te podatke prinaša "Papeški letopis", ki izhaja — seveda dolgo v mnogo preprostejši obliki kot zadnja desetletja — že od leta 1716, ko je bil papež Klement XI.

Katolicizem v Nemčiji

23. izdaja "Cerkvenega priročnika" (Kirchliches Handbuch) prinaša zanimive in v glavnem spodbudne podatke o položaju katolicizma v povojni Nemčiji. Nacizem je za svoje vlade odtrgal samo 2 % katoličanov od Cerkve. Leta 1949 je število katoličanov doseglo 25.059.473, torej skoro 9 % več kot pred 25 leti. Tako so katoličani prekoračili 1/3 nemškega prebivalstva in so v zapadni Nemčiji skoro dosegli 1/2. Župnij je 9.114, sv. obhajilo prejema 53,8 % vernikov, maše se redno udeležuje 48,7 % (opuščanje sv. daritve je strašno rana v zapadnem katolicizmu!). Redovnice so od 69.644 v letu 1924 narasle na 88.924. Pač pa se je število duhovnikov v istem času skrčilo za dobrih 10 % — leta 1949 jih je bilo le 26.426.

Na pomoč misijonom!

Ves katoliški svet je pozval na pomoč msgr. Constantini, prefekt sv. kongregacije za širjenje vere. Sedanja doba je doba zagrizenega preganjanja Cerkve in njenih poslanev. Na Daljnem vzhodu je ta hip po ječah 6 škofov in kakih 60 misijonarjev — svetnih duhovnikov in redovnikov. Samo na Koreji pogrešajo 50 misijonarjev, med njimi apostolskega delegata.

Važnost vatikanskih oddaj za zaslužjene narode

Ni dolgo od tega, kar je vatikanski radio v oddaji za Slovaško dodal poročilom nekaj opomb o vesteh, ki jih oddaja. Vatikanski radio ni nezmotljiv. Če gre za prenos kakega nezmotljivega papeževga dokumenta ali dogme, potem seveda v tistem ne more biti zmote in katoličan mora taka poročila sprejeti; mnogi verniki za železno zaveso so n. pr. po vatikanskem radiu zvedeli o proglasitvi Marijinega vnebovzetja za versko resnico. Mnoga poročila iz Vatikana pa niso neposredno vezana z nezmotljivim učeniškim poslanstvom Cerkve. Odvisna so od različnih virov: radia, časopisja, prebežnikov iz tistih dežel. Ker radio navadno pove, odkod ima novico, je poslušalec na jasnem, da je verodostojnost novice tolikšna kot njen vir. Zgodi se, da ljudje

žirijo kake vesti in trdijo, da so prišle iz Vatikana, dasi jih tamonjki radio nikoli ni odajal. Zelo verjetno je, da to delajo komunisti, da na ta način sejejo zmedo. Včasih spet kdo narobe pove naprej, ker ni dobro slišal, saj je znano, da komunisti motijo vatikanske oddaje. Zato naj gredo naprej le take novice, ki jih je bilo mogoče jasno čuti.

PEKLENSKA VRATA JE NE BODO PREMAGALA

PEGANJE NA ČEŠKEM

Obsodbe

“Sodišče” v Jihlavi na Moravskem je julija meseca 7 “teroristov” obsodilo na smrt. Mednje so prišteli tudi dva duhovnika, ki da sta skrivala teroriste. Dveh drugih duhovnikov so se znebili tako, da so ju obsodili na do smrtne ječe, še pet drugih pa so zaprli za 20 do 23 let (če bo njihova oblast toliko časa trajala). Po praškem radiu sta oba najbolj kriva duhovnika priznala krivdo. — Proces je spet služil za divje napade na sv. stolico.

Iztrebljenje frančižkanov

13. aprila je komunistična policija zasedla vsa poslopja frančižkanske province sv. Vencislava. Od 102 duhovnikov, seminaristov in bratov laikov so pustili na “svobodi” štiri duhovnike. 8 duhovnikov so obsodili v ječo; 4 so pahnili v zapor, kjer čakajo obsodbe; 20 so jih internirali; 8 so obsodili na prisilno delo; 2 sta umrla v samostanu, ki so ga spremenili v koncentracijsko taborišče; 15 bratov laikov so internirali; 10 so poslali v delovna taborišča, ostale pa so potaknili v vojake.

300.000 brez duhovnika

V vzhodni Slovaški so prijeli vseh 42 katoliških duhovnikov, ki so še ostali. 300.000 vernikov je ostalo brez dušnega pastirja.

Skrb komunistov za katoliško Cerkev

To so pa pogruntali v Albaniji, kot je razodel sam radio Tirana: vlada je sprejela zakon, ki daje podporo (!) katoliški Cerkvi; nalaga seminaristom dolžnost, da se vzgajajo v zavodih, ki jih upravlja (!) država, in dovoljuje (!) Cerkvi, da se ravna po svojem kanonskem pravu, v kolikor to ne nasprotuje zakonom ljudske republike Albanije.

Človek se samo sprašuje, komu so nastavljene te nerodno narejene in nerodno skrite limanice.

VEČERNE MISLI

Kalni so dnevi, pota neznana,
V nas pa mladost, tako neugnana.
Vriska in poje, se smeje in plaka...
Zarja, pokaži pot nam iz mraka!

Misli v večer cveto, ni jim odmeva,
le prošnja, molitev, srce mi prepeva
v željah in upanju, sto hrepenenjih...

Svetel utrinek prekriža večer,
trudna noč dneva zapahne nam dver.

Pak

Pravoslavna Cerkev latinskega bogoslužja

Iznajdba istega duha neizrečene rdeče blagonaklonjenosti Cerkvi in veri! Prvi poskus bo na češkem, nato na Poljskem, na Ogrskem in v drugih srečnih deželah za železno zaveso — če bo kaj uspeha, seveda. Vrhovno oblast nad temi cerkvami bi izvajal moskovski patriarh.

Najbolj zanimive pri takih novicah so predstave o tem, kako si domišljavi komunistični mogotci predstavljajo sami sebe: kako so zviti in potrpežljivi.

DROBNE NOVICE

Pot Fatimske Matere božje

Kip Fatimske Matere božje je na poti okoli sveta že prispel v Avstralijo. Prenesli so ga tudi na Chanuel Island-kolonijo gobavcev. Ker se bolniki niso smeli kipa dotakniti, so jim pustili rožni venec iz biserov, ki je bil ovit okoli rok na kipu.

Kip je prepotoval Avstralijo, nato pa se je odpravil proti Timorju in Indoneziji. Od tam bo v zrakoplovu obiskal misijonske pokrajine južnega Pacifika.

Umrla je sestra sv. Terezike

Iz karmelskega samostana v Lisieuxu so konec julija sporočili, da je v 90 letu umrla priora m. Neža Jezusova. Bila je druga hči zakoncev Martin in je prva vstopila v samostan. Za njo so šle mlajše sestre, med njimi s posebnim dovoljenjem šele 16 letna Terezika. M. Neža je bila njena predstojnica, po njeni smrti pa je močno podpirala delo za kanonizacijo svoje sestrice. — Zdaj živi od Martinovih samo še s. Genovefa sv. obličja, v svetu Celina.

Misal — rečitelj življenja

Bilo je v bitki na Koreji, ko je krogla iz komunistove puške udarila v levo stran vojaka Tomaža Burnsa. Ta je v srajčnem žepu nosil molitvenik. Krogla je ob njem zdrsnila in kožo samo oprasnila. Molitvenik je vojaku podaril pred enim letom kurat.

Zlata medalja za sv. očeta

Brazilska Akademija književnosti je Piju XII. izročila medaljo zato, ker “je prvi med papeži, ki popolnoma obvlada portugalski jezik in ga tudi uporablja v govorih in spisih, iz katerih odseva modrost, katolicizem in blesek njegovega razuma”, kot pravi besedilo na priloženem pergamentu. Darilo je izročil sv. očetu član Akademije K. Magabhaes Azevedo, sprejet skupno z brazilskim poslanikom v Vatikanu B. Clarkom v zasebni avdienci.

Neresnična prikazovanja

Kongregacija sv. oficija je odločila, da “prikazovanja” Marijina v Heroldsbachu v bambergški nadškofiji niso nadnaravne vrste. Zato so prepovedane vse pobožnosti v zvezi z njimi. Duhovnik, ki bi se jih udeležil, je s tem suspendiran.

V Heroldsbachu so kljub svarilom cerkvenih oblasti romali že desettisoči ljudi iz Nemčije, švice, Avstrije, Francije, odkar je leta 1949 začelo devet deklet v starosti od 11 do 18 let trditi, da se jim je prikazala Marija. V njih izpovedih so stvari brez smisla, pa tudi krivoversko zavite.

SOCIALNI OBZORNİK

EVROPSKA VPRAŠANJA

V Strassburgu obstoji "Katoliško tajništvo za evropska vprašanja". To je tehnični organ, ki je na razpolago katoliškim osebnostim in katoliškim organizacijam za informacijo in dokumentacijo v vprašanjih evropske zveze.

V odboru tega tajništva so med drugimi osebnostmi tudi Vitt. Veronese, predsednik italijanskega glavnega odbora KA, Millot, predsednik Pax Romanae in Dr. Roesen, predsednik tujskega odbora pri nemških "Katholiken Tag".

FRANCOSKI SOCIALNI TEDEEN

Na pripravljajalnih sestankih je bilo sklenjeno, da se bo prihodnji francoski Socialni teden vršil v Montpellier-ju. Dvoje tem bo osnovnih pri tem tednu: "zdravje in družba" in "socialna zdravniška veda v službi človeka". Ozrli se bodo na napredek biologije, družabne spremembe, razvoj zakonske zaščite, zdravniške vede in razvoj socialno-zdravniške opreme.

DUHOVNA STRAN OBOROŽEVANJA

Svet danes drvi v oboroževalni tekmi. Oboroževanje je postalo program življenja narodov. Toda oboroževanje nima le tehničnega vidika. Mnogo premalo se zanima svet za moralno in duhovno stran oboroževanja. Ker se je v marsičem spremenil način boja, se je predrugačila tudi moralna in socialna plat vojskovanja. Tako piše francoski oficir Albord v decemberski številki lista "Le Monde".

OPREDELJENOST BELGIJSKEGA DELAVSTVA

Zadnje volitve v obratne svete in v razsodiščne odbore so pokazale naslednjo opredeljenost belgijskega delavstva. Rdeča organizacija, ki združuje socialiste in komuniste (FGTB) je dobila med delavstvom 65 %, med nameščenci pa 47,27 % glasov. Krščanska strokovna organizacija CSC je dobila med delavstvom 32 %, med nameščenci pa 49,73 odstotkov glasov. Iz te slike je vidna moč rdečih med navadnim delavstvom. To moč jim daje tradicija v Valoniji in povezanost med delavsko strokovno organizacijo z zadružno in politično organizacijo. CSC je močna zlasti v Limburgu in Ardenih, ki pa s seveda nimajo izključno delavskega obeležja.

NALOGA VLADE IN NALOGA TISKA

Belgijski prosvetni minister Harmel je pokazal na analogijo med tiskom in vlado.

Oba skušata priti do pravih vrednot, ki naj bi dovoljevale razvoj narodni skupnosti. Oba morata težiti za dvigom ljudskih množic, da se bodo čutile in da bodo res postajale boljše. Oba morata spoštovati različnost mnenj, iz česar se rodi medsebojno razumevanje in na-predek.

LJUBEZEN DO SEDANJOSTI

Kristjan je daleč proč od malodužnosti in tožba za lepimi starimi časi. "Kristjan ljubi

sedanjost, kot je treba ljubiti stvar, ki pomaga bližati se Bogu!" piše Francoz J. Mouroux v knjigi "Krščanski smisel človeka". Ta misel lahko mnogo pove tudi našim izseljen-cem in beguncem.

BEGUNCI — STROKOVNIČARJI

V Parizu so konec marca zborovali tudi predstavniki krščanskih delavskih strokovnih organizacij onstran železnega zastora. Tega zborovanja se je udeležilo 81 zastopnikov 13 narodov. Ustanovili so stalen organ begun-skih krščanskih strokovničarjev v okviru mednarodne zveze krščanskih strokovnih or-ganizacij. Za predsednika so izvolili Poljaka Krakowskega, v odboru je tudi en Slovak, Bolgar, Madžar in Belorus.

V resolucijah se zavzemajo posebno za spoštovanje pravic, ki gredo delavcem-begun-cem, za njih enakost z drugimi delavci; opo-zarjajo javnost v zapadni Evropi na problem beguncev-izobražencev in invalidov.

PAX ROMANA

Mednarodna organizacija "Pax Romana" je letos zborovala v Zapadni Nemčiji v Limbur-gu an der Lahm. Ob zaključku je poslala ONU spomenico, v kateri poudarja naslednje človeške pravice: pravica staršev do vzgoje svojih otrok, pravica do lastnine in do za-ščite proti razlastitvi brez odškodnine, pra-vica dostopa do vodstvenih in kontrolnih funkcij v državi.

Ob priliki njenega lanskega kongresa v holandskem Amsterdamu, je papež v poseb-nem pismu pozval vse katoliške izobražence, naj vztrajajo v miroljubnem boju za obram-bo in razjasnitev resnice po besedah Aposto-la: "ne da bi se dali oplahiti nasprotovanju v čemerkoli".

VERSKO STANJE V FRANCJI

V aprilu so se zbrali vsi francoski škofje na skupno konferenco. To se že dolgo časa ni zgodilo. Zadnja taka konferenca je bila leta 1906. Tedaj je bila Cerkev pred dvema ne-varnostima: ob siloviti ofenzivi laicizma so se nekateri držali preveč konservativno, dru-gi krogi katoličanov pa so postajali žrtve ne-varnega modernizma.

Danes je položaj drug. Nekateri ga ozna-čujejo s propadom Cerkve. A čeprav je stanje verskega življenja res nizko, predstavlja razni krogi pravo obnovo živega krščan-stva. Ko je l. 1942 izšla znamenita francoska knjiga z naslovom "Francija, misijonska dežela", je bila javnost presenečena nad od-kritjem tako slabega stanja. Ta knjiga pa po-meni tudi začetek obširnejše novodobne ak-cije Cerkve za ponovno pokristjanjenje Francije.

Povprečno navajajo današnje statistike naslednje odstotke praktičnih katoličanov v Franciji: 12—18 % na splošno, po deželi 30 odstotkov, po velikih mestih in delavskih predmestjih 3—4 %.

KNJIGA SOCIALNEGA VPRAŠANJA

Nedavno je izšla v Zapadni Evropi tretja izdaja nekakega socialnega katekizma, pri-
kazanega v luči krščanskih resnic. Ta obris
socialnega vprašanja je izdala že pred vojno
Union international d' Etudes sociales. Sedaj
so ga predelali in delno spremenili vsled so-
cialnega razvoja zadnjih let in tako pripravili
novo sintezo krščanskega socialnega nauka.
"Code social", tako je ime tej knjigi, obsega
123 strani.

ALKOHOL

Kakor so pred stoletjem, ko je misijonaril
Baraga, belci uničevali Indijance z alkoholo-
m, delajo danes Evropejci v Afriki. Kato-
liški časopis "Nova Afrika", ki izhaja v Da-
karju, piše tole: "Postopanje s črnci in nji-
hovo zapostavljanje je nekrščansko in ne-
človeško. A še hujše od tega je ubijanje za-
morskih ljudstev po alkoholu. Uvažanje al-
koholnih pijač, žganja in likerja v afriške
dežele strahotno narašča in uničuje doma-
čine. V Kamerunu so leta 1950 popili petkrat
več pijač kot leta 1949. V primeri z letom
1938 pa so popili trinajstkrat več!

SOCIALNO LETO

Na jesen bodo začeli v belgijski škofiji
Tournai "socialno leto". Prva škofija v Bel-
giji, ki je začela s to enotno akcijo, je bila
Namur. Ta škofija predstavlja nekako ravn-
težje vseh treh važnejših socialnih okolij:
kmečkega, delavskega in tkzv. srednji sloj.
Škof in duhovščina so z uporabo najrazličnej-
ših sredstev za širjenje idej skušali skozi celo
lansko leto seznanjati vernike z naukom
Cerkve o družbi.

V založbi KA mož v Bruslju je sedaj izšla
knjiga o namurskem socialnem letu. Knjiga
je zbrala vse dokumente in izkušnje tega
leta. Priložene so tudi sheme 24 socialnih
pridig, ki so jim podani viri in literatura.

SENCE VEČERA

Gospod!
Mir svoje ljubezni
pogrezni
v moje srce.
Tako težka je pot...
Visoke goré
v dalji sivijo.
Sence lebdijo
v molku pred nočjo.
Z ljubezni možjo
me vodi
čez strmo pobočje
v božje naročje.
Odhajaš? Ne hodi!
Ostani!
S svojo krvjo
me upijani.

Igor

MED ŽOSISTI

2. aprila so po vsem žosističnem svetu praz-
novali žosistični mednarodni dan. "Mladi de-
lavci vseh dežel, združite se!" Moderna teh-
nika in znanost sta svet poenotila in zblížala.
Vsi problemi se vedno bolj posplošujejo. Svet
postaja eno. Kaj je bolj primerno zanj kot
krščanski nauk? Krščanstvo nas uči, da smo
vsi ljudje ena sama družina pod enim ne-
bežkim Očetom. Zato razvoj modernega sveta
nujno potrebuje vere, ki ga bo edino mogla
obvarovati pred uničenjem in katastrofo.

Msgr. Cardijn je na proslavi 60 letnice
Rerum novarum v Valoniji napovedal, da bo
spet moral iti po svetu. Konec leta bo obiskal
Afriko, Severno in Južno Ameriko. Za pri-
hodnje leto pa pripravljajo belgijski žosisti
svoje skupno romanje k Mali Tereziki v Li-
sieux in k Materi božji v Lurd.

NAUK O PODJETJIH

Belgijski katoliški podjetniki so v začetku
maja zborovali v Antwerpnu. Razpravljali so
o vprašanju, kako pritegniti delavce k sode-
lovanju pri vodstvu podjetij. Pater Brouwers
je govoril o socialnem nauku Cerkve. Podal
je tele zaključke: Socialni nauk Cerkve vz-
buja spoštovanje celo pri nevernih. Vzdržuje
namreč pravo razmerje med skrajnimi libe-
ralnimi teorijami, socializmom in komuniz-
mom. Samo ono more zagotoviti trajen mir in
rešiti današnje pereče socialno stanje. Toda
ostvaritev tega nauka zahteva od vseh: mo-
drost, pravi čut in dobro voljo. Še bolj pa
zahteva nesebičnost in zares krščansko kre-
postnost.

JOC — ZA KOMUNIZEM

V Braziliji je komunistična stranka neza-
konita, a zelo delavna. V zadnjem času so po-
sebnost mladi rdečkarji postali zelo delavni po
tovarnah in drugih obratih. Da zmedejo to-
variše, se poslužujejo kratik JOC (Juventud
Obrera Comunista), ki so prav iste kot za-
četnice Juventud Obrera Católica.

POMILOSTITEV ŠE NI DOVOLJ

Lani so v Franciji pomilostili 10.898 zlo-
pornikov. Med temi so bili večinoma obs-
ojenci po splošnem pravu, le 10% je bilo obs-
ojenih vsled političnih prestopkov. Danes,
po enem letu, odkar so bili izpuščeni na svo-
bodo, jih je okoli 7.000, torej dve tretjini
že spet v zaporu. Kako to? Nihče se ni brigal,
da bi jim pomagal živeti se v svobodno živ-
ljenje in v človeško družbo. Težko so našli
delo in največkrat so stali pred izbiro: la-
kota, samomor ali pa po prejšnji poti nazaj
v zapor. Neko dekle je zapisalo v pismu kaz-
niškemu kuratu: "Naredila sem slabo, ker
nisem imela sredstev, da bi storila dobro."

BREZPOSELNOST

V teku zadnjega leta je brezposelnost na-
rasla v Kanadi, Angliji, Franciji, Avstriji,
Zapadni Nemčiji, Norveški, Švici, Južni Afri-
ki, Indiji, Pakistanu in Japonski. Nasprotno
je padla v USA, Belgiji, Danski, Havajskih
otokih, Italiji, Irski, Izraelu in Novi Zelan-
diji. V bodočnosti pa upajo, da se bo število
brezposelnih zelo skršilo vsled oboroževanja.

Zren

DRUGA ŠTEVILKA "VREDNOT"

Izšla je druga številka Vrednot, težko pričakovana. Čeprav ne gre za strokovno oceno revije, marveč le za poročilo o njej, poudarim, da je ta številka zanimiva, pestra, bogata in na višini, ki ji dela čast.

Prve tri razprave so načelnega značaja.

Ranjki prelat dr. J. Turk priobčuje na originalen način vsebino pomembne okrožnice R-LJA XII. HUMANI GENERIS o zmotah današnjih dni. Po metodološkem uvodu poda autor razdelitev okrožnice v 60 tez, nato pripombe k tezam in končno 60 vprašanj, ki se na te nanašajo. Dodani sta dve razpredelnici za praktični študij okrožnice in avtorjev življenjepis. Škoda, da je Turkov prispevek pisan v latinščini; komur pa latinščina s strokovnimi teološkimi in filozofskimi izrazi ne dela težav, bo ob branju dobil dosti jasn pregled zmot in naukov Pijeve okrožnice in primerno podlago za sistematičen študij.

Druga razprava je pravnega značaja. Božidar Fink piše "O NAČELU ZAKONITOSTI V KAZENSKI POLITIKI FLRJ". Ugotavlja, da kazenski zakonik FLRJ iz leta 1947 ne upošteva načela zakonitosti, dasi ga načelno in izrečno priznava, nato pa na več načinov odstopa od njega in ga krši. Ta nedoslednost ima za posledico, da morejo nosilci javne oblasti zakon zlorabljati v svoje politične namene in s tem ubijati pravni čut in pravno varnost.

V tretji razpravi nadaljuje J. Osana svoje razglabljanje O BISTVU GLAZBE. Definicijo glazbe, podano v prvem delu razprave, pojasnjuje zgodovinsko. Na podlagi Steletovih dognanj pokaže avtor, da je osrednji problem v arhitekturi prostor in analogno v glazbi čas, ki je predmet glazbenega oblikovanja po zvočnem slapu v smislu razpoloženske ustreznosti. V kratkem zgodovinskem okviru razvoja zapadnoevropske glazbe odkrije, da je glazbeno snovanje bilo vedno zaposleno z oblikovanjem časa in razvoj glazbe je prav razvoj tega oblikovanja. Iz tega pa sledi, da je čas osrednja in bistvena stalnica glazbene problematike.

Dva nadaljna doprinosa sta literarno-zgodovinska. A. Kacin nam prikazuje "SLOVSTVENO DELO SLOVENCEV POD ITALIJO MED 1918—1940". (I. del). Oriše politično-kulturne razmere te dobe in kratko označi tri pisatelje: Feigla, Preglja in Bevka ter navede njih dela. Martin Jevnikar pa v svojem prispevku "JURČIČEVA DIJAŠKA LETA" opiše Jurčičev študij na ljubljanski klasični gimnaziji, njegove ocene in njegovo slovstveno delovanje v tistih letih. Obe razpravi sta zanimivi za poznavanje naše slovstvene zgodovine.

Marjan Marolt je v svoji kratki a zgoščeni oznaki kiparja FRANCETA AHČINA spet pokazal svoje bogato znanje umetnostne zgodovine. Odpira nam pogled v Ahčinovo umetnostno snovanje, v njegov razvoj v goli Kralja in Romanellija ter njegovo samostojno individualnost, ki se morda razvija proč od vulgarnega realizma v neko novo smer.

Od literarnih prispevkov so v tej številki le PESMI: Beličič, Vođeb, Debeljak, Srebrnič,

Valens. številko zaključujejo DVE PISMI: F. G. poroča o umetniških razstavah v Trstu, Benetkah in Rimu, Nace Čretnik pa o študijskem tednu katoliških francoskih intelektualcev v Parizu (maj 1951), o človeških upih in krščanskem upanju.

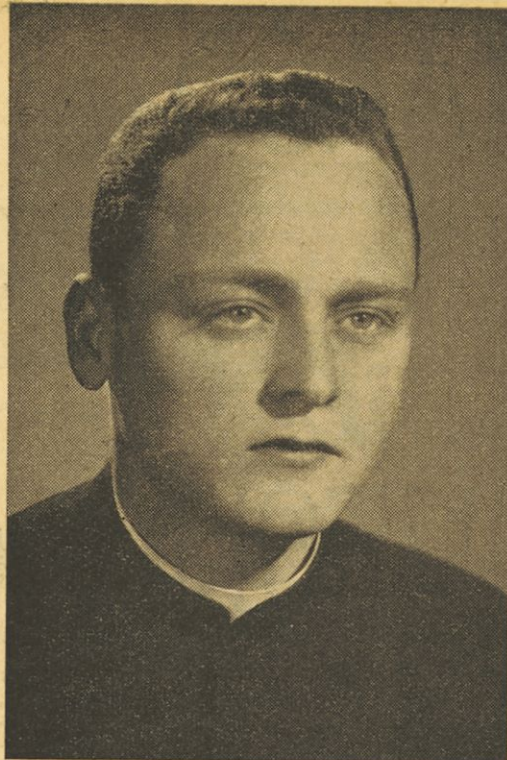
REPRODUKCIJE Ahčinovih portretov Gallusa in Novačana ter sv. Jožefa in sedeže deklice lepo ilustrirajo številko in Maroltov članek o kiparju.

Veseli smo te nove številke. Utemeljuje nam upanje, da bo še naprej bogatila naše znanstveno in umetniško prizadevanje v tujini. Revija zasluži, da se zanimamo zanjo in jo podpiramo. Velika škoda bi bila, če bi morala zaradi našega nerazumevanja pojesti.

Dr. I. L.

Slovenci v Spittalu. Spodnja slika nam kaže skupino "Ried" v spitalskem taborišču z dušnim pastirjem Miho Burja v sredi. To so tisti taboriščniki, ki so bili iz Spittala pred časom premeščeni v drug avstrijski kraj Ried iz bolezenskih razlogov, ker so kateri od družinskih članov bolehal. Sedaj so tisti "Rehabilitation Centre" razpustili in naše spet v Spittal prepeljali. — Č. g. Burja obiskuje vse Slovence, ki so še ostali širom Avstrije.

Slovenska nova maša v Madridu. Slovenci v španiji so bili letos v juliju deležni milosti, ki si je je mnogokrat zastoj želela marsikatera slovenska fara: imeli so slovensko novo mašo salez. Rudija Borštnika. — Vso slovesnost so organizirali slovenski visokošolci, ki študirajo v Madridu. Na novi maši se je zbrala skoro vsa slovenska emigracija v španiji: štirje duhovniki, akademiki iz Madrida, Barcelone in visokošolke iz Zaragoze. — Pri vstopu v cerkev je g. novomašnika pozdravila visokošolka in mu izročila novomašni križ — darilo slovenskih visokošolcev v španiji. Pevski zbor je nato spremil novomašnika do oltarja z "Novomašnik bod" pozdravljen" in med sv. mašo pel latinsko mašo. — Po sv. maši je vodstvo kolegija Santiago Apostol — kjer bivajo slovenski akademiki v

Madridu — povabilo vse goste na slavnostno kosilo. — Ta dan je bil za vse Slovence v španiji nekaj izrednega. Počutili so se kot farani ene same slovenske fаре. Pesmi kar ni hotelo biti konca in mnogi so se naslednje dni težko poslavljalj iz Madrida.

SLOVENSKI AKADEMIKI V ŠPANJI

Številčno majhna, a zelo delavna in razgibana je skupina slovenskih visokošolcev in visokošolk v španiji. Poleg rednega študija se pridno udeležujejo v organizacijah in na kulturnem polju. Večina njih je organizirana, kakor je znano, v stanovski organizaciji: Zveza slovenskih katoliških visokošolcev (ZSKV), ki je že ves čas bivanja akademikov v španiji zelo delavna. Zvezni odbor te organizacije je v aprilu t. l. pričel izdajati svoj organizacijski list "Stanovec", ki je prav lepo urejevan in zanimivo pisan. Izhaja tedensko in je namenjen predvsem društvom in članom stanovske organizacije in povezavi med njimi. V njem se odraža delo in življenje društev, skupin in posameznikov in je izraz prizadevanja te stanovske organizacije.

Revija Nova doba, ki je bil doslej glasilo ZSKV, se je z letošnjim letom spremenila v dveh pogledih. Prenehala je biti organ ZSKV; odslej jo izdaja konzorcij, ki je neodvisen od ZSKV. Po vsebini pa se bo revija omejila le na družbena vprašanja. Prva številka revije, ki smo jo prejeli, je tako po vsebini kakor tudi po vnanji obliki lepa in bogata, in pomeni lep doprinos k prizadevanju in delovanju naše slovenske emigracije. Izdajatelji in sodelavci revije poudarjajo, da nočejo biti nova skupina v katoliški skupnosti, temveč se hočejo organsko vključiti v slovensko katoliško gibanje in svoje delo postaviti na osnovo: nauk Cerkev, zvestoba slovenstvu in stanovski ideji.

V dneh od 13. do 20. julija letos je ZSKV pripravila 4. študijski tečaj v Madridu, kjer so se zbrali člani stanovske organizacije iz španije, Belgije, Francije in več slovenskih duhovnikov iz španije. Cilj teh, že skoraj tradicionalnih tečajev, je, pripomoči k načelnemu in strokovnemu izoblikovanju slovenskega katoliškega akademika. Letošnji tečaj je imel predvsem socialno vsebino, ker so hoteli dostojno proslaviti obletnico velikih papežkih okrožnic Rerum novarum in Quadragesimo anno. Poleg tega pa je bilo na programu nekaj predavanj narodnega značaja.

Ob zaključku tečaja so bili sprejeti zaključki študija in razmotrivanja v obliki resolucije, ki se glasi:

V letu, ko ves katoliški svet praznuje 60 letnico prve papeške socialne okrožnice in 20 letnico Quadragesimo anno, smo se člani ZSKV in starešine, bivši njeni člani, zbrali na 4. študijski tečaj v želji, da se v tej zmedii idej še prav posebno spomnimo socialnega nauka, ki ga uči Cerkev. Obenem pa smo študirali kako ta temeljni nauk prilagoditi slovenski stvarnosti. Ob tem razmotrivanju smo prišli do sledečih zaključkov:

1. Krščanska obnova družbe predpostavlja Cerkev kot temelj in gibalno socialnega življenja.

2. Država more izvrševati svojo vlogo pri doseganju človekove blaginje le tedaj, ko vrši svoje funkcije v skladu s krščanskimi načeli.

3. Gospodarstvo mora služiti človeku kot svobodni osebi z nadnaravnim ciljem. Tega ne more dosegati niti liberalni niti kolektivistični gospodarski sistem.

4. Edina rešitev je krščanski solidarizem v stanovsko urejeni državi.

5. Za doseg teh ciljev, to je, za preosnovo stanov, ki jo zahteva papež, moremo v največji meri prispevati s stanovsko reorganizacijo katoliških društev v emigraciji. V tem smislu že deluje ZSKV, ki vzgaja v stanovskih kroških svoje člane in priporoča diplomirancem povezavo v strokovnih ekipah. Obenem predlagamo, da se vsi slovenski katoliški starešine reorganizirajo stanovsko.

6. Pozdravljamo napore drugih krščanskih stanovskih organizacij, posebno še krščanske strokovničarje, in poudarjamo, da je za doseg stanovske preureditve družbe nujno potrebno sodelovanje med stanovi, posebno med izobraženci in delavci.

7. Posebno skrb je treba posvetiti slovenstvu, ki biva na svoji zemlji, vendar izven meja zaslužnjene domovine.

ZDRUŽENE DRŽAVE

25 letnica kronanja Marije Pomagaj v Lemontu. Nad 2000 romarjev se je zbralo prvo nedeljo v juliju v Lemontu, na ameriških Brezjah, da slovesno proslavi 25 letnico kronanja Marije Pomagaj. Slovesnost se je pričela že v soboto zvečer v cerkvi in pri lurški votlini in pa z nalašč za to priliko napisano igro o naši Mariji Pomagaj. Po igri je zagorel veličasten kres, gospod Grdina je pa nato pokazal in razložil filmske slike, posnete pred 25 leti o priliki kronanja. Naslednji dan ob

Gornja slika prikazuje slovenskega novomažnika č. g. Hlebša v USA; slika tu spodaj pa škofa dr. Rožmana ob pokopavanju msgr. Gabrovška. Levo od škofa sta Gabrovškov kaplan in dr. Kuhar, desno pa dr. A. Dolinar.

8 je daroval sv. mašo škof dr. Gregorij Rožman, med katero je prepeval slovenski pevski zbor iz Minnesote, pomnožen s pevci iz drugih zborov. Po maši so v procesiji prenesli podobo Marije Pomagaj k lurški votlini. Popoldne so podobo zopet prenesli v romarsko cerkev, kjer se je slovesnost zaključila z blagoslovom z Najsvetejšim, ki ga je podelil Prevzvišeni.

Baragov dan. Kakor vsako leto je tudi letos marquetteška škofija počastila spomin svojega prvega škofa-pionirja, svetniškega misijonarja in našega rojaka Friderika Barage. Letošnji Baragov dan se je vršil 24. junija v

"La Vida Espiritual" Duhovno življenje" je slovenski duhovni mesečnik, ki ga izdaja konzorcij. — Uredništvo in uprava: Víctor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina. — Za izdajatelja, uredništvo in upravo: Ladislav Lenček

IZ VSEBINE OKTOBERSKE ŠTEVLKE — ČLANKI

— Škof Gregorij Rožman: 9. Žalostna Mati božja z mrtvim Sinom; Praznik Kristusa Kralja — Merkun: Pokret Kristusa Kralja in Vzhod — Odar: Slovensko bogoslovje v izseljenstvu; Čudeži v svetniških postopkih — Majnik: Veliki poizkusi v desetletju 1935—1945 — Dr. Lenček: Zdravje naših družin Hanželič: Pomen samovzgoje; Otrokova pokorščina — ČRTICE — Kociper: Bogec v neurju — N. Zemlak: Pot k očiščenju — PESMI — B. Budnik: Kralju sveta; V dvajsetem stoletju; Povelje — Slavko Srebrnič: Kesanje; Tvoja slava — Pak: Večerne misli — Igor: Sence večera — FANTOM IN DEKLETOM — Naprej; Pavčič naš vzor: 7. Gospod, nauči nas moliti — Pregovori; Današnji položaj deklet; Ideal novega dekleta; Kam? — PO KATOLIŠKEM SVETU — SOCIALNI OBZORNIK — MED IZSELJENCI — KATOLIŠKI MISIJONI — Dr. Lenček: Dve misli za misijonsko nedeljo; Vsi verniki za vse nevernike — L. L. C. M.: Slovenski misijonarji, graditelji Cerkve; — misijonarka, mons. Kerec in dr. Janež; Žalostne in vesele iz Yunnana — Kopáč CM: Borba v Baragovem misijonu — Poderžaj D. J.: Drobne zanimivosti iz Kharija — L. L. C. M.: Poderžajeva cerkev za slovensko semenišče; Baragov mesec je uspel — BOŽJE STEŽICE

K SLIKAM NA OVITKU — Prva stran: Kristus Kralj; kitajska mamica; na misijonu Glen Cowie v Južni Afriki postavljajo križ — Zadnja stran: Trije prizori iz Baragove proslave (Misterij)

Prosimo za naročnino!

CORREO
ARGENTINO

Suc. 6

TARIFA
REDUCIDA
Concesión
No. 2560

